

J.M.
RÁJ

číslo 2 2008

EXTRA

ISSN 1801-0059

příprava na setkání s Bohem

Z ráje do ráje

NEŽ BUDE PŘÍLIŠ POZDĚ

Z ráje do ráje

Foto: deliormanli-iStockphoto

NEŽ BUDE PŘÍLIŠ POZDĚ

RICHARD W. O'FFILL

TENTO ČLÁNEK JE SOUČÁSTÍ SEMINÁŘE BOUŘE PŘICHÁZÍ

Kazatel Richard O'Ffill je autorem několika knih a seminářů. Sloužil především v jižní Asii, Latinské Americe a Severní Americe. Věřící, že svatý Bůh, skrze Ducha svatého připravuje svatý lid pro blízký příchod Ježíše Krista.

Jednoho večera jsem seděl před domem našeho souseda. Bylo teplo jako obvykle v polovině září ve střední Floridě. Dělalí jsme si starosti o naše město – Orlando. Mluvili jsme o hurikánu, který měl s největší pravděpodobností dorazit za dva dny do města. Jmenoval se Frances a byl velmi silný. Měl velikost státu Texas a když by dorazil k pobřeží, tak by svou velikostí zasáhl celý stát.

V následujících dnech jsme se systematicky začali připravovat na bouři. Jedna z mých dcer bydlí blízko. Společně se svým manželem si koupili nový dům a vzhledem k jeho dobré stabilitě jsme se rozhodli ho použít jako úkryt před přicházející bouří. Kathy začala nakupovat zásoby, které byly nutné k přežití – jídlo, které se dá jíst bez vaření, svíčky, baterie, vodu atd. Zabednili jsme dveře i všechna okna. Do igelitových sáčků jsme zabalili všechny důležité dokumenty a počítačové vybavení, které potřebuji pro svou práci s adventní televizní stanicí 3ABN.

Bouře k nám měla dorazit v sobotu. V pátek večer moje manželka Betty a já jsme zaparkovali naše auta v garáži a zatelefonovali jsme dceři, aby nás vyzvedla. Poprvé v životě jsem zamčel, odjel a zanechal náš dům se vším co v něm bylo na pospas bouři.

Tento zážitek na mě hluboce zapůsobil a hned tak rychle na něho nazapomenu. Dávejte pozor na následující slova: "Přestoupení téměř dosáhla svých hranic. Zmatek naplňuje svět, a na lidstvo brzy dolehne obrovský terror. Konec je velmi blízko. My, kteří známe pravdu bychom se měli připravovat na to, co brzy přijde na tento svět jako obrovské překvapení." (Marantha, 138)

Přátelé, obrovská bouře přichází. Dokonce teď se přibližuje této zemi. Otázka je, jestli jsme, ty i já, připraveni.

z hurikánu Frances jsem se naučil několika důležitým pravdám. První skutečností je, že stavby a stromy, které byly slabé před bouří jsou zničeny. Někdy si myslím, že se obelháváme, když si myslíme, že poslední zkouška, která přijde na tento svět jako ohromující překvapení, nás nějakým způsobem posílí a duchovně připraví. Nic není dál od pravdy. Ti, kteří nejsou připraveni na tuto velkou duchovní bouři, která brzy začne vát a dokonce už začíná, budou zlomeni a následkem toho ztraceni.

Příběh, který Pán Ježíš vyprávěl u Matouše, se zabývá touto problematikou. Deset mladých žen se připravovalo na svatbu. Na Středním východě je středem pozornosti především ženich. Došlo ke spoždění a děvčata se unavila čekáním. Udělala to, co většina lidí dělá ve shromáždění – usnula. Zajímavé je, že všech deset usnulo. Když přišlo volání "ženich přichází"

pokračování na straně 4

Z áje do ráje

Impressum

Zvláštní vydání nezávislého časopisu »Z ráje do ráje« – Extra, je určeno jen pro členy CASD. Neslouží k misii. Časopis chce představit některé skutečnosti, které zarmucují mnohé členy církve. Nedělá si nárok na provedení jakýchkoliv změn v církvi. Snad je to jen hlas volající na poušti. Pokud vám časopis něco přinesl a pomáhá v orientaci v současné církevní situaci, nabídněte ho těm bratřím a sestrám, kteří ho nečetli. Další výtisky si můžete objednat na adrese redakce.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

obsah

- 2 Než bude příliš pozdě
Richard W. O'Ffill
- 7 Pravda jde do tisku
A.W. Spalding
- 8 Deset panen
Vogl, sen.
- 10 Boží humno – obilí - prosévadlo
Ján Kováčik
- 12 Být připraven na Ježišův návrat
Armin Krakolinig
- 15 Diamondola
Fundament 2-2008
- 16 Hledání opravdových mužů
Jim Hohnberger
- 18 Dobrá zpráva o čase velkého soužení
Eurydice V. Osterman
- 22 Hudba a deset přikázání
Eurydice V. Osterman
- 25 Hudba rock, pop, techno a jejich účinky
Docent umělecké university Adolf Grau, Gunningen
- 28 Marek 5. kapitola
Samuel Koranteng – Pipim
- 32 Mluvit nebo mlčet
Ján Kováčik
- 34 Oddálení svatby
Armin Krakolinig
- 38 Třídy Boží školy
Kazimierz Smolka
- 42 Stalo se TEĎ!
- 45 Vítězně v boji proti hříchu
Jaroslav Juřica
- 48 Varovná slova
Žanet

»Aj dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových. Tak že toulati se budou od moře až k moři, a od půlnoci až na východ běhati, hledající slova Hospodinova, však nenajdou.«

Amos 8, 11.12

pokračování ze strany 2

chází" všechny dívky se probudily. V té chvíli došlo k rozdělení, polovina z nich zjistila, že jim během spánku došel olej.

Těch pět, kterým došel olej samozřejmě požádala ostatní, aby se s nimi rozdělily, ale bylo jim správně řečeno, že oleje nemají nazbyt. Proto si těch pět dívek odešlo nakoupit olej, ale když se vrátily, bylo příliš pozdě. Tento příběh pro mě získal zvláštní význam během hurikánu Frances. Uvědomil jsem si i další věc, že příprava na hurikán se musí udělat před jeho začátkem, protože když větry začnou vát, pak jde jen o jedinou věc, a tou je přežití.

Z nějakého důvodu mají mnozí dojem, že příprava na konec doby milosti a dobu souzení je záležitostí, která se uskuteční, až tyto události přijdou. Nic není dál od pravdy.

Na něco se dalo připravit před hurikánem Frances. Bylo zajímavé sledovat, jak doslova celá střední Florida nechala všechno být a začala se připravovat. Tři miliony lidí opustily své domovy, destitisíce opouštěly stát směrem na sever. Dálnice se přeměnily v parkoviště. Záleželo jen na jediné věci, a sice – být připraven na bouři.

Pán Ježíš vyprávěl podobenství, které ilustruje výmluvy, které lidé budou používat na omluvu toho, proč se nepřipravují na Jeho příchod. Určitě si vzpomínáte na ten příběh o pozvání na slavnost. Jeden člověk řekl, že se zrovna oženil. Předpokládám, že se chystal na svatební cestu. Tato výmluva odpovídá chování generace, která žila těsně před potopou.

Pán Ježíš ji popisuje slovy "ženili se a vdávaly se" (Mt 24,38). Jednoho dne jsem hovořil s jedním mužem o nebi. Řekl mi, že jestli nebudeme žít v nebi jako muž a žena, pak tam nechce jít. Jiným způsobem řečeno, že jestli v nebi nebude sex, tak nemá zájem tam být. Tato generace, a já nemyslím, že je tou první, je zcela závislá na sexu.

Stojí za povšimnutí, že když Pán Ježíš popisuje lidi, kteří žili před potopou, mluví o tom, že jedli a pili. Samozřejmě, že musíme jíst a pít, vdávat se a ženit, ale dnešní generace není jen posedlá sexem, ale je, přinejmenším v této zemi (USA), tou nejtlustší generací, která kdy žila. Nedávno jsem četl, že jedno ze tří dětí, které se narodily v roce 2004 onemocní cukrovkou, a sice kvůli nevhodnému jídlu a pití. Všimli jste si, že reklama v televizi se v dnešní době zabývá především jídlom a pitím?

Jestliže lidé před potopou byli posedlí vdáváním a ženěním, tato generace to dovedla ještě dál, protože mnoho lidí žije dohromady aniž by byli oddáni. V dnešní době je běžné slyšet o nevěře nebo homosexuálním chování.

Když jsem zmínil reklamu v televizi, doufám, že se na mě nebudete zlobit, když řeknu, že věřím, že to, jak průměrný křesťan v dnešní době sleduje televizi, je zcela neslučitelné s tím, o co prosíme Duchu svatého, aby udělal v našem životě. Zamyslete se nad tím. Pro syny a dcery Boží je absolutně nepředstavitelné, aby strávili hodiny sledováním věcí, za které Pán Ježíš zemřel.

Dovolte mi, abych řekl, že jestliže budeme nadále vystavovat naši mysl těmto hříchům, pak ztratíme své spasení. Mohu kázat co chci, ale pravdou je, že to, na co se díváme, v to se proměňujeme. Je nemožné sledovat jak lidi lžou, zabíjí, kradou, podvádí a cizoloží bez toho, aniž bychom se jim nezačali podobat.

Jestliže se vystavujeme sledovanému a nebo reálnému hříchu, tak bude naše svědomí otupeno a nebudeme schopni rozlišit mezi tím, co je správné a co špatné. To platí především dnes, kdy se vysílání otevřeně zabývá homosexuálním životním stylem.

Nedávno jsme potkali jednoho bratra a sestru z našeho sboru. Měli u sebe svého vnuka. Vysvětlili nám, že otec tohoto malého chlapce právě opustil rodinu. Toto byla už druhá rodina, kterou opustil. Možná řeknete: „A co bude dál?“ Nic, předpokládám, až na to, že je řádným členem Církve adventistů sedmého dne.

V dnešní době můžeš dělat více méně co chceš a nadále zůstat řádným členem církve aniž by ti někdo něco řekl. Zdá se, že církevní kázeň v podstatě neexistuje. Praktikovat církevní kázeň je těžké, protože bychom mohli být považováni za odsuzující, farizejské a legalistické.

Mimochodem rád bych při této příležitosti zmínil, co se mi stalo ve sbore před několika týdny. Navštívil jsem jeden sbor, který se odštěpil od Církve adventistů sedmého dne. Jedná se o skupinu, která chce být kongregační. Bylo to zábavné, protože hned jak jsem vešel, se mě jeden z členů zeptal, proč mám na sobě kravatu! (95% přítomných bylo oblečeno ve sportovním oblečení). Usmál jsem se a řekl, „Já jsem si myslel, že tento sbor byl založen proto, aby neodsuzoval druhé. To, co mám na sobě by ti mělo být jedno!“ Poučením je, že často ti, kteří o sobě prohlašují, že neodsuzují druhé, neodsuzují jen ty, kteří jsou stejní jako oni sami.

Ale dovolte mi pokračovat. Něco není v pořádku, když právě ty věci, které se dějí mezi neobrácenými se dějí mezi těmi, kteří se považují za následovníky Pána Ježíše. Ale neměli bychom být překvapeni. Apoštol Pavel, inspirovaný Duchem svatým, viděl do našich dnů a napsal: „*Bud' si jist, že v posledních dnech nastanou nebezpečné časy. Lidé budou milovat jen sami sebe a své peníze; budou vychloubační, arogantní, urážliví, vzpurní k rodičům, nevděční, bezbožní, bezcitní, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, bez-*



uzdní, nepřátelé dobra, zrádci, lehkomyšlní, domýšliví, milovníci rozkoše spíše než milovníci Boha. Z vnějšku budou ztělesněním zbožnosti, ale moci její zapírajíce. Od takových se odvracej.” (2Tm 3,1-5)

Možná si myslíte, že tyto verše mluví o pohanech, ale podle posledního verše víme na koho se tato slova vztahují: „Z vnějšku budou ztělesněním zbožnosti, ale moci její zapírajíce.” Prohlašují, že mají evangelium, ale není to v jejich životech vidět a z nějakého důvodu nedovolí Duchu svatému, aby změnil jejich srdce.

Někteří lidé se rozhodli věřit, že Písmo neví o čem mluví, když nám přikazuje, abychom jako synové a dcery Boží nemilovali svět nebo věci tohoto světa, protože když tomu tak bude, pak v nás není láska Otce. Nechápu, že ti, kteří milují svět se dříve nebo později stanou Boží nepřátelé.

Nevidíme kam se ubíráme, nejen jako jednotlivci, ale jako rodiny; nejen jako rodiny, ale jako církev? Jeden text se ptá: „Může člověk dát svou ruku do ohně, aniž aby se spálil?” Odpověď je zřejmá.

Byla smrt Syna Božího pro nás zbytečná? Bude Otec světla nečině sedět a dívat se jak svým životním stylem a nezájmem křížujeme Jeho Syna znovu? Nesmíme brát Boha jako samozřejmost. I když je milostivý, shovívavý a trpělivý, říká nám, že Jeho Duch nebude věčně usilovat o záchranu lidí.

Jestliže stejně jako těch pět pošetých družiček očekáváme, že se probudíme a budeme s přípravou pokračovat tam, kde jsme přestali, tak se osudově pleteme.

Bouře přichází a my se na ni musíme připravit teď nebo nikdy. Mnoho stromů bylo při hurikánu Frances na Floridě vyvráceno silnými větry, ale stejné množství jich jednoduše spadlo, když písek, který držel jejich kořenový systém, byl promočen.

Vyvrácené stromy mi připomínají další podobnosti, které Pán Ježíš vyprávěl a sice o muži, který postavil svůj dům na písku. Když přišla bouře, i když všechny předpisy byly dodrženy, tento dům spadl a sice z jednoho jedinného důvodu, byl postaven na písku. Pán Ježíš také mluvil o jiném muži, který svůj dům postavil na skále. V tomto případě tento dům zůstal stát.

Toto podobnoství mi připomíná důležitost nauky nebo-li učení. Jistě víte, že existuje trend, dokonce v některých našich sborích, snižovat důležitost nauky. Osobně nevím, proč by někdo něco takového chtěl, protože nauka znamená informace.

Po celé dějiny varoval Bůh svůj lid ohledně věcí, které mají věčný význam. Jeho Slovo říká: „Nečiní zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.” (Am 3,7) Ti kteří nebyli připraveni, když se událo něco důležitého z hlediska věčnosti, byli vždy ti, kteří se z nějakého důvodu rozhodli, že to, co říkali, nebo říkají proroci není až tak důležité.

Pravdy, které byly zjeveny této církvi, jsou tou nejmilosrdnější věcí, kterou náš Pán pro nás mohl udělat, protože v těchto posledních dnech, nás ochrání před smetením bouří, která zničí skoro celý svět – a už začíná vát.

Nemyslím, že všechny naše věroučné body mají stejnou váhu a slouží stejnému účelu. Hlavní body učení jsou universální a nepodléhají času. Ty jsou neměnné od zahrady Eden až do konce doby milosti. Nicméně jsou i jiné věroučné body, které jsou časově omezené.

Jasně pochopení toho, jaký bude Mesiáš, nebylo otázkou života a smrti během staletí až do prvního příchodu Pána Ježíše. Ti, kteří očekávali Mesiáše, se naprosto spletli v očekávání toho, jaký bude. Věřili, že to bude buď vojevůdce nebo král, který je osvobodí od těch, kteří je utiskují, a že z Izraele udělá vládce nad ostatním světem. Nerozuměli významu obrazu z druhé kapitoly knihy Daniele, jinak by věděli, že doba, ve které žijí - Římské Imperium – je znázorněna nohami, a že až v době prstů na nohou ukončí velký kámen vládu tohoto světa.

Když se někdo spletl ve svém chápání toho, jaký bude Mesiáš, tak to po staletí tolik nevadilo, až do dne, kdy se mladý muž z Nazareta postavil v chrámě a prohlásil, že on je ten, na kterého čekali. Náhle by vaše chybná informace týkající se Mesiáše, znamenala, že bychom ukřižovali Pána slávy.

Poznání, které Bůh dal své církvi je velmi důležité. Pán Ježíš řekl, že v posledních dnech budou svody tak dobře maskované, že pokud by to bylo možné, že by jim i vyvolení podleli.

Aby nás Bůh před tím ochránil, dal nám informace jako například učení o miléniu, způsobu Kristova příchodu, stavu po smrti, zdravotní poselství, pokyny pro křesťanský životní styl atd. I když toto učení nás samo o sobě nezachrání, bude sloužit tomu, aby nás ochránilo před svody a tím i před ztrátou našeho spasení. Proto pozor na ty mezi námi, kteří si pořád stěžují na to, že máme příliš mnoho nauk, nebo že bychom měli kázat jen evangelium.

Když přibližující se bouře která přijde na tento svět jako ohromující překvapení, dojde na tato slova: „Až se bude blížit bouře, mnozí z těch, kdo sice přijali poselství třetího anděla, ale nenechali se posvětit poslušností pravdy, se vzdají svého názoru a přidají se k odpůrcům. Spojí se se světem a budou sdílet stejné názory. Nakonec se budou na všechno dívat stejně jako svět. Až budou postaveni před zkoušku, rozhodnou se pro snazší cestu. Lidé nadaní, příjemného vystupování, kteří se kdysi hlásili k pravdě, použijí všechny své schopnosti, aby oklamali a svedli další. Stanou se nejrozhodnějšími nepřáteli svých bývalých spoluvěřících. Až se světitelé soboty dostanou před soudy, aby se zodpovídali ze své víry, stanou se tyto odpadlíci nejúčinnějšími nástroji satana. Budou své spoluvěřící po-



mlouvat a obžalovat a vymyšlenými informacemi proti nim pdněcovat představitele státní moci.” (VSV 608)

Při četbě těchto slov mě napadla myšlenka, která mě před tím nikdy nepřišla na mysl. Zakládá se na skutečnosti, že největší nebezpečí, které během dějin přišlo do církve, přišlo zevnitř. Od zrady v nebi, po celá staletí ke zradě Pána Ježíše jedním z jeho učedníků, největší nebezpečí pro církev přišlo vždy zevnitř. Zamysleme se nad tím, co nám chtějí říci slova z knihy Velký spor věků.

Je to smutné, ale je pravda, že se něco velmi vážného odehrává v dnešních dnech v církvi, kterou milujeme. Minulý rok se konala konference v Midwestu. Tématem studia byla záležitost stvoření. Konkrétně řečeno: Měla by církev i nadále věřit prvním jedenácti kapitolám knihy Genesis? Není tajemstvím, že mnozí z těch, kteří vyučují přírodní vědy na našich institucích vyššího vzdělání, věří v tzv. theistickou evoluci. Nechci však zacházet do podrobností, znamená to, že nevěří prvním jedenácti kapitolám knihy Genesis.

Nejen to, ale před několika lety muž, jehož jméno se stalo dobře známým a byl teologickým učitelem na jedné z našich škol, se postavil proti Duchu prockému a nauce o vyšetřujícím soudu. Vedení církve ho oficiálně odsoudilo. I když v té době prohrál bitvu, věřím, že v průběhu času vyhraje válku. To říkám, protože výsledkem toho je, že vliv Ducha prockého je velmi snížen, a nauka o vyšetřujícím soudu se nebere vážně. Je dokonce možné, že mnozí z těch, kteří vstoupili do církve v posledních letech o tom nikdy neslyšeli.

Je to jako by bouře začínala uvnitř církve. I když máme slib, že Boží církev obstojí, sestra White říká, že to bude vypadat, že padne a tato doba nemusí být daleko, může už být tady.

Nerad to říkám, i když věřím, že se tyto věci nedějí všude, něco co má historický význam se děje v církvi v Severní Americe, možná i v Západní Evropě a Austrálii.

Jeden citát od sestry White říká, že *“mnozí z těch, kdo sice přijali poselství třetího anděla, ale nenechali se posvětit poslušností pravdy, se vzdají svého názoru a přidají se k odpůrcům.”* (VSV 608) Je zde řečeno, že se vzdají své víry, ale nikoli členství v církvi.

Všimněte si, že se zde říká, že tato skupina se sjednotila se světem, a má jeho ducha. To není nic nového. Církev měla vždycky ty, kteří měli ducha tohoto světa. Možná řekneš, „Ale obvykle jednali tajně.“ Prohlašovali, že jsou věrní pravdě, ale vedli tajný život. Tyto dny jsou už za námi. Stále více členů, kteří mají ducha tohoto světa vychází ze svých skryš. V dnešní době není neobvyklé, že členové církve otevřeně útočí na Ducha prorockého v kázáních, výborech a třídách sobotní školy.

V institucích vyššího vzdělání někteří učitelé ve třídách otevřeně napadají podstatu naší víry. Přál bych si, kdyby tomu tak nebylo, ale zdá se, že jsme součástí duchovního boje.

Tento zápas bude nabývat na intezitě. Otázkou nebude jestli můžeme jíst kečup apod., ale jestli přijme Bibli tak, jak je napsaná. Jak se věci začnou třást, vyvstanou zásadní otázky, které se budou nakonec týkat nutnosti dodržování soboty a dokonce toho, jestli je možné praktikovat homosexuální životní styl a být nadále členem církve.

Ti, kteří stojí pevně, budou považováni za manipulátory. Budou obviněni z odsuzování, farizejství a zákonicství. Sestra White říká: *„Šli jsme a zvěstovali jsme sobotu důrazněji, což rozzlobilo formální adventisty.”* (Maranatha 170) Kdyby nebyli v církvi, nemuselo by je to zajímat.

Když jsem pracoval s Adrou musel jsem hodně cestovat. Byl jsem v zemích, kde největším nepřítelem církve, byli její vlastní členové. V jedné africké zemi, řekl ministr zahraničních věcí vedoucímu unie, že my sami jsme si největším nepřítelem. Členové církve pravidelně udávali církev vládě.

Věřím, že dříve nebo později k tomu dojde i v této zemi (USA). Když členové, kteří nevěří jedinečným naukám naší církve, budou mít pocit, že mají dostatečné zázemí, začnou jednat proti těm, kteří vyznávají víru na které byla naše církev založena.

Ti, kteří zůstanou věrní, budou udáváni, a žalobci budou ti, kteří byli kdysi bratry a sestrami v Kristu. Osobně chci skrze milost Boží stát pevně, ať přijde cokoliv. Nevíme přesně, (do podrobností) co je před námi, ale důležité je, abychom s přibližující se bouří upevnili svá povolání a vyvolení, a položili svoje životy na obětní oltář. Dnes je příhodný čas. Ted' je den spasení. ■

Tento článek není určen proti nám, ale je výzvou pro nás pro všechny, kdekoliv jsme, abychom se připravili dřív než bude pozdě.



Foto: deliormanli - iStockphoto



Pravda jde do tisku

Z dějin průkopníků

Místnost je prostá, s bílými stěnami, podlaha bez koberce. Je zde řada starých stolů, každý je jiný. To je všechn nábytek v místnosti. Dva sudy s moukou jsou postaveny tak, aby přes ně položené prkno sloužilo jako jídelní stůl a zároveň jako pracovní plocha ke skládání časopisů, jejich balení a rozesílání. Tak vypadalo nakladatelství ve svých začátcích. Joseph Bates vydal brožuru o sobotě aj.. James White vydával v letech 1841-1851 časopis, který několikrát změnil název, až v roce 1952 byl pojmenován The Advent Review and Sabbath Herald, zkrátčeně Review and Herald.

V Rochesteru si James White pronajal dům za 175 dolarů ročně. Jednu místnost jsme popsali výše. V tomto domě bydlel s rodinou a svými pomocníky. Společně se snažili šířit pravdu otištěnou v časopisech a brožurách. Neměli peníze ke koupi kvalitního nábytku. Za 25 centů získali starou postel a deset židlí, z nichž čtyři neměly plochu na sezení.

Rodina si také nemohla dovolit žádná nákladná jídla. Máslo a brambory byly příliš drahé, proto jedli řepu. V Rochesteru musel být tisk zadáván jiné tiskárně až do té doby, než Hiram Edson prodal svůj statek, půjčil si zbytek potřebných peněz na koupi ručního tiskařského stroje, nejnútnějšího vybavení pro nakladatelství a malou zásobu papíru. Tak mohli vydávat dvakrát do měsíce časopis, letáky, brožurky a tenké knihy.

Dnes se knihy zhotovují velkými tiskařskými stroji, které tisknou najednou 64 stran. Stroj je i skládá, váže a ořezává.

K sestavení prvních brožurek se sešly sestry z Rochesteru, aby potištěné archy ručně třídily a pak skládaly. Takto poskládané listy pak John Loughborough šídlem dírkoval, aby mohly být sešity jehlou a nití. Uriah Smith ořezal listy podle pravítka ostrým nožem. Teprve později byly zakoupeny stroje na tuto práci.

Když byly časopisy a knížky připraveny k odeslání, všichni se shromáždili kolem stolu a se slzami v očích se modlili, aby to, co odesílají, Pán Bůh doprovázel svým požehnáním a aby se tato pravda ujala v lid-

ských srdcích. Bůh tyto modlitby vyslyšel. V západních státech začaly stovky lidí zachovávat sobotu. Bratr Bates uskutečnil řadu přednášek ve státě Michigan a začal dále misijně pracovat ve státě Jockson. Pracovníci nakladatelství dostávali jen stravu, ubytování a něco málo kapesného. Jen tak mohla tato práce bez velkých finančních nákladů dále pokračovat. Časopisy byly tehdy zdarma. Jen bohatší lidé byli žádáni o finanční dary.

Většinu článků psali James a Ellen Whiteovi a Joseph Bates. Postupně začali i jiní spolupracovat jako např. U. Smith, J. Andrews, J. Loughborough, J.H. Waggoner. Spolupracovníků stále přibývalo. Ale J. White psal nejvíce. Jednou cestovali Whiteovi z Rochesteru ve směru Neine. Cestou měli hodně přednášek. Cestovali v otevřeném koňském potahu. Před odjezdem onemocněl malý syn Edson. Tehdy umíraly stovky lidí na cholery. Každou noc bylo slyšet vozy odvázející mrtvolky na hřbitov. Nyní byl také malý Edson nakažen. Rodiče se za něho modlili a Bůh ho uzdravil. Stále byl ale slabý, což nebyl důvod k odložení cesty, protože věděli, že je povolává Bůh. Položili malého Edsona na polštář a E. White ho měla na klíně a na ruku. První den ujeli přes 30 km. V noci nemohl malý Edson spát a maminka ho měla celou dobu na ruku. Příští den měli před sebou opět dlouhou cestu. Satan se snažil přimět je k návratu. Bůh ale vyslyšel jejich prosby a oni cestovali dále.

Příští den byla Ellen tak vyčerpaná, že se bála, že dítě neudrží. Proto ho položila na klín a pevně ho přivázala k sobě. Takto cestovali každý den. Občas udělali malou přestávku, nechali koně napást a sami také pojedli. Pak vytáhl James papír, tužku a psal buď na svém klobouku nebo na krabici od chleba článek pro Review and Herald. Poštou ho poslal U. Smithovi, který sestavoval další číslo. Tímto způsobem šla kupředu práce našich adventních průkopníků. Cestovali a tvrdě pracovali, aby poselství mohlo být knihami a časopisy rychleji rozšiřováno než lidskými posly. ■

A.W. Spalding, Pioneer Stories

DESET PANEN

VOGL, SEN.

Mt 25,1-13: „Tehdy bude nebeské království podobné deseti družičkám, které vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo rozumných a pět bláhových. Ty bláhové si s sebou vzaly lampy, ale žádný olej. Ty rozumné si kromě lamp vzaly také nádoby s olejem. Když ženich dlouho nešel, začaly všechny podřimovat a usnuly. O půlnoci se strhl křik: ‚Ženich přichází! Jděte mu naproti!‘ Všechny družičky vstaly a připravily si lampy. Tehdy řekly ty bláhové těm rozumným: ‚Dejte nám trochu svého oleje, naše lampy hasnou.‘ Ty rozumné jim ale odpověděly: ‚Nebude ho dost pro nás všechny. Jděte si raději nakoupit k prodavačům.‘ Když odešly kupovat olej, přišel ženich a ty, které byly připravené, s ním šly na svatbu. A dveře se zavřely. Když potom přišly ty zbylé družičky a říkaly: ‚Pane, pane, otevři nám!‘ odpověděl jim: ‚Amen, říkám vám, že vás neznám.‘ Proto bděte, neboť neznáte den ani hodinu, kdy přijde Syn člověka.“

Toto je závěrečná Ježíšova řeč před Jeho ukřižováním. Je to velmi dramatické poselství. Je to zkušenost církve, která právě stojí před Kristovým příchodem. Týká se nás toto poselství? Patří nám, nebo někomu jinému? Není to poselství pro celý svět, ale jen pro Boží církev. Není to poselství pro vedoucí církve, kteří neberou vážně svoji odpovědnost. Podívejme se, co je napsáno v Bibli. „Nebeské království je podobno 10 pannám.“ Jak ale mohou bláznivé panny patřit do nebeského království? Je to otázka k zamyšlení. Snad je to závěrečná zkouška, než budou dveře zavřeny, jak říkají poslední slova podobenství. Jak již bylo řečeno, poselství není všeobecné, tzn. není určeno pro celou církev, např. ne pro ty, kteří jsou duchovně mrtví, kteří stojí na okraji, ani pro ty, kteří jsou zvyklí navštěvovat pobožnost, ale její moc neznají. K těm také patří tzv. aktivní hříšníci. To jsou ti, kteří žijí ve vědomém hřáchu a ještě ho obhajují. Nyní jsme dospěli k jádru, kterému patří toto poselství. Jsou to aktivní, opravdově věřící křesťané očekávající advent. Cituji z knihy Kristova podobenství: „Pět bláznivých panen mělo lampy, tzn. poznání odpovídající biblickým pravdám. Den co den plnily celou řadu povinností a zvyklostí víry. Pevně se držely toho, co znaly.“ To byly bláznivé panny. O moudrých pannách se nic takového nepíše. Podívejme se na znaky těchto pošetilých panen. Nebyly to žádní pokrytci, přitahovala je víra. Proč je ale považujeme za hloupé? Tyto panny přicházely do shromáždění, považovaly se za Boží lid, plnily Boží slova a rády o něm mluvily. To jsou znaky

pošetilých panen. Překvapuje nás to? Ježíš říká, 10 panen jde naproti ženichovi. Všechny bez výjimky mají lampy. Poselství o příchodu Ježíše je fascinovalo, ale ne samotný Ježíš Kristus. Vydávaly svědectví, o tomto poselství (podobenství), což se stalo druhem prokletí pro jejich neobrácená srdce. Také znaly proroctví a šířily je, ale dá se říci, že vše bylo povrchní. Např. dobře znaly proroctví z Daniele 2. kapitoly. Považovaly za důležité vědět, jak se např. jmenovala třetí říše, nebo kdo náleží k deseti prstům a kdo patřit do nebeské říše, o odpustění a zanechání hříchu se zřejmě nemluvilo. Učení bylo vpořádku, ale scházela duše a svědomí. Jejich lampy zhasínaly a dávaly méně a méně světla. Pak nastává dlouhá doba čekání. Jejich duše žádá něco nového, současného, něco, co přitahuje moderního člověka, např. křesťanskou zábavu podle moderních kritérií. Tato aktivita, zabalená do misie přivádí lidi a upoutá je. Ale jací jsou to lidé? Jsou to opět bláznivé panny. Nyní uvedu celý citát: „Pět bláznivých panen mělo... ale nemělo milost Kristovu....den co den plnilo ceremonie...jejich náboženství bylo suché. Tyto panny byly samospravedlivé.“ (Kristova podobenství) Spokojily se s povrchní znalostí. Jejich bohoslužba byla jen formou. Slyšely Kristova slova ale nejednaly podle nich. Byly jako lidé, kteří mají náboženskou formu, ale nežijí podle ni.

Ale jaké znaky mají moudré panny? Mají hořící lampy. Bez hořící lampy není možno jít na svatbu. Všechny panny mají lampy. Můžeme být ale tak tolerantní, že řekneme, no, lampy sice nehoří, mají smůlu, ale na svat-



bu mohou jít. Zde právě jde o hořící lampy. Jde o symbol Ducha svatého, on v nás musí hořet. Tomu, že Ježíš znovu přijde, věří i bláznivé panny protože mu jdou naproti. To je také důležité, ale důležitější je, zda před Ním ob stojí. V církvi je také důležité vidět, jak se Duch sv. projevuje, jak působí a jak se o něm mluví. Pro mě je důležité, že moje lampa hoří. To je také rozhodující u moudrých panen, které se drží Kristovy spravedlnosti, což je vstupenka na svatbu. Co je to Kristova spravedlnost? Většinou to lidé neví, ale je to bezhříšný Ježíšův život. Musíme přesně vědět, o co jde. Je to Jeho život na této zemi, život bez hříchu. Jeho spravedlnost. On je spravedlivý. A tato spravedlnost bude připočtena moudrým pannám. Ap. Pavel řekl, že Kristův bezhříšný život nás zachránil, skze něj budeme spaseni. (Ř 5,10) Jeho život je spravedlností, která nás vybaví pro zcela nový život. Bláznivé panny měly teorii, moudré život. Jestliže dělám v místnosti pořádek, měl bych ji uklidit celou. Nechám-li jeden kout neuklizený, tak pořádek nebude úplný. Dnes stále častěji potkáváme lidi, kterým se líbí, když se věci různě povalují. Říkají, že je to moderní. Tak to dělají i bláznivé panny, mají pro všechno vysvětlení. Ale když zůstává jeden roh neuklizený, schází Kristova spravedlnost.

Ježíš se nám stal rovným v člověčenství, ale nenechal se ovlivnit hříchem, což je důležité. Nehřešil. Také neudělal nic s naším selháním (nezamezil mu) a spravedlností. A to je velký problém u mnoha věřících, i u těch, kteří opravdově hledají pravdu. Myslí si, že Bůh je tak milostivý, že náš život je jen cesta s Ním, a nakonec, když přijde ženich, budou stejně naše slabosti odstraněny a dostaneme znamení „dokonalý“. Je to tak rozšířená představa, že ji není možno přemoci. Říká se „naš milý Bůh, On ví všechno, zná mě, zná moje slabosti a ve své milosti mě přijme. On mě přijme, aniž bych musel mít pořádek i v tom rohu, který jsem neuklidil. To ale Bůh neudělá! On řekl, kdo není se mnou, je proti mě. Také řekl, že k cíli vede jen úzká cesta, a ne široká nebo něco mezi tím. Jedná se zde o perfekcionismus? Ne, jde o Kristovu spravedlnost, ne jen o její část, jde o to, že já ji chci mít celou. Tuto část nechápe mnoho lidí a pak říkají: On zná moje slabosti atd. A doufají, že nakonec vše dobře dopadne. Ne, to nedopadne dobře! Jde o to, že požadují Kritovu spravedlnost, chci ji mít celou. Pak můžu mít jistotu, že mě přivede k cíli. Přirozené, že On zná moje slabosti, ale to není pro mě žádná omluva, nebo to, o čem bych měl diskutovat. Jde o to, abych vlastnil Jeho spravedlnost. Není to žádná ostuda, když věřící pokřtěný před třiceti či čtyřiceti léty přijde na to, že mu schází uklidit jeden roh pokoje. Díky Bohu, není ještě pozdě začít s úklidem. Podobenství říká, že dvěře byly zavřeny. To znamená, že nikdo již nemůže dovnitř. Proto je to tak aktuální.

Nejde o to jít s někým, ale vstoupit dovnitř. Nerozhoduje můj souhlas s Biblií, ale přijetí její pravdy do mého života. Bláznivé panny obecně přezkoumaly pravdu ale nevyzkoušely ji na sobě. Zjistily, že Ježíš přijde znovu, poznaly znamení doby, sobotu, desátky, ale nepřezkoušely samy sebe. Mouré panny svítily. Jejich život byl příkladný. Našly Boží pokoj. Zde nejde o to, být vážený, učený známý, bohatý či chudobný, zde jde o svícení. Protože Kristova spravedlnost je nejvyšším stupněm, budou také ti lidé, kteří ji přijmou. Je úplně jedno, kdo jsou nebo čím jsou. Jsou to pilíře, které církve potřebuje. Ale ty nerostou samy od sebe. Nejsou to experti ve znalosti Božího slova, ale ti, kteří mají Kristovu spravedlnost. Ti, kteří si necení svého života, ale vysoce si váží Kristova bezhříšného života, Jeho spravedlnosti. Nemysli si, že dělají velké věci, ale že vše dělá jejich Pán, Ježíš Kristus. Nestarají se o uznání a oblíbenost, žijí ve stínu Kristova života. Může být, že nejsou uznávaní, že nejsou oblíbení, jsou nepochopení a jsou považováni za nepřátelé. To ale není důležité. Podobenství končí zprávou, že dvěře jsou zavřeny. Počet panen nemůžeme vzít doslova. Obecně můžeme říci, že polovina jich je moudrých a druhá polovina bláznivých. Jedno je jisté, že bláznivých je velmi mnoho.

Nyní přichází rozhodující otázka: Jsem uvnitř nebo stojím venku před zavřenými dveřmi? Kde jsem, kde jednou budu? Kde bude můj manžel nebo manželka? Není to důležitá otázka? Máme se tím zabírat? Musíme o tom spolu mluvit? Budeme oba uvnitř? Kde budou naše děti? Za své děti nemůžeme vložit ruku do ohně, ale tuto otázku si můžeme položit. Tato věc musí s námi zatrást. Můžeme být také lhostejní a říci, že každý musí najít svoji cestu. Tady nemůžeme nic udělat. Myslím si, že by takto smýšlely bláznivé panny. Jak je to s bratrem a sestrou, kteří sedí ve sboře vedle tebe? Kde budou oni? Budou vedle nás, nebo bude jejich místo prázdné? To by bylo smutné. Slzy budou sice setřeny, ale nyní je čas k pláči, protože cítíme svoji bezmocnost. Budou mnozí, kteří tam nebudou. Čím bližší jsou nám, o to naléhavější je tato otázka. Myslím si, že teď je pro nás nejdůležitější skutečnost, abychom měli jistotu, že tam budeme společně. Nakonec je řečeno: Ti, co byli připraveni, jdou s ženichem na svatbu. Tam bude korunována Kristova spravedlnost, protože všechno pozemské se stane věčné. Toto poselství je poselstvím o jádru Boží církve. Všechno ostatní pomine. Toto jádro bude před příchodem Ježíše Krista postaveno před poslední zkoušku, v níž půjde o to, zda tito lidé zcela přijali Kristovu spravedlnost, zda jejich lampy budou svítit, aby mohli vejít na svatební hostinu s Ježíšem Kristem. ■



BOŽÍ HUMNO – obilí - prosévadlo

JÁN KOVÁČIK

Jako církve ASD jsme od Pána církve obdrželi úžasné pravdy, jak přímo z Bible, tak i prostřednictvím E.G. Whiteové. Je však smutné, že některým z nich nevěnujeme náležitou pozornost. Proč? Nejsou populární a přitažlivé. Mnohým se zdají jako by z „jiného světa“ a proto o ně není zájem. Zůstávají bez povšimnutí, jako by se jednalo o něco nedůležitého, nepotřebného. Tuto vzniklou mezeru je však třeba něčím „vyplnit“. Proto se mnozí raději obracejí k vlastním vyschlým a děravým cisternám (Jr 2,13), než aby sáhli po zdravé vodě „vyvěrající k věčnému životu.“ (J 4,14)

O Bózovi, který je jedním článkem Ježíšova rodu, čteme, že na svém humně prosíval ječmen, aby ho, zbavený nečistoty, uskladnil ve své sýpce. (Rt 3,2) Jako Bóz čistil vzácné zrno, tak podobně i Ježíš má na svém humně obilí, které dřív než je vnese do nebeské obilnice, musí podrobit očistnému a třibícímu procesu. „*Plevy budou jako mračno odváty větrem i z těch míst, kde nyní vidíme jen humno naplněné bohatou pšenicí.*“ (5 T 81). Jehožto vějička v Jeho ruce, a vyčistí humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy pálit bude ohněm neuhasitelným.“ (Mt 3,12)

„...Budu zmítati domem Izraelským ... tak jako zmítáno bývá na říčici“ ... (Am 9,9)

Už z těchto několika výroků lze pochopit, že nebeskou bránou, do věčných příbytků, nic nečistého a hříšného nemá možnost proniknout. Bůh má dokonalý přehled (Ž 139,11.12). Před Vševidoucím, který tě sleduje všude kudy chodíš (1M 16,13.14), před nímž je „*všecko nahé a odhalené*“ (Žd 4,13), nelze nic ukrýt, ani předstírat.

Lékař pracující s rentgenem nebo sonem, může v lidském těle odhalit třeba zhoubný nádor. Nemůže však „*prosvítit*“ lidský charakter, nebo myšlení. Kdežto Boží oko (podobně jako i Jeho Slovo) „*proniká (dosáhne) až tam, kde se dělí duše a duch... a rozeznává (odha-*

luje) myšlení a mínění srdce.“ (Žd 4,12). Jsme schopni tyto hlubokosti Boží pochopit? Jsou to tajemství, přesahující náš rozum!

Na různých místech Země jsou umístěny radary. Tyto elektronické „*oči*“ sledují, zda se do hlídané oblasti neblíží nějaké nepřátelské rakety. Zatím co radar má svůj „*zrak*“ omezený, Hospodinovy oči, podle pisatele Žalmu 66,7 spatřují (vidí, kontrolují) národy na celé naší planetě. Tak úžasný je náš Bůh! Bůh se z místa svého přebývání rozhlíží tak důkladně, že nikdo z obyvatel se Mu nemůže ztratit. (Ž 33,13) On taktéž pozoruje, jaký je náš vztah k Božím věcem. (Ž 53,3)

Ježíšův zrak pronikne vším. Když Jan na ostrově Patmos uviděl ve vidění Ježíše, přirovnal Jeho oči k ohnivým plamenům. (Zj 1,14) Pak se nelze divit, že lidé, kteří si nepřáli změnit svůj charakter a nenechali z něj odstranit plevy, budou v den Jeho příchodu zoufalí. Budou se chtít ukrýt, ale nebude to možné. (Zj 6,16.17) Jenže proces mlácení na Božím mlatu, aby zrno bylo zbaveno „*slupky*“, která na něm lpí, nepříjemně bolí! To znamená, že odstraňování plev Božím cepem je bolestivý proces. Záleží na každém osobně, jestli se podrobíme nebo ne. Jen čisté obilí bude vloženo do nebeského síla (nebeské obilnice).

Bouře jako třibící nástroj – síto

Pročišťování Božího lidu bude tak dokonalé a perfektní, že do nebeské sýpky neproklouzne žádná nečistota, plevel nebo koukol. Boží služebnice EGW na různých místech na tuto skutečnost upozorňuje. I když bude bolestivé, bude velice nutné. Zamysleme se nad těmito očistnými procesy:

„Bouřlivé časy přijdou na nás velice rychle, proto bychom se neměli ubírat vlastními cestami, které tyto bouře jen urychlují. Přijde na nás soužení, které bude k Bohu pudit všechny, kteří chtějí náležet jen Jemu.“ 6T 396. „Nemáme čas nazbyt ... přichází bouře, ne-litostná a zuřivá Jsme na ni připraveni?“ 8 T 314.315.

„Blíží se bouře a my musíme být na její útok připraveni ... Pán povstane, aby zemí mocně zatřásl... Konec je blízko, doba milosti se uzavírá! Ach, hledejme Boha, dokud ještě může nalezen býti, dokud je blízko!“ MYP 89.90

To je pouze malá ukázka z mnoha, které nám Bůh adresuje. To, co bylo předpovězeno se nezadržitelně blíží, neboť vše spěje k závěru dějin tohoto světa! Myslím však ještě na jedno zvláštní vidění o blížící se bouři, která dokonale prověří duchovní základ každého ASD. Jedná se o poselství, které vyprávěla EGW r. 1908 v přítomnosti sekretářky (McInterefer), staršího D.E. Robinsona (manžel její vnučky) a W.E. Rosse: „Blíží se hrozná bouře pronásledování, podobná vichřici, která strhne (poválí) každý stojící předmět. Nebylo vidět ani jediného ASD. Podobně jako kdysi učedníci, i oni opustili Krista a utekli. Žádného z těch, kteří vyhledávali přední postavení nebylo více vidět. Po bouři nastalo velké utišení. Tehdy ASD povstali, podobni stádu ovcí, ale bez pastýřů. Všichni se spojili v horlivé prosbě k Bohu a On jim odpověděl tím, že jim pomohl vybrat ze svého středu vedoucí, kteří nikdy nevyhledávali přední místa. Opět se pak horlivě modlili o Ducha svatého, který byl pak na ně vylit a plně je uschopnil pro službu. Takto sjednocení šli vpřed „jako vojsko s praporcí“ a beze strachu zvěstovali poselství celému světu.“ (W.E.Ross)

Bratr Ross, který toto vidění zaznamenal, řekl: „Byl jsem překvapen tím, co jsem slyšel a zeptal jsem se, zda se vidění vztahuje na Loma Lindu, ke které jsme byli v té chvíli právě obráceni. Její odpověďí bylo, že se vztahuje na celosvětovou CASD. Tato odpověď mne tak vyděsila, že jsem se už neodvážil klást další otázky.“ (Anchor, No 110, Oct-Dec 2005; reprinted from Pilgrim's Rest)

Uvedené vidění znám nejméně 15 let. Ovšem, když jsem je četl nyní jako „čerstvé“, uvědomil jsem si, jak se čas milosti, pohody a klidu nachýlil ke svému „západu“. Z toho důvodu jsem se rozhodl zveřejnit je, abychom se nad ním vážně zamysleli. Mnozí členové totiž nechtějí o prosévání a ohnivých zkouškách nic slyšet. Tato svědectví o blížící se bouři nejsou strašením, ale upozorněním na to, co je před námi, abychom se na to mohli připravit! Současně si uvědomuji, že v nebeské Velesvatyni náš Přímluvce již brzo skončí svoji službu pro nás. Případ každého bude definitivně uzavřený!

Pak zazní z Ježíšových úst: „**Stalo se! Kdo škodí, škod' ještě; a kdo smrdí, smrd' ještě; a kdo je spravedlivý, ospravedlň se ještě; a svatý posvěť se ještě!** ■

Jste připraveni na případ nouze?

Vždy před a po svátcích pozorujeme stále stejnou situaci. Davy lidí se tlačí v obchodech, jakoby doma neměli žádné zásoby. V mnoha domácnostech je tomu ale skutečně tak. Nemají žádné zásoby a denně se nakupuje. Když ale nastane nouzová událost, ukáže se, že takové jednání je nezodpovědné.

Rok 2007 byl obzvláště bohatý na katastrofální události, jako záplavy, lesní požáry, vichřice a zemětřesení. Žádný rok předtím nebyl katastrofami tak silně postížen, jako rok 2007. Také Německo nebylo ušetřeno. „Jen“ 60 tornád a orkán Kyril zapříčinily značné škody. Příroda se stále častěji zasazuje o to, že domácnosti jsou na dlouhé dny odkázány samy na sebe a musí zapomenout na jakékoliv zásobování. K přírodním katastrofám je zapotřebí do budoucna ještě připočítat hospodářské problémy, které přinesou mnohé výpadky v zásobování energií. Toto varování vyslovil ministr hospodářství BRD, Michael Glos v lednu 2008. K úplnému výpadku el. energie došlo např. v lednu letošního roku v Karlsruhe. Co se stane v takovém případě v bankách a peněžních ústavech, když budou na několik dnů či týdnů uzavřeny? Bankovní automaty nevydají žádné peníze, placení EC kartou a jinými kartami nebude fungovat.

Studie vysoké školy v Münsteru ukázala, že většina domácností není připravena na krizové situace. Nejsou schopné žít několik dnů z vlastních zásob, protože žádné nemají. Na to se ale můžeme připravit. Co ale uděláme, abychom předešli možným následkům bankovního zhroutilí? Zde platí: pokud možno, mít doma zásobu peněz v malých bankovkách. Jak ukázaly krizové situace, ke koupi se vždy něco našlo, ale jen za peníze. Pak se nebudeme muset ptát, čím zaplatíme.

Topic, únor 2008, evangelický časopis
EGW nám také dává účelné rady. (Pozn. redakce)



BÝT PŘIPRAVEN NA JEŽIŠŮV NÁVRAT

ARMIN KRAKOLINIG

Jako kazatel a evangelista jsem se čas od času tázal, jestli je nějaký rozdíl mezi zvěstováním Božího poselství lidu staletí před návratem Ježíše Krista, a tím, které je hlášáno přímo před koncem světových dějin. Po staletí před potopou Boží poslové zvěstovali své poselství a evangelium jinak, než Noe roky a měsíce přímo před katastrofou, když se příznaky blížícího se soudu se stávaly stále zřetelnější a znatelnější. Tak tomu asi bylo i u poslů před Sodomou a Gomorou nebo před zničením Jeruzaléma. Dá se předpokládat, že jejich poselství krátce před Božím soudem se stávala naléhavější a byla naplněna i konkrétnějším obsahem než ta předtím.

Správný pokrm ve správný čas

Ježíš hovořil v jednom ze svých podobenství o moudrém sluhovi, kterého jeho Pán postavil nad svojí čeledí, aby jí dával pokrm ve správný čas. (Mt 24, 45) Postarat se ve vhodnou dobu a ve správný čas o odpovídající pokrm, je určitě důležité. My taky nejíme ke snídani, obědu a k večeři stejné jídlo. Náš pokrm přizpůsobujeme ročnímu období a svému zdravotnímu stavu. Moudrý Boží posel bude také přemýšlet nad tím, jaký duchovní pokrm podá v dané době a za daných okolností.

Dramatická doba před námi

Křesťané věří Bibli vědí, že v tomto světě spějeme k době, ve které už člověku na této zemi nebude dána možnost slyšet Boží slovo. Prorok Ámos o té době říká: „*Aj dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli*

hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových. Tak že toulati se budou od moře až k moři, a od půlnoci až na východ běhati, hledající slova Hospodinova, však nenajdou. (Amos 8, 11.12)

Zřejmě se jedná o velmi dramatickou dobu, na kterou bychom se měli připravit a upozornit na ni svoje blízké. To může souviset s tím, že lidé se už o duchovní chléb, který jim bude až do té doby bohatě nabízen, nebudou zajímat a možná ho budou dokonce odmítat, než přijde doba, v níž ho budou hledat ze všech sil, ale už ho nenajdou. Tato doba by se dala spojit i s určitou dobou milosti, která pro lidi na zemi skončí před návratem Ježíše. Jsme my a tento svět na tento čas připraveni?

Marvin Moor, americký kazatel a evangelista, napsal ve své knížce o přípravě na onu dobu:

„Naším opravdovým cílem není připravit lidstvo na návrat Ježíše, ale na konec doby milosti... Každý, kdo je připravený na zakončení doby milosti, je připravený i na Ježíšův návrat.“ („Mit Christus durch die Endzeit“ S 56)

Marvin Moor tím ovšem nechce říct, že konec doby milosti a Ježíšův návrat je stejná událost. Je na základě dobré znalosti proroctví přesvědčen o tom, že doba milosti a možnost obrácení tady na zemi, pro lidstvo skončí nějaký čas před návratem Pána Ježíše.

To bude pak pro mnohé ona doba dramatického duchovního hladomoru, který předpověděl prorok Ámos. Většina lidí až potom pozná, že promeškali dobu, kdy mohli učinit správné duchovní opatření. Bude to doba uprostřed noci, kdy se spící panny probudí a ty bláznivé najednou zjistí, že nemají dostatek





oleje v lampách. To bude doba poslední generace lidstva, na kterou se mnozí řádně nepřipravili.

Ale jak se máme na tuto dobu připravit? Je vůbec třeba nějaká zvláštní příprava na dobu konce milosti v poslední generaci lidstva? Není spíše důležité, být prostě vždy připraven, protože nikdo z nás neví, kdy jeho osobní doba milosti skončí při možnosti náhlé smrti?

Doba po zakončení doby milosti pro tento svět

Osobně věřím, že je něco jiného žít tak, jako bych mohl každým okamžikem zemřít, než žít v naději, že že zažiji konec doby milosti, čas soužení ze Zj 16. a ještě za svého života spatřím Ježíšův příchod.

Jenom ten křesťan, který stále úřemýšlí a představuje si Ježíšův příchod, se bude moci ve svém každodenním životě správně připravovat. To se netýká jenom lidí, kteří skutečně druhý příchod jako živí zažijí, ale i těch, kteří žili v dávné minulosti.

Pro lidi z doby starého zákona i pro rané křesťany, byl rozdíl, zda žili v přípravě na náhlou smrt, anebo s pohledem na brzký Ježíšův návrat. Tady bysme se měli jednoduše zeptat Bible, jak ona odpovídá na tuto otázku.

Biblický motiv pro správnou přípravu

Jaký důraz kladl Ježíš a dokonce i jeho učedníci ve svých zvěstováních na motivy bohabojného života? Připravovali tenkrát ve svých kázáních lidi na náhlou smrt, anebo na den Páně, popřípadě na návrat Ježíše?

Ve starém zákoně existují jen dvě svědectví, které lidé vyzývají aby mysleli na to, že musí zemřít, aby byli moudří a jejich život měl cíl. (Ž 90, 12; Ž 39, 5)

Proroci neustále vybízeli k víře v Boha a obrácení se, protože den Páně přichází a je blízko. Tak čteme např. u Joela: „*Trubte troubou na Sionu, a křičte na hoře svaté mé, nechť se třesou všichni obyvatelé této země, nebo přichází den Hospodinův, nebo blízky jest.*“ (Jl 2, 1) Taková výzva nebyla dána proto, že by obyvatelé této země mohli každou chvíli zemřít, ale protože se blíží den soudu i den vysvobození a spásy.

I Ježíš stále znovu upozorňoval na správný motiv při přípravě na Jeho návrat a ne na přípravu na smrt člověka. „*Budtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící. A vy podobní lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svatby, aby hned, jakž by přišel a potloukl, otevřeli jemu. Protož i vy buďte hotovi, nebo v kterou hodinu nenadějete se.*“ (L 12, 35.36.40)

Tak hovořil Ježíš už tenkrát, i když tento den a tato hodina jeho návratu ani dnes, po 2000 letech, ještě nepřišla.

Biblický motiv pro bohabojný život

Proč bychom měli na této zemi vést bohabojný a svatý život? Ne proto, že bysme snad zítra už mohli zemřít, ale proto, že až přijde náš Pán, bude po nás žádat odpovědnost! „*Pánův den ovšem přijde jako zloděj v noci. Toho dne se nebesa s rachotem zřítí, živly se rozpustí žárem a země i všechno na ní shoří. Má-li být všechno takto zničeno, jak svatě a zbožně tedy musíte žít vy, kteří dychtivě vyhlížíte příchod Božího dne! Nebesa se tehdy rozplynou ohněm a živly se roztaví žárem. Nuže, milovaní, vyhlížejte to všechno a snažte se, aby vás Pán zastihl v pokoji, neposkvrněné a bezúhonné.*“ (2P 3,10-12,14)

„*Nikomu nedlužte nic než vzájemnou lásku; kdo miluje druhého, totiž naplnil Zákon. Vždyť přikázání „Necizolož, nezabíjej, nekraď, nelži, nezávid“ a všechna ostatní jsou shrnuta ve větě: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Láska bližnímu nikdy neublíží – proto je láska naplněním Zákona. A ještě něco. Rozumějte, jaká je doba, protože přišel čas probudit se ze spánku. Spása je nám teď blíže, nežli když jsme uvěřili. Noc pokročila a den je blízko. Odložme proto skutky tmy a oblečme zbroj světla! Žijme poctivě jako ve dne: ne v obžerství a opilství, ne zhýrale a nestydatě, ne ve svárech a závisti. Místo starostí o tělesné touhy se oblečte do Pána Ježíše Krista.*“ (Ř 13, 8-14)

Proč by věřící lidé neměli žít v zábavách a přepychu?

„*Dávejte si pozor, aby vaše srdce nebyla obtěžkána hodováním a opilstvím a staráním se o tento život. Ten den by vás pak náhle překvapil jako past, neboť zastihne všechny, kdo žijí na zemi. Proto vždy bděte a modlete se, abyste byli hodni uniknout všemu, co přijde, a mohli stanout před Synem člověka.*“ (L 21, 34-36)

To vše ale má ukázat, že hlavním a jediným motivem ve zvěstování apoštolů, byla neustále myšlenka na brzký Ježíšův návrat!

Proč by neměla být možnost náhlé smrti motivem naší přípravy na věčný život, ale především návrat našeho Pána?

Bůh nechce abychom měli smrt neustále před očima. To by nás nepovzbuzovalo! Tak by mnozí žili v neustálém strachu před smrtí. Ale i náš život a životní plány by vypadaly jinak, kdybychom pořád počítali se svojí smrtí anebo se smrtí svých dětí, partnera anebo svých blízkých a ne s návratem Ježíše!

Ježíš spíše chtěl, abychom si uchovali ve své mysli Jeho příchod a tím i konečné spasení, věčný život a nádhernou nebeskou zem! Zároveň chtěl zdůraznit, abychom neztratili z dohledu naši budoucí zodpovědnost před soudem!





Být připraven pro konec doby milosti

Příprava na možnost náhlé smrti nemusí být totéž, co příprava na návrat Ježíše anebo ukončení doby milosti. Nad takovou otázkou přemýšlel už před 120 lety James White. Před svou smrtí v roce 1881 napsal následující:

Většina lidí si myslí, že člověk, který je připravený zemřít, je také připravený na druhý příchod Kristův. Nevidí rozdíl, mezi smrtí před příchodem Pána a mezi Jeho uvítáním za svého života. Jedna věc je v Pánu zemřít a předat Mu svého ducha v době, kdy On se za nás přimlouvá před trůnem našeho Otce. Úplně jiná skutečnost však je, zůstat věrným a pevným v době soužení, kdy Ježíš již nezastupuje svůj lid, protože Jeho velekněžská služba skončila a přichází osvobodit svůj lid a odplatit jeho nepřátelům. Ty, kteří to pochopili, budou oslavovat nebesa, protože z Boží milosti našli cestu k dokonalosti svatých. (Víra pionýrů str. 24 a 25, něm)

Pro mnohé z nás je velký problém věřit, že příprava na živé setkání s Pánem má být jiná, než příprava na umírání v Kristu. Jde o plán, který má Bůh s tebou a s církví poslední generace. Protože je jisté, že jednou bude žít poslední generace věřících, a my máme největší šanci, tento čas zažít!

Doba bez přimlouve v nebeské svatyni

Každý člověk na této zemi, ať věřící nebo nevěřící, měl až do posledního nadechnutí vždy přimlouve v nebi, který mu mohl jeho hříchy ještě v posledním okamžiku odpustit. Ale na konci bude dlouhé období, kdy během doby soužení nebude žádný přimlouve a tím ani možnost odpuštění. Vzhledem k tomu musí přece být nějaký rozdíl v přípravě na tuto dobu.

E. G. White už tehdy vyčítala církvi: „Viděla jsem, že mnozí nepoznali jací musí být, aby mohli obstát v době soužení bez Přimlouve ve svatyni před tváří Boží. (EG 62)

V čem se nachází zvláštnost onoho času? S tím má mnoho křesťanů velký problém.

Teď je ještě čas nad tím přemýšlet a prosit Boha, aby nám pro tento zvláštní čas před návratem Ježíše daroval správné duchovní chápání, které nám pomůže vést takový život, jenž nás správně připraví na příchod Ježíše Krista. Skuteční „adventisté“ čekající na příchod Pána, by v žádném případě neměli patřit k těm, kteří říkají, „Kdybych dnes věděl, že zítra přijde Ježíš, tak bych dnes ještě zasadil jablono.“

Moudré panny už jistě nebudou od určité doby zasazovat žádné skutečné „jablono“. Co by ale udělaly, kdyby se pouze připravovaly na náhlou smrt, a život by potom pro ostatní rodiny na této zemi dále pokračoval?

Opravdoví křesťané, věřící Bibli, budou na základě zřetelných znamenání vědět, že žijí v době, ve které již celý svět dlouho neobstojí, a kde jde už jen o to, být připraven pro onen zvláštní čas, kdy už nebude další možnost obrácení a nebude přimlouve v nebeské svatyni, který by nám ještě mohl odpustit hříchy.

Není na čase a nestojí to zato, se nad těmito skutečnostmi hlouběji zamyslet?

Modlitba

Příběh se odehrál na setkání maturantů po 40 letech. Byli to již šediví starší pánové. Každý měl něco říct ze své životní cesty. Když přišel na řadu muž, který byl hercem, tak citoval Žalm 23, *Bůh je můj pastýř*. Citoval nádherně s výbornou retorikou a nastudovanými gesty. Všichni nadšeně tleskali. Po něm vstal pastor a ze své ošumělé Bible přečetl stejný Žalm. Četl zcela prostě, tak jako při bohoslužbě. Když skončil, panovalo ticho. Herec náhle vstal a přerušil mlčení slovy: „Vidíte, pánové, ten rozdíl? Já znám tento Žalm, ale on zná Pastýře!

Podobně je to i s modlitbami. Víme jen jak se modlit, nebo známe i Toho, kdo modlitbu vyslyší, našeho Pána? Modlit se a modlit není vždy totéž. Zásadně jde o dva druhy modlitby. Jedna je formální a druhá je modlitbou víry.

Autor neznámý





DIAMONDOLA

Diamondola (na obrázku vpravo) začala v roce 1907, ve věku 13 let, v tehdejší Osmanské říši, zvěštovat adventní poselství. Také byla talentovanou překladatelkou, ovládala turečtinu, řečtinu a později se naučila arménsky, francouzsky, anglicky, německy a persky. Práce ji vedla z Konstantinopolu/Istambulu do Teheránu, Kypru a Beirútu. Zemřela v roce 1990.

Její opravdu napínavý dvoudílný životopis sepsal M.T.Olson. Na každém kroku prožívala Diamondola Boží zásah a Jeho vedení. Bůh ji dokonce vzbudil z mrtvých skrze bratra Dirana Tsharakiana (druhý zleva), když v roce 1919 zemřela na tyfus. Po její smrti jí její maminka připravila oblečení a položila je na postel. Ale Diran Tsharakian byl pevně přesvědčen, že bez ní nemůže v Turecku jít dílo Boží kupředu. Věřil, že Bůh je dnes stejný, jako tenkrát, když vzbudil Ta-bitu.

Přečtěme si malou ukázkou z prvního svazku jejího životopisu. Je zima 1915/16, jsme uprostřed první světové války. Diamondola se vydala s br. Frauchigerem (druhý zprava), kazatelem, na cestu do Anatolie. Mnoho adventistů arménského původu bylo s jinými lidmi zavřeno a deportováno do syrské pouště. Pochod smrti vedl přes vysoké pohoří, kde vládla krutá zima. Většina deportovaných nedosáhla cíle. Diamondola na této cestě navštěvovala mnohé tábory, ale nikde nedosáhla osvobození zatčených. S odvahou přinášela teplé deky a trochu jídla bratřím a sestrám. Někteří později řekli, že jedině proto přežili pochod smrti.

Pochod smrti

Jedna ze zastávek Diamondoly a br. Frauchigera byl deportační tábor Aksehir. Mezi deportovanými našli několik adventistů z různých západních zemí. Všichni žili ve strašných podmínkách. Mrzli a hladověli, byli zde nemocní a umírající. Jeden vedoucí bratr ztratil svoji ženu. Když se Diamondola vplížila k němu pod ochrannou stříšku, aby s ním promluvila, přemohla ho bolest a smutek. V podřepu se pohyboval sem a tam a říkal: „Ztratil jsem ženu, ubohá žena, ubohá žena. Ačkoliv byla těhotná, musela s námi pochodovat. Zůstal jsem s ní vzadu, protože nemohla tak rychle jít. Byla tak unavená. Vojáci nás bili, že zdržujeme celý transport. Strkali do ní, zůstala ležet ve sněhu, já jsem byl slabý, nemohl jsem ji unést. Na okraji silnice ve sněhu přišel na svět náš syn předčasně a zemřel. Manželce se nedostalo lékařského ošetření, nemohla jít, zhroutila se. Zůstal jsem u ní dokud nezavřela oči. Umřela, pravděpo-

dobně chtěla umřít. Tolik vytrpěla, byla bita a ještě mrzla. Nechal jsem ji se synem ve sněhu. On přežil ve sněhu v horách, v kruté zimě jen několik minut. Óh, kde je jen náš Bůh? Proč se nestará o své děti?“ Tělo ztrápeného muže se třásl.

Útěcha a odpuštění uprostřed utrpení

Bratr Frauchiger se vplížil k zoufalému bratrovi pod ochrannou stříšku. „Můj bratře, byla tvoje žena věrná Bohu?“, zeptal se přátelsky. „Byla velmi věrná, byl to anděl a Boha velmi milovala“, odpověděl. „Byla připravena na smrt?“, zeptal se dále kazatel. „Jsem zcela jistý, že ano. Její poslední slova byla modlitbou za vojáka, který ji shodil do sněhu a byl odpovědný za předčasný porod a smrt našeho syna“, dodal bratr. Bratr Frauchinger vzpomněl na verš 2Tim 3,12: „Právě tak budou pronásledováni všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši.“ „Tvá žena trpěla až do smrti. Nyní již nemůže upadnout do hříchu. Věřím, že Bůh jí vzal život, když byla připravená. S tvým nevinným synem je to totéž. Neměj strach, bratře, ty je uvidíš, když zůstaneš věrný a ochotný odpustit. Vojáky zatvrdil hřích a neznají evangelium, nemají cit, protože se nebojí Boha. Jsou to oni, které musíme litovat. Jejich srdce jsou nepřístupná Božímu duchu a jejich život jim přinese jen málo radosti. Ty víš, co je očekává jednoho dne u soudu. Měnil bys s nimi?“ Muž se uklidnil a pozorně poslouchal bratra Frauchigera. „V žádném případě, raději chci být deportován a postavit se čelem ke svým hříchům“, odpověděl. „Chtěl bys, aby tvoje žena dále žila a trpěla, aby nakonec zahořkla kvůli nespravedlnosti, které se na ni dopustili?“ „Ne.“

Bratr Frauchiger položil ruku na kostnaté rameno muže a řekl: „Děkujeme Bohu, že se stala Jeho vůle. Nerozhodneme se pro žádnou jinou cestu než tu, kterou nás On vede, abychom nakonec uviděli tu nádheru, kterou On pro nás připravil.“ Muž přikývl a přijal tiše svůj osud. Jeho hořkost vůči Bohu a lidem zmizela a světlo odpuštění zazářilo z jeho obličeje. Pak se spolu pomodlili. Vstali a pojedli talíř teplé polévky. Nakoupili jsme zeleninu a uvařili velký kotlík polévky pro všechny.

Bratr Frauchiger a Diamondola strávili další dva dny tím, že tišili bolest bratří a sester, připravovali jim jídlo a dávali teplé oblečení.

Fundament 2-2008





Foto: Oliver Weber - Fotolia.com

HLEDÁNÍ OPRAVDOVÝCH MUŽŮ

JIM HOHNBERGER

Nedávno jsem letěl s rodinou do ciziny konat přednášky. Krátce po startu letadla se vysunula velká obrazovka, na které byl ukázán program. Na něm byl také uveden film James Bond 007. Bylo mi jasné, že bude představen jako macho. Kdo by ho neznal: Muž (zvíře) bez citu, který se výlučně stará jen o sebe. Muž, který projeví něžnosti jen aby dosáhl svých cílů. Muž, který poslouchá ty nejnižší pudy svého těla, těla, které nekárá vlastní svědomí. Je to pravý muž? Protože často létáme, bereme si sebou něco na čtení. I když se soustředíte na čtení, vždy nechtěně zahlédnete několik záběrů z filmu. Mají sílu přitahovat pohled. Když jsem přemýšlel nad tím, jak jsme vychovávali oba naše chlapce, začalo se ve mě něco bouřit. Vždy jsme se pokoušeli jim dát to nejlepší a chránili jsme je před špatnými vlivy. A nyní se před jejich zraky odvíjí úplně perverzní film. Ačkoliv se obdivuhodně snažili film ignorovat, nechtěl jsem déle nečinně sedět.

Co podniknu?

Vyhledal jsem vedoucí letušku a vysvětlil jí, jak jsme s manželkou vychovávali naše syny, aby měli zdravý pocit ze života tak, jak to popisuje Bible a Touha věků. Poprosil jsem ji, jestli by byla tak hodná a tento film ukazující falešné a odstrašující příklady mužnosti vypla. Pokrčila rameny a řekla, že to nemůže udělat. Poprosil jsem ji, aby to řekla kapitánovi. To také udělala a on vzkázal, abych se obrátil na prezidenta letecké společnosti. To bude také první, co udělám po přistání.

Rozbor společnosti

Během letu jsem se nemohl uklidnit. Chodil jsem chodbičkou mezi sedadly sem a tam, abych pozoroval reakce 400 cestujících. Více než 80% bylo dospělých lidí, napůl muži a napůl ženy. Zbytek byly děti různého stáří. Asi 85% dospělých i dětí sledovalo film a prožíva-

lo jeho ztělesnění hollywoodskými mecenáši. Ptám se, odkdy je hrdinství zabíjet, lhát, smilnit a každého, kdo se postaví proti odstranit z cesty?

Neběhají snad i proto naši mladí lidé s pistolemi jako agent 007? Divíme se, jak na školách v amoku pobíhají, divoce kolem sebe střílejí a zabíjejí učitele a spolužáky? Ptáme se, jak je to možné? Jak to, že dochází k takovým situacím? Nezanedbali jsme my mužové, svůj úkol? Nemají naši chlapci žádné ochránce, kteří by jim řekli „pozor blíží se nepřítel“?

Když jsem procházel letadlem, viděl jsem jak jsou lidé dějem zaujatí, ba přímo fascinováni. Dokázal jsem to pochopit, protože jsem byl kdysi taky takový. Muži, ženy a děti vychutnávali scény filmu, aniž by poznali jaké nebezpečí představují. Zde muži dovolovali, aby se jejich synové dívali, jak jsou ženy zneužívány, jak se stávají ubohými oběťmi žádostivosti mužů a jak pití alkoholu, kouření, zabíjení a hazardní hry patří k aktivním činnostem. Dcery se dívaly, jak ženy beze studu ukazují svoje vnady k dosažení svých cílů tak, jako by to bylo čestné jednání. Nikdo netuší, že díváním se mění a začne podobat lidem z filmu na které se dívá. Průmysl to ví a dosahuje tím velkých zisků. Proč jsme tak naivní?

Jiní lidé spali a nic nevnímali. Napadá mě srovnání. Někteří zaspí první náznaky problému a pak se cítí zaskočeni, když manželství nebo děti zachvátí krize. Pak jsem uviděl muže, který byl hluboce ponořený do čtení. Pomyslel jsem si, konečně jeden, který se nenechal svést filmem. Když jsem přišel blíže, viděl jsem, že je hluboce ponořen do studia pornočasopisu. Těžkými kroky jsem šel zpět na své místo.

Máme se vzdát?

Když jsem seděl na svém místě, ptal jsem se, kterým směrem se ubírá naše společnost. Zlo narůstá. Nemoralnost nejenom narůstá, ale je pokládána za normální. Narůstá zneužívání dětí. Zabíjení a přerušování těho-



tenství znehodnocují lidský život. Jakou máme naději pro naše dorůstající děti?

Soudíme, když situaci hodnotíme?

Někteří lidé mi radili, abych byl opatrný. Neměl bych ze svých osobních zálib dělat závěry pro druhé lidi. Zeptal jsem se proč? Stále hodnotíme to, co vidíme a je to tak dobře. Zevnějšek člověka vypovídá hodně o jeho vnitřním životě. Když uvidíme psa s pěnou u čumáku, který kňučí a napadá každého, kdo mu přijde do cesty, uděláme z těchto vnějších znaků závěr, nebo budeme psa jednoduše ignorovat? Je to naprostý nesmysl myslet si, že náš život existuje ve vakuu a nemůžeme se z něho poučit.

Myšlenky ke sportu

Ve sportovních časopisech vidíme muže, kteří jsou považováni za hrdiny, protože umí míč chytout, hodit, trefit. V noci se baví a pije alkohol. Také jsem zbožňoval takový obraz muže. Poznal jsem, že tyto hry se zakládají z velké části na pýše, klamu a brutalitě, a tyto věci nepatří do srdce pravého muže. Nemám nic proti využití volného času sportem, který dělá všem účastníkům radost a působí pozitivně, ale dnešní kultura sportu je daleko vzdálená od tohoto směru.

Kde jsou opravdoví muži?

Kde jsou muži, kteří žijí podle Bible a mají odvahu stát na biblických základech? Kde jsou muži, kteří řeknou, mám dost na Boží milosti? Kde jsou muži, kteří jsou považováni doma, v práci a v církvi za *správné*, ne ze své síly ale s mocí všemohoucího Boha? Bůh volá tebe i mě, abychom se stali takovými muži a Jeho milost to umožňuje! V dějinách máme množství příkladů odvážných mužů se statečným srdcem. Takové muže potřebujeme i dnes, takové, kteří znají své povinnosti, podpírají své rodiny, prosí o Boží milost a žijí podle vzoru patriarchů.

Telefonát prezidentovi letecké společnosti

Když jsme se dostali na místo určení, zatelefonoval jsem letecké společnosti a chtěl jsem mluvit s jejím prezidentem. Sekretářce jsem vysvětlil, co chci a ona mi zdvořile odpověděla: „Pane Hohnberger, to nemůžete jen tak zvednout telefon a chtít mluvit s prezidentem velké letecké společnosti.“ „Máte pravdu, ale myslím si, že Bůh chce, abych s ním mluvil. Řekněte mu kdo je u telefonu a on určitě přijme můj hovor.“ Musel jsem dvě minuty čekat a pak se prezident ozval. Věděl jsem, že zde zasáhl Bůh a řekl jsem mu: „Pane, nevolám vám abych si stěžoval, ale chci vám sdělit svůj

problém.“ Souhlasil a já jsem mu vyprávěl o výchově svých synů, že jsme se s manželkou snažili je vychovat jako správné muže a chránili je před falešnými vzory. A pak jsem vylíčil děj z filmu zobrazující právě takové falešné muže. Proto jsme každý zaplatili téměř 1000 dolarů za letenku? Nejdříve zavládlo na druhém konci ticho a pak šéf otevřel své srdce a řekl: „Pane Hohnberger, stejně jsem byl vychován i já. Téměř jsem na všechno zapomněl. Děkuji, že jste mi to připomněl. Co pro vás mohu udělat?“ Jeho otevřenost mi dodala odvahu a řekl jsem: „Za tři týdny letíme zpět. Víím, že se cestující chtějí dívat na film, mohl byste nechat promítnout třeba nějaký rodinný film?“ „To uděláme, garantuji vám to.“ „Ne, že bych vám nedůvěřoval, pane prezidente, ale mohl bych vám den předem zatelefonovat, abych měl jistotu?“ „Samozřejmě,“ odpověděl. Za tři týdny jsem mu zatelefonoval. Tentokrát mě sekretářka ihned spojila. „Sám jsem pro vás vyhledal rodinný film, určitě se vám bude líbit.“ „Děkuji,“ řekl jsem a položil telefon.

Může jeden muž něčeho dosáhnout?

Přesto, že jsem dostal kladnou odpověď, zůstalo ve mně trochu nejistoty. Může jeden křesťan skutečně ovlivnit leteckou společnost? Mnohdy si říkáme, že sami proti většině nemůžeme ničeho dosáhnout. Tomuto vzoru myšlení propadneme v mnoha oblastech svého života a bereme věci jako nezměnitelné. S takovými myšlenkami jsem musel bojovat, když letadlo přijíždělo na start a pak když se zvedlo. Konečně se rozsvítil monitor. Dodrží ten muž své slovo? Byl Bůh schopen změnit plán letecké společnosti?

Náhle bylo slyšet kapitánova slova: „Dámy a pánové, dnes neukážeme film, který obvykle dáváme, místo něho máme na pořadu zvláštní rodinný film.“ Bylo slyšet vlnu zklamání z řad cestujících. Slyšel jsem, jak se někdo ptal letušky, co se děje. „Také to nevím přesně, ale příkaz přišel přímo shora. Někdo důležitý, někdo, kdo má velký vliv je dnes na palubě letadla a je mu vyhověno jiným filmem.“ Vnitřně jsem se usmíval, protože měla určitým způsobem pravdu. Můj Bůh byl se mnou! Pán byl se mnou v mojí slabosti a postaral se o změnu. Jeden muž s Bohem může hodně dosáhnout!

Bůh volá nás muže. V našich rodinách a společnosti máme úkol, který nemůže nikdo jiný splnit. Nedívejme se zpět na minulost, nedívejme se na náš věk nebo na své postavení, Bůh z nás chce udělat muže, muže kteří opravují zbořené zdi. Když vezmeme vážně tuto výzvu, pak mladé ženy nebudou již naříkat nad stavem mladých mužů, ale poroste nová generace patriarchů. ■

Zkráceně z Fundamentu 2-2008 připravil J.Jurica.



DOBŘÁ ZPRÁVA O ČASE VELKÉHO SOUŽENÍ

N.R. GULLEY, SOUTHERN ADVENTIST UNIVERSITY

Na začátku semestru, byl dán studentům, kteří se zúčastnili studia „Události doby konce“, dotazník k anonymnímu vyplnění, ze kterého vyšly následující skutečnosti:

1. 49 % bylo zneklidněno probíhajícím vyšetřujícím soudem;
2. 56 % se bálo události doby konce;
3. 41 % by raději zemřelo, než by prožilo poslední události;
4. 88 % tvrdilo, že Krista znají jako osobního přítele;

Je to znepokojující výsledek Tito studenti jsou snad poslední generací na této zemi, ale nechtějí k ní náležet. Zde není od základů něco v pořádku.

Čas velkého soužení

Když vstoupí v platnost nedělní zákon pod pohrůzkou trestu smrti (Zj 13,12-15) pak adventisté sedmého dne budou prožívat dobu velkého soužení. U proroka Daniele ve 12,1 je napsáno: „*Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž, stává, a bude čas soužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času, toho pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize*“

Tento text má dvě podstatné části:

1. Doba velkého soužení, jakého ještě nebylo.
2. Největší záchrana Božího lidu.

Obě části musí být probírány společně. Když tento kontext sledujeme spolu s knihou Zjevení, pak nenalzáme důvod proč by se adventisté měli bát doby velkého soužení.

Doba největšího soužení

Tento časový úsek začíná ukončením doby milosti. Je to časový okamžik, kdy je ukončena Kristova přímluvná činnost. Da 12,1

Spravedliví musí žít bez přímluvce v nebesích a Duch svatý je odňat bezbožnému světu (bezbožným). Bude to doba, ve které povstane národ proti národu a celý svět bude prožívat chaos.

Satan pak přivede na obyvatele země poslední velké soužení. Když Boží andělé přestanou zadržovat ničící bouře lidských chťičů, budou uvolněny všechny ničivé síly. Celý svět bude pustošen hůře než Jeruzalém.

Jediný anděl vyhubil všechny prvorozené v Egyptě a naplnil tak Egypt nářkem nad Boží ranou. Stejně ničivou sílu, kterou mají svatí andělé v případě Božího rozkazu, použijí i zlí andělé, dovolí-li to Bůh. Tyto síly jsou připraveny a čekají jen na Boží svolení způsobit velkou zkázu. (GC 615)

Anděl milosti skládá svá křídla a připravuje se na odchod od Božího trůnu, aby satanovi předal veškerou kontrolu nad světem. Potom bude mít satan úplnou nadvládu nad lidmi, kteří nechtěli konat pokání. Bude to doba, kdy v bezbožných lidech není už nic dobrého, doba, kdy „lidé budou běhat sem a tam, od moře k moři, ze severu na východ a budou hledat Boží Slovo, a nenajdou ho.“ (Am 8,12) Je to doba, kdy celý svět bude zbožňovat šelmu (Zj 13,3.4), doba, kdy v Americe budou lidé nuceni oslavovat papežství (Zj 13,11.12), a satan bude svádět lidi tvrzením, že je Kristus. Bude to doba Jákobova strachu (1M 32,22-32), doba posledních sedmi ran



(Zj 12,1-21), doba poslední bitvy, Harmagedonu, kdy satan bude chtít zničit ty, kteří zachovávají sobotu. (Zj 12,12-16; 19,11-21)

Bude to doba, kdy trest smrti má rozhodnout, zda ti, kteří dodržují sobotu, budou nuceni ke spolupráci při svěcení neděle, nebo budou muset zemřít. (Zj 13,15). Satan se bude snažit vyhubit všechny světitelce soboty, aby jeho panství na zemi nebylo více zpochybňováno. V této době se skuteční hrozně nadpřirozené události, jako znamení moci temnoty. Satanovi démoni budou po celém světě konat zázraky, aby svedli lidi (Zj 16,12-16). Satan nechá z nebe padat oheň (na falešnou horu Karmel) 1Kr 18,16-40), aby svedl celý svět k uctívání papežství. (Zj 13,13.14) Nemůžeme se divit, že Daniel ve 12,1 říká, že taková doba ještě na zemi nebyla! Tyto události, jsou jen jednou stránkou dějin. Daniel 7. kapitola otevírá další stránku doby soužení.

Soud a jeho vyplnění

Daniel 7. kapitola je dodatečným pohledem na dobu velkého soužení. Mnozí členové ASD čtou nebo znají určité pohledy na tuto dobu, ale přehlédnou, že je nutné vzít v úvahu celý obraz událostí. Je pravda, že celý svět bude stát proti světitelům soboty. Je také pravda, že Bůh bude stát proti celému světu, a že nevěřící budou mít dobu soužení daleko těžší, než věřící. To nám dokazuje, že doba soužení nepřináší věřícím jen špatné zprávy.

Začneme pohledem na knihu Daniele, 7. kapitolu. Zde je poprvé uveden „malý roh“. Historie nám podává zprávu o dvou zákonech týkajících se zbožňování. Uctívání obrazu na poli Dura (Da 3) a uctívání krále Daria (Da 6). Neplnění těchto zákonů bylo trestáno smrtí. Tři Hebrejci a Daniel byli v tomto čase soužení vhozeni do pece, případně do lví jámy. Ale to není konec. V obou případech byli tito věrní Boží ctitelé zachráněni nádherným způsobem. Da 3,25-27; 6,21-23). A navíc ti, co je chtěli zničit, přišli sami o život. Soud před příchodem Ježíše Krista je důležitý pro pochopení spojitosti s dobou velkého soužení. Ukazuje, že tato doba je špatnou zprávou pro bezbožné, i pro ty, kteří se postavili proti Božímu lidu prosazením nedělního zákona pod trestem smrti.

Malý roh je zmíněn třikrát (Da 7,8.21.25) a po každé se ihned za ním píše o soudu (verše 9-10; 21.22;26) Tak bude i papežství před celým světem (Zj. 13,3.4) postaveno před soud. Je důležité podtrhnout, že malý roh vystupuje v Písmu svatém jako „moc“, která bude Bohem souzena. Pro náš účel je důležité si uvědomit, že vyšetřující soud popisovaný u Daniele v 7. kapitole, srovnává rozsudek nad malým rohem s rozsudkem nad Božím lidem. To je to rozhodující srovnání.

Boží lid bude ospravedlněn, vykoupen a obdrží Boží království. Dvě skupiny budou postaveny proti sobě; praví křesťané a falešní křesťané. Rozdíl bude zřetelný; svatí obdrží kladný rozsudek, ti, kteří přijímali a zastupovali papežská stanoviska, obdrží záporný rozsudek. Cílem vyšetřujícího soudu je ukázat celému vesmíru, že Bůh je spravedlivý, když někomu zamezí přístup do nebes a jinému ne. Rozdíl mezi dvěma skupinami spočívá v přijetí či odmítnutí Krista, Jeho požadavků a Jeho smrti.

Zjevení 16-19 - vykonání rozsudku vyšetřujícího soudu

Všechny události 10. kapitoly se budou dít v době velkého soužení, které popisuje Daniel 12,9. Ukazují, co se stane s bezbožným světem, který vede válku proti těm, kteří světi sobotu. K tomu dojde v posledních sedmi ranách. (Zj. 17,18).

Rány Posledních sedm ran je určeno pro nepřátele Božího lidu. Sedm posledních ran z deseti, které se udály v Egyptě, je symbolem přicházejících sedmi ran. Když se bude vynášet rozsudek vyšetřujícího soudu, bude Bůh chránit svatý lid. „Když budou bezbožní umírat hladem, budou se andělé starat o potřeby spravedlivých“ (6,15) Proto zaznívá poslední volání na ty, kteří žijí v Babylóně. Zj 18,4: „*I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nezúčastňovali hříchů jeho a abyste nepřijali z jeho ran.*“

Potrestání Babylonu Potrestání Babylónu neobsahuje jen 7 ran z Daniele 7 kapitoly, ale ukazuje průběh procesu. Žena, znázorňující velký Babylón, sedí na šarlatovém koni, který představuje církev vydírající stát. Babylón je matkou smilstva (Zj 17,5), protože se spojil s vládami celé země, místo aby se spojil s Kristem (Zj 16,12-16; 17,2)

Spojení církve se státem je falešné spojení. Ve skutečnosti je to tlak církve na stát a jeho kontrolování. Tato žena je „opilá krví svatých a svědků Kristových“ (Zj 12,6; 12,17) Nyní nastal čas, kdy 10 rohů (králů) nenávidí tuto ženu, jedí její maso. Žena, kterou jsi viděl, je velké město, které má moc nad králi země (Zj 17,16-18) Tato mocná žena, konglomerát Babylónu, nenávidícího Boží lid, nebude trestána jen ranami, nýbrž bude také rozvedena se svými milenci. Během zhroucení spojení církve s králi, volá velký zastup v nebesích mocným hlasem Zj 11,6-7: „*Tiř mají moc zavřítí nebe, aby nepršel déšť za dnů prorocství jejich; a mají moc nad vodami, obrátiti je v krev, a bítí zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli. Ale když dokonají svědectví své, šelma vystupující z propasti válku povede proti nim, a zvítězí nad nimi, i zmurduje je.*“

Je to den svatby.

Nesmíme zapomenout, že čas velkého soužení je součástí svatebního dne, kdy nevěsta očekává při-





cházejícího ženicha. Nevěsta Kristova bude již zapečetěná, když započne čas velkého soužení (Zj. 7,1-4). Co je tou pečeti? Je to rozhodnutí pro pravdu, kterou již nemůže nic zvrátit. Nevěsta může říci s ap. Pavlem Ř 8,38.39: „*Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ Žd 13,5: „*Obcování vaše budíž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím.*“

Během velké doby soužení vznikne úzké spojení mezi Kristem a Jeho nevěstou. Může se stát, že mnozí budou ve vězení ale „andělé navštíví osamělé a přinesou z nebe světlo a pokoj. Vězení bude jako stánek, v němž bude přebývat víra a jehož zdi budou osvětleny nebeským světlem, jako když se Pavel a Síla ve vězení ve Filipis modlili a zpívali. Události z doby apoštolské se budou v době konce opakovat.“ (*Poslední dny planety země*).

Když čteme, že v nebesích nebude prostředník, tak je to správně. Ale to neznamená, že Kristova nevěsta bude muset žít bez Něho. Kristus bude s nevěstou přítomen skrze Ducha svatého. Když čteme, že Duch svatý bude světu odňat, tak je to pravda. Bude ale odňat jen světu.

Náš láskyplný Spasitel pošle svému lidu pomoc právě v době, kdy ji bude potřebovat. Cesta do nebe je posvěcena Jeho stopou. Každý trn, který zranil naši nohu zranil i Jeho nohu. Bůh připouští boje, aby tím připravil duše pro věčný pokoj, čas soužení je ohnivá zkouška Božího lidu.

Harmagedon

K bitvě Harmagedon dojde na konci časového údobí velkého soužení. Během šesté rány se bude připravovat (Zj 16,12-16) a v sedmé ráně začne. Úplná zpráva o bitvě je zapsána ve Zj 19,11-21. Kristus je zde představen jako jezdec na bílém koni s nebeským vojskem, které také jede na bílých koních (Zj 19,14), Zj 19,15: „*A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil všechny národy. Nebo on bude je spravovati prutem železným; onť i pres vína hněvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlačiti bude.*“ Přichází jako Král králů, aby zničil národy světa které se proti Němu a Jeho následovníkům spojily.

V této bitvě se uskutečňují obrazy z Danielova proctví. Záchrana tří mládenců a Daniela, a zahynutí těch, kteří je chtěli usmrtit. To je konečné naplnění trojitého odsouzení z vyšetřujícího soudu před příchodem Ježíše Krista, popsáno u Daniele v 7. kapitole. Dojde ke zničení malého rohu a vykoupení Božího lidu. Kniha Zjevení nám přináší dva popisy příchodu Ježíše Krista. Ve 14. kapitole přichází na bílém

obláčku jako „Syn člověka“ s korunou na hlavě. Tato koruna v řečtině představuje korunu olympijského vítěze. S Kristovým příchodem jsou symbolicky spojeni tři andělé, nazvu je „tři andělé ze Zjevení 14. kapitoly“. První tři andělé mají poselství (Zj 14,6-13). Ostatní tři andělé mají úkol (Zj 14,15-20). Kristus a jeden anděl mají srp. Přicházejí vykonat dvojí rozsudek vyšetřujícího soudu - vykoupení a zničení. První anděl volá na Krista, aby vzal srp a začal žeň. (Zj 14,15) Kristus přináší žeň spravedlivých (Zj 14,16). Druhý anděl má také ostrý srp (v.17). Třetí anděl volá jak čteme ve Zjevení: Zj 14,18: „*Opět vyšel jiný anděl z oltáře, který měl moc nad ohněm, a volal křikem velikým na toho, kterýž měl srp ostrý, a zbeř hrozny vinnice zemské; neboť jsou uzrali hroznové její.*“ Zj 14,19: „*I spustil anděl srp svůj na zemi, a sebral vinnici země, a vmetal hrozny do jezera velikého hněvu Božího.*“

Kristus představuje vykupitele svého lidu, a anděl symbolizuje toho, kdo zničí bezbožné. V této scéně je třeba si uvědomit, že Kristus vystupuje jako ten, kdo zničí nevěřící, Zcela rozdílná je 11. kapitola. Zde Kristus přijíždí na bílém koni a vede celou armádu do války (Zj 11,11). Na hlavě má mnoho korun. Přichází jako Král králů (Zj 19,16) a ten, který zničí nepřítele a jeho pomocníky.

Dva obrazy příchodu Ježíše Krista: Kristus přijde jako člověk, který protrpěl nejhorší dobu soužení. Rozumí zkušenostem svého lidu v době velkého soužení. Přijde, aby svůj lid dovedl domů. Přijde také jako Bůh, aby zvítězil nad světskými spojenci, kteří chtějí zabít Jeho nevěstu. To je největší záchranná akce všech dob. Kristus přijde, aby vykoupil svůj lid a zničil jeho nepřítele. Kristus vykoná dvojí rozsudek vyšetřujícího soudu před svým druhým příchodem.

Doba velkého soužení, jak zůstane v paměti Kristovy nevěsty

Dobrá zpráva z Daniele 12,1 se odehrává v době vykoupení, ne v čase velkého soužení. Probrali jsme dobu soužení i vykoupení. Kniha Zjevení popisuje Krista s jeho nevěstou v době konce na hoře Sionu (Zj 14,1), Je zajímavé, že ve SZ je ukázána hora Sion jako místo vykoupení. V Novém zákoně je hora Sion v nebesích. Žd 12,22: „*Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nesčíslnému zástupu andělů.*“ Tady je Kristova nevěsta představena jak stojí s Kristem v nebesích, a to jak v tisíciletém království tak i na věčnosti. Následuje Beránka, kamkoliv jde (Zj14,4). Nezáleží na tom kdy to probíhá, ale je to dlouho po době velkého soužení. Všimněte si, co nevěsta dělá. Zpívá novou píseň před trůnem a nikdo se ji nemůže „naučit“ kromě 144 000 (Zj 14,3) Nemůže se ji nikdo naučit, protože je to píseň jejich zkušeností, které prožili v době velkého soužení. Ve Zjevení 15. kapitole je píseň napsána.





Povšimněte si zvláště její střední části: „Zj 15,3.4: „A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých. Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové přijdou a klaněti se budou před obličejem tvým; nebo soudové tvoji zjevení jsou. Potom pak viděl jsem, a aj, otevřín jest chrám stánku svědecktví na nebi.“ Nepíše se zde o utrpení v době velkého soužení. Píseň se soustřeďuje na samotného Boha a jeho mocné činy v době velkého soužení.

Protože píseň zpívá Boží lid z doby konce během 1000 letého království a v době následující po něm, znamená to, že musí něco vypovídat o zkušenostech z doby soužení. Tato píseň říká, že když má cenu ji zpívat po tak dlouhou dobu, pak stojí za to prožít toto soužení.

Poslední vyjítí

Dobu velkého soužení můžeme srovnat z vyjitím národa Izraelského z Egypta. Píseň vykoupěných z doby konce bude píseň Mojžíšova, služebníka Božího a píseň Beránkova (Zj 15,3). Otroci z Egypta (Izraelité) se cítili bezmocní, když stáli před Rudým mořem a zezadu je tlačila egyptská armáda. Ale Kristus, který ještě nebyl člověkem, byl s nimi. Píseň pisatele Žalmů zní: „Ž 77,20.21: „Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šlepějí tvých nebylo znáti. Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Arona.“

Mojžíš a Izraelité zpívali tehdy Bohu tuto píseň: „Chci Pánu zpívat, neboť udělal nádherný čin, koně i s jezdcí uvrhl do moře. Síla má a píseň je Hospodin. Právce tvá, Hospodine, zvelebena je v síle, právce tvá o Hospodine, potřela nepřitele. 2M 15,1.2.6 V celé písni nejsou vzpomenuata utrpení, kterými Izrael prošel. Radost z vykoupění je silnější než strach a utrpení na břehu Rudého moře.

Tak to také bude v očekávané době soužení. Kristus otevře cestu posledním událostem, aby dovedl svoji nevěstu k branám nebe. Dokonce i dnes mohou ti, kteří zaměřují své pohledy ke Kristu a jen na Něho se cele spoléhají, zpívat píseň Izraelitů po přechodu Rudého moře, a přenést se přes dobu velkého soužení. 2M 15,13 „Zprovodíš v milosrdenství svém lid tento, kterýž jsi vykoupil; laskavě povedeš jej v síle své k přibytku svatosti své.“

Ježíš říká ke své nevěstě: L 12,32: „Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otcí vašemu dáti vám království.“ Potom, co Pastýř našel ztracenou ovci, nese ji celou cestu domů (L 15,5-6) To je konečné vyjítí. Poté, co žena oděná šarlatem ovládne svět a na svatě přivede těžkosti (Zj 17,1-6), budou svatí v době velkého soužení nesení Kristem. To má takovou cenu, že se na věčnosti bude o tom zpívat. ■

Nová země

„ neboť zde nemáme trvalé město, ale toužíme po tom budoucím.“ Žd 13,14

Je mnoho těch, kteří si myslí, že nevíme vůbec nic o Nové zemi a to o čem se mluví, jsou jen domněnky. Ale ono to tak není. Bůh nám hodně zjevil. V každém moudrém a po pravdě toužícím srdci je vzbuzená touha, být tam – na Nové zemi.

Kdybychom více přemýšleli o tom co nám Bůh o Nové zemi zjevil, pomohlo by nám to lehčeji a odvážněji nést naše životní trápení na této zemi. Vedli bychom posvěcený život zbavený touhy po moci, dychtivosti a rozkoši, touhy, které nám často přijdou na mysl a připraví nám mnohé těžké chvíle. Náš život by byl vyplněný více radosti a slunečním zářením.

Kdo správně přemýšlí o budoucím životě na Nové zemi, dostane novou sílu do pozemského putování.





HUDBA A DESET PŘIKÁZÁNÍ

EURYDICE V. OSTERMAN

Eurydice Ostermanová je profesorkou hudby na Oakwood College, USA (Univesita Církve adventistů sedmého dne), kde učí od roku 1978. Hraje na klavír, varhany, skládá a vyučuje theorii hudby. Ostermanová vydala knihu Co Bůh říká o hudbě, a je autorkou mnoha publikací. Je také členem výboru při Generální konferenci CASD, který se zabývá hudbou (General Conference Music Committee).

Toto je svítání věku vodnáře.“ Možná si vzpomenete, že se tato slova objevila v písni nahrané ke konci šedesátých let skupinou, která se jmenovala *Fifth Dimension (Pátá Dimenze)*. Možná bylo poselství písně nenápadným sdělením, že vše je připraveno pro události, směřující k „Novému světovému řádu“, který je na dosah. Martin Malachi, bývalý jezuita a profesor na Vatikánském biskupském biblickém institutu a znalec katolické církve říká, že Nový světový Řád zahrnuje plán sjednocení světa a překonání všech bariér, které nyní vytváří kultura a náboženství. Jde o to, kdo zavede a bude řídit první a jediný světový vládní systém, ovládat jednotlivce, společnost, veškeré finance, obchodování, vzdělání, a symboly národní identity. Martin dodává, že papež Jan Pavel II. „trvá na tom, že lidstvo nemá spolehlivou naději na vytvoření životaschopného geopolitického systému, pokud tento systém nebude spočívat na základě římsko-katolického křesťanství.“ Na druhé straně, když George Herbert Walker Bush byl prezidentem Spojených států, viděl to jinak. 18. února 1991 prohlásil, že jednotné uspořádání světa může být dosaženo jen pomocí Spojených států. Na první pohled se může hledání nového uspořádání světa jevit jako boj mezi národy. Nicméně podle Bible, je tato skrytá agenda ve skutečnosti satanovým plánem, který se uskuteční až se spojí katolická (neboli „univerzální“) církve se Spojenými státy americkými. Já tvrdím, že hudba (tento univerzální jazyk) bude jedním z hlavních prostředků pro vytvoření této globální jednoty.

HUDBA A NOVÁ EKUMENA

Jedním z prostředků pro zavedení Nového světového řádu, který se v současnosti praktikuje je ekumena - sjednocení náboženství tím, že teologické a ideologické rozdíly jdou stranou a zdůrazňují se společné prvky. Dnešní náboženská hudba je „všeobecná“; v souladu s ekumenou. Věřoučné a teologické body víry nejsou definovány. Místo toho se hudba soustřeďuje na obecná témata, jako chválení Boha, láska a milost Boží, jednota, atd.

Písně se mohou zdát neškodné, jako například „Halleluja, svatá královno, vyzdvižená na trůn“, „Nikdy neumírající duše“ a další, které také hovoří o pobytu v nebi s milovanými. Takové písně podporují spiritizmus s jeho věčnou lží „*Nikoli nezemřete smrtí*“ (1M 3,4).

Adventisté jsou ovlivňováni ekumenou natolik, že někteří z nás začali přebírat zdánlivě nevinně vypadající zvyky a terminologii jiných denominací. Ellen G. White nás varuje, že „*když protestantismus vztáhne ruku přes oceán, aby uchopil ruku římské moci, a až ta dosáhne přes propast, aby si stiskla ruku se spiritizmem, ... potom budeme vědět, že nadešel čas pro nebyvalé působení satana a konec je blízko*“. (*Testimonies for the Church – Svědectví pro církve, vol. 5, 451*)

Rytmus a obsah dnešní populární hudby můžeme nazvat „unikulturní“, protože překračuje kulturní bariéry. Když jsem cestovala po Evropě, jela jsem taxikem na vlakové nádraží v Praze, v České republice. Ačkoliv řidič nemluvil anglicky, zdálo se, že se mu líbí píseň



od Michaela Jacksona, která se hrála v rádiu. I když řidič nerozuměl slovům, rozuměl hudbě. Jak jsem cestovala po světě, nejen po Evropě, zjistila jsem, že komerční hudba skutečně odstranila mnohé bariéry a zdá se, že svět se zmenšil. Všude to zní stejně.

HUDBA A DESATERO

Bůh říká, že Jeho příkázání, která ukazují podstatu Jeho povahy, se musí dodržovat. Měly by být po celou dobu uloženy v naší mysli a měli bychom je učit svoje děti, tím že o nich budeme mluvit doma, na cestách, večer nebo při vstávání (viz. 5M 6,7-9). Satan nicméně přišel na spoustu způsobů, aby desatero prohlásil za neplatné. Pomocí hudby umí velice šikovně a jemně naprogramovat ty, kteří si neuvědomují, že uskutečňují jeho cíl.

První příkázání zní: „**Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.**“ (2M 20,3) Znamená to úplné odevzdání se Bohu. Mnozí stráví hodiny posloucháním hudby a zanedbávají modlitbu a studium Bible. Nestává se pro ně hudba osobním bohem? „*Hudba zabere hodiny, které by měly být věnovány modlitbě. Hudba je idol, k jehož uctívání se hlásí mnoho křesťanských bohoslužeb. Satan nemá námitky proti hudbě, pokud skrze ni může získat přístup do myšlení mladých lidí.*“ (Testimonies for the Church, vol. 1, 585,586)

„*Všechno co milujeme zmenšuje naši lásku k Bohu neboť to, co brání službě Jemu, se stává naším bohem.*“ (Patriarchové a proroci, 305).

Druhé příkázání se zabývá vytvářením si idolu nebo-li bůžků. „**Neučíš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, které jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět ani jich ctít.**“... (2M 20,4-5) Satan nás svádí k tomu, abychom se mu klaněli a oslavovali ho, nejen hudbou, ale i přes umělce, kteří ho představují. Mnozí z nich nejsou křesťané, nebo co je horší, někteří jsou homosexuálové, i přesto, že zpívají o Ježíši. Nákupem jejich hudby, lepením jejich obrazů na stěny nebo nošením jejich obrazů na oblečení podporujeme jejich životní styl. „*Stejně i dnes existuje v odlišné formě modlářství v křesťanském světě stejně tak jak, bylo rozšířeno mezi starověkým Izraelem.*“ (Velký spor věků, 511).

„*Pokus představovat věčného Boha pomocí materiálních věcí, by Boha snižoval. Mysl, která má daleko k nekonečné Boží dokonalosti, by byla přitahována ke stvoření místo ke Stvořiteli. A když by Bůh byl snižován, degradovalo by to i člověka.*“ „*Modlářství je duchovním cizoložstvím, Boží pohoršení vůči němu je proto vhodně nazváno žárlivostí.*“ (Patriarchové a proroci, 306).

„**Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo.**“ (2M 20,7) Toto příkázání řeší směšování svatého se světským. Neplatí to pouze o rouhání proti Bohu, ale také o doslovném používání Božího jména

v hudbě, která neoslavuje Jeho jméno. Koncem 60. let minulého století bylo snadné rozlišovat duchovní hudbu od světské, ale v dnešní době je to těžké, protože církevní hudba je mnohem více komerční. Mnoho lidí předpokládá, že pokud je hudba klasifikována jako „náboženská“, je vhodné ji poslouchat nebo ji provozovat. Neuvědomují si, že ne každá hudba, která je označena jako náboženská, je dobrá hudba. Musíme být na pozoru, protože pro každý originál má satan i padělek. Ve skutečnosti i my občas zaměňujeme termíny „křesťan“ a „náboženství“ tam, kde je mezi nimi obrovský rozdíl. Křesťanská hudba je duchovní, povznášející a očisťující, působí na emoce a intelekt. Zaměřuje naši pozornost na Boha. Vychovává nás k dodržování desatera. „Náboženská“ hudba je všeobecný termín, který zahrnuje komerční produkty, které jsou zaměřeny především na prodej než na získání lidí. Často se projevuje i tendence, zlehčující Boží zákon, zatímco křesťanská hudba chválí Boha a je na Něho zaměřená, komerční náboženská hudba se často soustředí na chválení interpreta.

Richard Harrington, dopisovatel *Washington Post* říká, že náboženský hudební průmysl dospěl k objevu „nepoznaného obecenstva“ „pozitivního popu“ a těží z možnosti vydělat obrovské peníze sloučením současné populární hudby s náboženskými texty. Harrington se odvolává na zprávu Johna Stylla, vydavatele časopisu *Contemporary Christian Music Magazine* (Časopis současné křesťanské hudby), který říká, že nahrávací společnosti zjišťují, že mají co dočinění s komerčním produktem a musí dbát na zábavnou stránku nahrávky. Myšlenka může být dobrá, ale pokud není kostra dobře provedená, lidé to nebudou poslouchat. Bůh neoslabil Desatero, aby bylo pro křesťanství lépe prodejné! Evangelium se musí nabízet nezfalšované. „*Častým a bezmyšlenkovitým zneužíváním Jeho jména ho zneuctíváme... Všichni by měli uvažovat nad jeho majestátem, Jeho čistotou a svatostí, aby každé srdce bylo ovlivněno jeho vznešeným charakterem, aby Jeho svaté jméno každý vyslovoval s úctou a vážností.*“ (Patriarchové a proroci, 306,307)

„**Pomni na den sobotní, abys jej světil...**“ (2M 20,8) Sobota je znamením na základě kterého dostaneme buď znamení šelmy nebo Boží pečeť a způsob jakým dodržujeme toto příkázání je test naší věrnosti Bohu. Dodržováním sedmého dne uznáváme Boha jako Stvořitele vesmíru a uvědomujeme si, že je hoden naší chvály a uctívání.

Když dojde k tomu, abychom Boha oslavovali a soustředili svoji mysl na Něho, nepřítel dělá všechno pro to, aby nás rozptýlil. Někteří mají sklon zakládat své sobotní „požehnání“ na tom, kdo zpívá, hraje nebo mluví. Zdá se, že to, co očekávají závisí na tom, jak se baví. V mnoha případech není hudba, která se líbí věřícím, nic víc než sluchový stimulátor, který je



mylně přisuzován práci Ducha svatého. Není divné, že se během let mnohá shromáždění přeměnila na obecenstvo? „Satan, pokud to je možné, se snaží vložit do bohoslužeb svůj vliv. Nedovolte aby byla teatrální, protože to neposílí víru v Boha, ale odvede pozornost k lidskému úsilí.“ (This Day with God, 359)

„Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.“ (2M 20,12) Toto je jediné přikázání obsahující zaslíbení dlouhého života, protože Bůh věděl, že neúcta k rodičům vede k neúctě k občanskoprávní moci a nakonec k neúctě k Bohu. V mnoha domovech hudba vyjadřuje vzpouru a neúctu k rodičům. Když jsem mluvila s jedním otcem, všimla jsem si, že má na čele sečné rány. Vysvětlil mi, že ho udeřil syn, když spolu vedli spor ohledně hudby kterou poslouchal. Spory rodičů a dětí ohledně hudby jsou zcela běžné.

„Ten, kdo odmítá právoplatnou autoritu svých rodičů, odmítá autoritu Boha. ... Toto (páté přikázání) zahrnuje také respekt vůči kazatelům, vládcům a všem těm, které Bůh pověřil autoritou.“ (Patriarchové a proroci, 308)

„Nezabiješ.“ (2M 20,13) Tělo je „chrám Ducha“ (viz. 1K6,19-20). Satan používá hudbu k tomu, aby poškodil a poté zničil tělo jako chrám Ducha svatého. Dnešní hudba obsahuje elementy (slova, rytmus, hlasitost, atd.), které nejen škodí tělu, ale má i potenciál ke zničení duchovního chrámu. „Duch nenávidí a pomsty (který charakterizuje velké množství dnešní populární hudby), nebo oddávání se jakékoli vášni, která vede ke zraňujícím skutkům vůči druhým, nebo působí tak, že druhým přejeme škodu ... jsou, z větší nebo menší míry překročením šestého přikázání.“ (ibid. 308)

„Nezesmilníš.“ (2M 20,14) V dnešní době je nejlepším prodávacem sex. Sex je používán k prodeji aut, oblečení, zubní pasty, a dokonce náboženské hudby. Když si vezmete jakékoliv noviny, nebo časopis, posloucháte jakékoliv zprávy nebo televizní pořady, základním tématem je to, co je obsah textů většiny dnešní populární hudby – sex. Společnost se doslovně chová podle toho, čím je stále živena, a hudbou je podvědomě vychována ke snižování morálních hodnot. „Toto přikázání zakazuje nejen nečisté činy, ale i smyslné myšlenky a touhy, nebo cokoliv, co vede k jejich probuzení. Čistota je vyžadována nejen ve vnějším životě, ale i v skrytých záměrech a emocích srdce.“ (ibid. 308)

„Nepokradeš.“ (2M 20,14) Mezi námi jsou ti, kteří neplatí poctivě desátky, ale přesto zaplatí téměř cokoliv za návštěvu koncertu nebo nejnovějšího CD, kazety, plakátu, nebo trička s oblíbeným umělcem. Když věnujeme většinu svého volného času a finančních prostředků hudbě, okrádáme Boha nejen o čas, který chce s námi trávit, ale také o prostředky, které nám dal k rozšiřování evangelia. „Jak veřejné tak soukromé hříchy jsou obsaženy v tomto zákazu (proti krádeži).“ (ibid. 309)

„Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví.“ (2M 20,16)

Ríct o písni, že je duchovní nebo svatá, když ve skutečnosti zabarvení hudby, rytmu a dokonce i části textu vzbuzují smyslnost, je opravdu křivé svědectví. Toto se často stává v písních náboženské popové hudby. Vezměme si například věty jako „Nikdo mě nemůže milovat tak jako ty“, „Potřebuji tvou lásku“ a „Přinášíš mi lásku, abys mě zahřál“. Takové a podobné výroky redukuje Boží čistou a svatou lásku agape na lidskou erotiku. Jestliže texty a charakter hudby neobsahují principy křesťanství, potom jsou křivým svědectvím.

„Snaha svěst, je podstatou klamu ... Každé záměrné přehánění, každý náznak úmyslně vytvořit chybný nebo přehnaný dojem, dokonce sdělení skutečností takovým způsobem, že je vytvořen falešný dojem, je klam.“ (ibid. 309)

„Nepožádáš domu bližního svého, ...“ (2M 20,17)

Satan chce, abychom odvrátili pohled od Ježíše tím, že nás rozptyluje touhou po bohatství a slávě, zatímco se neustále snaží zmocnit naší duše. Otázka je, jestli náš výběr hudby snižuje naši touhu být jako Kristus a reprezentovat Ho ve způsobu oblékání, stravy, výběru přátel a známých a životního stylu. „Desáté přikázání se dotýká samotného kořenu všech hříchů, zakazuje sobeckou touhu, ze které vyvěrá hříšný čin.“ (ibid. 309).

Závěr

Jakou roli hraje výběr hudby ve scénáři Nového světového řádu? Klaníš se nevědomky šelmě? Když se Kristus vrátí pro svůj zvláštní lid, jakou roli sehraje tvoje volba hudby ve spasení tvé duše? Bůh nás nenechal v tomto ohledu v nevědomosti. Dal nám své Slovo, Ducha svatého, Ducha prorockého – a dokonce Deset přikázání – aby nás vedl při rozhodnutí, které ovlivní naši věčnost. Rozhodnutí je na nás. ■

Překlad: Gabriela Przywarová, Kateřina Rogers



Foto: linearcurves - iStockphoto

HUDBA ROCK, POP, TECHNO A JEJÍCH ÚČINKY

Vědecké a biblické shrnutí

DOCENT UMĚLECKÉ UNIVERSITY ADOLF GRAU, GUNNINGEN

I. Vliv hudby v křesťanských shromážděních závisí především na tom, jaká hudba se hraje.

Na základě dosavadních poznatků o působení různých hudebních žánrů na člověka, existují empirické vědecké výzkumné výsledky.

Ty umožňují v určitých mezích, objektivní odhad působení jednotlivých hudebních forem. Kritéria posuzování tedy nejsou odkázána jen na osobní vkus a kulturní konvenci.

Protože hudba působí na posluchače různých emocionálních kvalit na základě odlišných hudebních struktur, není z etnického pohledu hodnotově neutrální. Pro výběr hudby, která se bude provozovat v křesťanských shromážděních k duchovnímu růstu, by se měly vzít v úvahu rady a výpovědi z Bible jako důležité kritérium pro posouzení její hodnoty.

II. Podle biblických výpovědí z Fp 4,8 by měly použité hudební formy a zvukové stavební kameny, co nejvíce odpovídat přirozenému pořádku který vládł při stvoření.

Podle Písma mají všichni lidé při početí sluch na určité přirozené bázi, což je další objektivní kritérium pro výběr melodie a funkce harmonické hudby. K tomu patří následující faktory:

- *Vyvážený poměr při střídání napětí a jeho uvolňování, takže nedochází k žádnému nakupení disharmonických zvuků a nahromadění napětí.*
- *Formální struktury hudby by měly znovu odrážet soulad, který byl dán ve stvořeném řádu v přírodě.*
- *Měli bychom usilovat o zvukovou krásu a vyvarovat se odcizujícího zvuku, elektronicky vytvářených zvukových deformací i hlasitosti která se podobá hluku.*

III. Podle biblických požadavků z Ř. 12,2 bychom se měli vyvarovat obecně užívaného hudebního modelu, který slouží ve světě zábavy ke stimulaci atmosféry při tanci, zábavě a diskotékové hudbě.

Podle Př 20,27 by neměla hudba být převážně tělesně stimulující např. pomocí hlasitého bicího nástroje anebo *nepřetržitěho* zvýrazňování taktu basovými nástroji nebo kytarou, protože pak je téměř nemožné oslovit *duchovní* rovinu posluchače.

Všeobecně *by nikdy neměl doprovázející nástroj nepřetržitě tlouct do taktu (bas, kytara, bicí nástroje)*, protože následkem stálých úderů, hudba snadno dostává charakter taneční a zábavné hudby, a tím posluchače tělesně stimuluje. Duchovní vnímavost pro poselství Slova může tím být velmi potlačena, protože Duch svatý nepůsobí podle jeho výpovědi (Př 20,27), skrze tělesné pocity.

Hudba by neměla připomínat stroj zdůrazňováním úderů jednotlivých taktů, jak je to obvyklé na diskotéce při rockové hudbě. Taková hudba nenabízí přirozenou rytmickou stavbu podle stvořeného pořádku a působí proti organicky danému lidskému pulsovému a dýchacímu rytmu.

Nedochází k přirozenému rytmu dýchání nebo se mu už v začátcích zabrání díky hlasitému bití taktů bicími nástroji nebo basovými kytarami s pravidelně se opakujícími údery v daném časovém úseku.

Tímto převážně motorickým průběhem hudby se neosloví duchovní rovina člověka, ale spíše rovina tělesně-citová.

Text - rytmus – melodie – harmonie by měly být ve vzájemně vyváženém vztahu, aby člověk, který hudbě naslouchá byl osloven komplexně – jeho duch, duše i tělo.

- a) Duchovní rovina osloví slova textu,
- b) Duševní rovina bývá oslovena převážně napětím hudby a harmonie,
- c) Tělesně citová rovina je zasažena výhradně rytmem hudby

Rytmus hudby by, pokud možno, neměl obsahovat průběžně zdůrazňovaný takt bicím nástrojem, protože díky tomu se může v posluchači vybičovat permanentní napjaté vzrušení, které můžeme pozorovat při rockových festivalech. Při takové hudbě není možné ztišení se sborových členů k pobožnosti, či modlitbě.

I hlasité, stejnoměrné zdůrazňování úderů basovým bubnem není pro církev vhodné, protože tím se u posluchače pomalu vytrácí bdělost. Delší poslouchání takového rytmického bití, může posluchače dokonce uvést do stavu tranzu, jak se o to snaží techno-hudba. Bible nás ale vede k bdělosti a střizlivosti. (1Te 5, 6 + 8, 2Tm 2,16; 1Pt 4,8; 5,8).

Do tranzu je ale také možné se dostat hudbou, která není rytmická, ale působí na psychiku, a to převážně díky elektronickým efektům ovlivňujícím podvědomí člověka.

Tato hudba už vůbec neoslovuje tělesně citovou rovinu člověka, ale může působit na podvědomí lidské psychiky, dát prostor fantazii a přivést člověka do meditativního „hraničního stavu mimo vědomí“. Tady dochází i k *nerovnováze mezi duší-duchem-tělem* směrem k psychické stimulaci, odpoutání se od skutečností, ke stavům podobným drogovému omámení. Lidská psychika se může tímto způsobem téměř nepozorovaně otevřít pro transcendentní meditaci východního vlivu. **Hudba tak může působit jako droga.** Transcendentální meditace nabízí, podobně jako drogy, na rozdíl od evangelia, lež o spasení a jsou zcela nebiblické a konec konců i protikřesťanské a odvádějí od biblického křesťanství.

Bdělost posluchačů může být *potlačena* i rockovou hudbou kvůli často se opakujícím *stejným krátkým melodickým fragmentům*, omezující se jenom na pár zvuků, které se pořád opakují a působí uspávací, protože nedochází k novým anebo alespoň trochu rozdílným melodickým tvarům, které posluchači očekávají.

Stejně následky k potlačení bdělého vědomí mají opakující se harmonické změny zvláště tehdy, když se stereotypně opakují jenom tři nebo dokonce i dva harmonické tóny.

Při běžné melodii, by neměly být použity struktury obecně užívané v světských populárních písničkách, protože jinak se *textové poselství lehce znehodnotí kvůli emocím a nevázanosti způsobených hudbou.*

Poselství evangelia, a vůbec všechna poselství, musí být přijata se zavazující odhodlaností a ochotou. Proto nesmí být nabízeny emocionální formou a nezávaznou zábavou.

Emocionální obsah většiny populárních písniček, které jsou šířeny médii, vyzařují jen plochou sentimentalitu bez duševní hloubky. Spojení takových melodií s duchovními texty zlehčují vážnost biblických poselství. Tyto melodie mohou některé lidi psychicky silně stimulovat až k dojetí, které však na hlubší roviny jejich duchovní osobnosti nedosáhne.

Pokud mají být nabízeny duchovní písně, tak by měla emocionální hodnota jejich hudby odrážet postoj mysli, která je v souladu s textem a tyto emoce zdůraznit.

Pokud použita hudba vyzařuje hodně výrazný „vlastní život“, který neodpovídá textu, může hudba posluchače od poselství textů odpoutat a jeho pozornost vést především k melodii, takže poselství textu je zcela zatlačeno do pozadí. Hudba pak ztratí svoji podpůrnou funkci a sama se postaví do popředí.

IV. Biblická kritéria pro vlastnosti duchovních písní

Podle biblického vyzvání ke zpěvu duchovních písní v Ef 5,19 je hlavním *duchovním komponentem v těchto písních jediné text*. Proto by měl *rytmus melodie* odpovídat *přirozenému rytmu lidské řeči zdůrazňováním a potlačováním slabik*, aby byla zaručena srozumitelnost textové výpovědi. Nedůrazné slabiky by tedy neměly, pokud možno, být na místě zdůrazněných taktů. Melodie by tedy neměla vykazovat *žádné rytmické zvláštnosti, které nejsou shodné s přirozeným zdůrazněním v řeči*, a měla by *sloužit* jako vhodná podpora textů, aby byly jasné a srozumitelné.

V. Kritéria pro instrumentální doprovodné aranžmá

Pro doprovodné aranžmá k duchovním písním platí v zásadě to, co již bylo výše uvedeno a týká se všeobecně používané hudby ve sborech.

Předehry a mezihry by se měly omezit na podporu atmosféry, která odpovídá textu. Pokud mezihry působí až příliš silně a čistě muzikálně, mohli by být posluchači fascinováni a jenom upoutáni na hudbu, čímž dochází ke ztížení přijetí duchovního poselství textu nebo tomu dokonce zabrání. Profesionální, rafinovaně prováděné a zvukově smyslné instrumentální doprovody, které sice mohou posluchače stimulovat k silné duševní euforii, však odvracejí pozornost od samotné výpovědi textu, který má duchovně působit.



Silné duševní vzrušení hudbou může zamlžit nebo zabránit přijetí textového poselství, protože podle Přísloví 20,27 Boží Duch, který je naprosto nutný pro duchovní porozumění textového poselství, působí jenom skrze duchovní rovinu člověka.

Pro mimoevropské sbory, jejichž kulturní rozsah neznáme, se musí vybírat taková hudba, která se nepodobá hudbě používané např. k ceremoniím při uctívání bůžků nebo zaklínání démonů, aby nebyly vzbuzeny žádné šamanistické asociace vedoucí k transu. Vhodná by byla např. hudba, která se používá v lidovém zpěvu, při rodinných slavnostech, svatbách, atd.

Důležité při tom hlavně je, aby hudba srozumitelná určitému kmenu a *emocionální hodnota* každé použité písně i její skladba byly vhodné i k předávání biblických poselství, tak jako to bylo v našem kulturním prostředí, když se melodie lidových písní použily s vhodným duchovním textem. ■

Tento článek byl vybrán z knihy Hudba rock, pop, techno a její účinky. (nakladatelství „Der Mitternachtsruf“ 2004, 328 stránek, 20,- €)

www.ostatek.info

historie vs. současnost...

Jste zváni na webové stránky, kde najdete např...

- zvukové knihy Ellen White v MP3 (Velký spor, Touha věků, Skutky apoštolů, Rané spisy, Kristova podobnost, Cesta ke Kristu, Myšlenky z hory blahoslavenství)
- přednášky Marie Vavříkové na téma Daniele, Zjevení, svatyně, prorocství a další
- zvukové záznamy ze studijních setkání a táborových shromáždění
- elektronické verze aktuálních (Z ráje do ráje + Z ráje do ráje EXTRA) i již nevydávaných periodik (Náš pevný základ)
- přednášky o zdravotní reformě (59 přednášek, celkem přes 4GB MP3 souborů!)
- články a materiály ohledně historických adventních pravd a současného dění v CASD
- celkem skoro 20GB materiálů pro Vás na **www.ostatek.info**

Pozvání ke studijnímu setkání

Srdečně vás zveme na studijní setkání s br. Arminem Krakolinigem. Tentokrát se budeme zabývat Boží trojjedinností a Izaiášem 53. kapitolou. Jistě si vzpomenete na zajímavé přednášky ve dnech 13.-15. července a 30.11-2.12. v roce 2007.

Setkání se znovu uskuteční na známém místě v Domě zahrádkářů ve Frýdlantě n. Ostr., ulice Za hřbitovem, ve dnech 20.6. až 22.6. 2008. Začátek bude v pátek v 15 hodin a ukončení v neděli ve 13 hodin. Pro děti je připraven samostatný program. O obědy v sobotu a v neděli bude pro ubytované postaráno. Ostatní jídlo si, pokud možno, přineste sebou. Prosíme zájemce o ubytování, (cena za noc nepřekročí 150 Kč) aby se přihlásili buď telefonicky na čísle 558 675 593, nebo písemně na adrese redakce a na adrese elektronické pošty: jaromar66@volny.cz, nebo jaromar66@online.de. Prosíme také o zprávu denních hostů, kvůli zabezpečení dostatečného počtu míst.

Prosíme neotálejte s přihlášením a usnadněte nám zajištění organizačních záležitostí spojených s tímto setkáním.

Redakce časopisu **Z ráje do ráje**





MAREK 5. KAPITOLA

SAMUEL KORANTENG – PIPIM

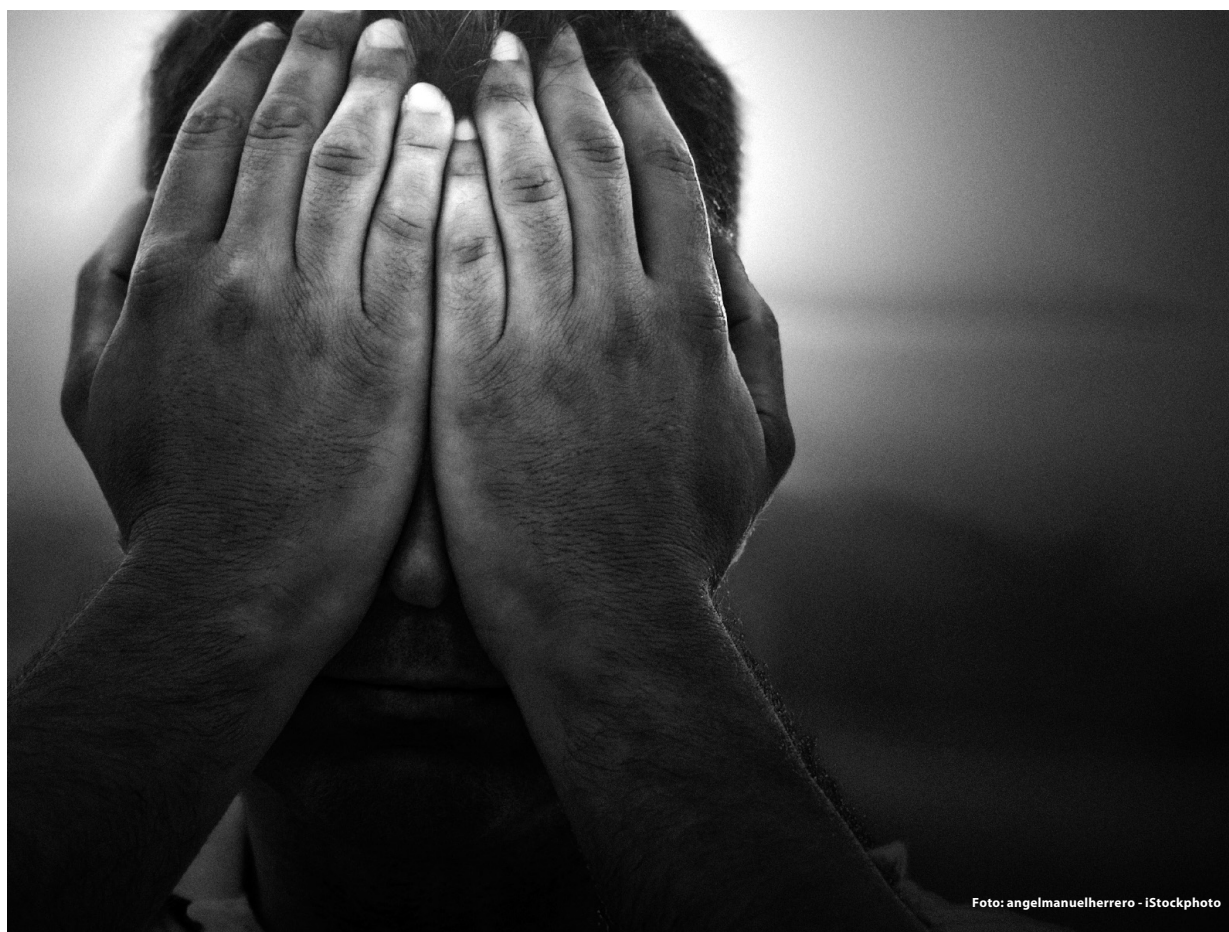


Foto: angelmanuelherrero - iStockphoto

Zkušenost Ellen Dipenaar

Byla to hluboce věřící křesťanka, která žila v jižní Africe. Tato jemná věřící žena neočekávaně onemocněla malomocenstvím. Během pobytu v nemocnici jí zemřel syn na dětskou obrnu, její manžel podlehl rakovině a sestra zemřela při autonehodě. Jako by toho nebylo dost, lékaři jí objevili na noze nemoc, která vyžadovala její amputaci. Nakonec zdravotní sestra zaměnila oční kapky za silnou kyselinu. Ellen oslepla.

Neřešitelná otázka

Proč se situace mnohdy ještě zhorší, když zdravá žena chce být Ježíši věrná? Myslím na spoluvěřící ve

věznicích, na nezaměstnané, kteří ztratili místo, protože pro své biblické přesvědčení odmítli práci v sobotu, nebo se nechtěli zúčastnit války mezi kmeny či národy.

Myslím na spoluvěřící, uprchlíky, na ty, kteří doslova umírají hladu ve válečných oblastech a zápasí o přežití.

Myslím na spoluvěřící, kteří jsou vydědění z rodin, zavržení manželem či manželkou kvůli náboženskému přesvědčení. Když myslím na takové případy, ptám se: „Kde je Bůh, když člověk tolik trpí? Jak se mají zachovat křesťané, když nastoupí cestu k Bohu a vede se jim stále hůř?“

Odpověď na tyto palčivé otázky můžeme najít u Marka v 5. kapitole. Tuto kapitolu v evangeliích můžeme právem nazvat „Kapitolou starostí“.





Marek 5, kapitola starostí

Kapitola začíná bolestivým vyprávěním muže, který bydlel v hrobech, protože byl posedlý zlými duchy. Čteme-li dále, potkáme muže se zlomeným srdcem, protože jeho dcera těžce onemocněla a umírá. Dále se setkáme se ženou, která dvanáct let pomalu krvácela k smrti. Dříve než kapitola skončí, dostaneme se do domu, kde leží mrtvé děvče. Celá tato kapitola hovoří o lidech, kteří hodně vytrpěli.

Struktura 5. kapitoly, veršů 21-43.

Tento biblický úsek je rozdělen do tří částí:

Díl 1. - verše 21-24: Dozvídáme se o smutné události v domě Jaira, jednoho z knížat školy. Jairus prosil Ježíše, aby s ním šel domů a zachránil umírající dceru. Ježíš okamžitě odpovídá a jde, doprovázen množstvím lidí.

Díl 2. - verše 25-34: Začíná změna. Zpráva bez ohlášení přechází z nouzové situace Jairovy k bezejmenné ženě, která trpí krvotokem. Když se žena objeví, zapříčiní přerušení Ježíšovy cesty k Jairovu domu. Dvanáct let žena zkoušela všechno, co se dalo, ale bez úspěchu. Nakonec se rozhodla jít k Ježíši, protlačila se zástupem a dotkla se jeho šatu. V tomto okamžiku se Ježíš, pro učedníky nepochopitelně, táže: „Kdo se dotekl roucha mého?“ Žena přiznala, co se stalo a Ježíš ji povzbudil, aby šla v pokoji domů.

Díl 3. - verše 35-43: Vyprávění se vrací zpátky k Jairovi. Poslové sdělují, že dcera zemřela. Ježíš ignoruje tuto zprávu, a povzbuzuje Jaira, aby věřil a jde do jeho domu s Petrem, Jakubem a Janem. I přes nadávky a posměch probudil Ježíš mrtvé dítě k novému životu a rodičům přikázal, aby o tom nevyprávěli.

Vidíme, že děj 5,21-43 začíná u Jaira, obrací se k bezejmenné ženě a končí znovu u Jaira. Příběh ženy je obklopen příběhem Jairovým. Jelikož děj začíná a končí u Jaira, je možno říci, že Jairus je hlavním problémem celého oddílu. Ale klíč ke správnému porozumění Jairova příběhu je u ženy a její nemoci. Tato událost v události nám nabízí cenné poučení o tom, jak se máme zachovat, když se naše situace zhoršuje i poté, co jsme se cele oddali Ježíši.

Děj v ději pod lupou

Již běžné čtení 5. kapitoly nám ukazuje některé paralelní a podobné situace v obou událostech. Jairus i žena byli oba v nouzové situaci, oba se obrátili na Ježíše o pomoc; oběma Ježíš vyhověl. Začneme-li 5. kapitolu studovat, najdeme i protiklady.

- 1. Jména.** Zatím co Jairus je představen jménem, žena ne. Vysoce postavená osoba stojí proti anonymní osobě.
- 2. Okolnosti.** Žena je chronicky nemocná, bojuje s nemocí již 12 let. Jairova dcera náhle onemocněla a nemoc ji usmrtila.

- 3. Trvání.** Žena trpěla 12 let. To je celá délka života dívky. Jinými slovy: V roce narození Jairovy dcery žena onemocněla. Jairus se těšil 12 let z rostoucí dcery, žena prožívala 12 let zklamání a pochybností.
- 4. Náboženství.** Jairus byl představený v synagoze. Žena nesměla do synagogy, byla nečistá. (3M 15,25-33)
- 5. Sociální postavení.** Žena vydala všechn svůj majetek lékařům. Jairus byl vysoce postavený, měl služebníky.
- 6. Možnosti.** Pro ženu byl Ježíš poslední možnost. Pro Jaira byl Ježíš zřejmě prvním rozhodnutím.
- 7. Přímluvce.** Žena neměla nikoho, kdo by o ní mluvil s Ježíšem. Jairus sloužil jako přímluvce své dcery u Ježíše.
- 8. Příchod.** Žena přišla k Ježíši tajně, chtěla zůstat v anonymitě. Jairus přišel k Ježíši otevřeně před celou veřejností.
- 9. Směr příchodu.** Žena se přiblížila ze zadu, nakonec padla k Ježíšovým nohám. Jairus přistoupil k Ježíši tváří v tvář a hned na počátku padl k Jeho nohám.
- 10. Důsledek zpoždění.** Protože Ježíš nešel ihned do Jairova domu, žena byla uzdravena a dcera zemřela.
- 11. Ježíšova slova.** K ženě mluvil po dobré zprávě o jejím uzdravení, k Jairovi po špatné zprávě o smrti dítěte.
- 12. Výsledek.** Ačkoliv žena přišla k Ježíši tajně, bylo její uzdravení veřejně oznámeno. Jairus přišel k Ježíši před veřejností a uzdravení dcery mělo být drženo v tajnosti.

Protiklady a podobnosti v obou událostech nám pomohou pochopit, proč příběh o uzdravení ženy je vsunut do příběhu o Jairovi.

Zkouška Jairovy víry

Jairus prokázal velkou víru, když veřejně přišel k Ježíši. Tímto rozhodnutím mohl přijít o místo představeného v synagoze. Mohl k Ježíši přijít také tajně jako žena nebo Nikodém, který byl rovněž představeným v synagoze (Jan 3). Ale Jairus se přiznal k muži z Galileje. Poznal, že muž, který býval s hříšníky a celníky, není nikdo jiný než Mesiáš.

Jairus dospěl ve svém životě k bodu, kdy pro něho nic neznamenalo sociální postavení, povolání či bohatství. Jeho dítě umíralo. Jedině Ježíš je může ještě zachránit. Z toho vyplynulo jeho rozhodnutí pro Ježíše a přenechání následků Bohu. Bůh ctí každého, kdo se k němu přizná, i když okolnosti stojí proti.

Kristus odměnil Jairovu víru tím, že se ihned odebral do jeho domu. Každá víra potřebuje být i veřejně vyzkoušena. Pozoruj, jak Kristus zkouší Jairovu víru.

- 1. Zdržení zástupem.** Ježíš byl na cestě, která rozhodovala o životě a smrti. Situace v Jairově domě nedovolovala, aby Ježíš byl něčím zdržen. Ježíš mohl zástup rozehnat, On však úmyslně nic nepodnikl. Teprve až dítě zemřelo, poslal zástup pryč. Dovedete si předsta-





vit, že řidič záchraného vozidla, který stojí v hustém provozu, vypne sirénu a modré světlo? Dovedete si představit, jak se Jairus cítil, když Ježíše zdržel zástup? Proč Pán tak často „otálí“, když ho naléhavě prosíme?

- 2. Ježíš mlčí.** Ježíš nejen že zůstal skrytý v zástupu, ale ani neřekl Jairovi jediné slovo povzbuzení. Místo toho dovolil další zdržení ženou. Proč Ježíš mluví k druhým, ale s Jairem ne? Proč se nám často zdá, že se stará o jiné a je mu jedno, co je se mnou? A co je ještě horší - proč zůstává najednou stát a „nesmyslně“ se táže, kdo se dotkl Jeho roucha?

Také pro učedníky to byla nepochopitelná otázka (v.31). Skutečností zůstává, že Ježíšovo slovo se našemu myšlení vždy nejeví jako logické. Křesťané se vždycky nechovají logicky, nýbrž tak, jak to odpovídá jejich víře v Boha a Jeho Slovo.: Př 3,5.6 nás vyzývá: „*Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nespolehej. Na všech cestách svých snažuj se jej poznávat, a onť spravovati bude stezky tvé.*“

Otázka zůstává otevřena. Proč když dáme svoji důvěru Pánu tak mnohdy dopustí, aby se naše plány úplně zkřížily? Proč se nám zdá, že Pán mlčí, zatímco ve stejnou dobu věnuje svoji pozornost jiným? Proč volá druhé a nás opomíjí?

Dovedu si představit, co měl Jairus na mysli. „Pane, když půjdeme i nadále tak pomalu kupředu, moje dítě zemře. Naši prvořadou úlohou je zachránit dítě. Proč se zabýváš vedlejšími otázkami, jako kdo se dotkl tvého roucha? Další zdržení bude mít katastrofální následky.“ Ježíš ale mlčí.

- 3. Další zdržení ženou.** Ježíš mluví k ženě, (v.32.34) ale ani slovo k Jairovi. Jairus si mohl pomyslet: „Pane, ta žena sice je chronicky nemocná, ale smrt jí nehrozí tak jako mojí dceři“. Ve verši 30. čteme, že žena přistoupila k Ježíši s bázní a třesením a padla na kolena. Bála se, protože:

A/ přestoupila Tarah (Boží zákon) o rituální nečistotě. Tím, že se dotkla Ježíše, se stal její vinou nečistým.(4M 5,1-4)

B/ V přítomnosti představeného synagogy musela svoji nečistotu přijímat ještě bolestněji. Mimo odvahu, která je nutná pro takový krok, musela ještě podstoupit něco ponižujícího - mluvit před muži o svém problému. O tom mohla mluvit jen s druhou ženou nebo mezi ženami. Úplně něco jiného je mluvit o nečistotě před zástupem lidí, před učedníky a představeným synagogy. Jairus netrpělivě čeká, než žena povypráví celou pravdu. Ježíš trpělivě naslouchá a dává ženě povzbuzení: Mk 5,34: „*On pak řekl jí: Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdiž u pokoji, a buď zproštěna od trápení svého*“

- 4. Situace se zhoršila.** V tomto okamžiku přicházejí poslové z Jairova domu se špatnou zprávou: „Dcera tvá umřela.“(V.35) Slyším jak Jairus nařiká: „Říkal jsem to! Věděl jsem, že k vůli tomu zdržení to tak dopadne!“

Tato zpráva se téměř kryje se zprávou o Lazarově smrti. Také zde se Ježíš úmyslně zpozdl. Nechal ho zemřít, uložit do hrobu a tělo se začalo rozkládat. „Tvá dcera zemřela“ - tato zpráva zasáhla Jaira.

Slyšel jsi už někdy tato slova? „Tvůj rodinný příslušník zemřel!!! „Jsi propuštěn z práce!“ „Tvoje manželství skončilo!“ „Tvoje rakovina je smrtelná!“

Tato otřesná slova přijdou právě tehdy, když jsi předal svůj život Ježíši, nebo ses něčeho kvůli Němu vzdal. Rozsudek slyšíš právě ve chvíli, kdy se pokoušíš správně jednat a rozhodovat. Jak to, že když se snažíš správně jednat, situace se zhorší? Chceš správně ji uctívat sobotu jako den odpočinku - a jen proto ztratíš zaměstnání. Pokoušíš se správně žít podle Boží vůle a tvůj manžel (manželka) hrozí rozvodem. Mohli bychom uvést další příklady.

Zažil jsi někdy, že ti někdo řekl, že jsi „beznadějný případ a nemáš ztrácet čas s Ježíšem“? Jairus to zažil, když mu bylo řečeno: „Dcera tvá umřela, proč ještě zaměstnáváš Mistra?“

- 5. Ještě více starostí.** Kristova slova v návaznosti na špatnou zprávu mohla ještě lépe vyzkoušet Jairovu víru. Když se situace zdála být beznadějná, řekl Ježíš (v. 36): „*Neboj se, jen věř!*“ Pro nás nezúčastněné je to věta plná naděje. Pomysli si, jak musela znít pro Jaira, když mu Ježíš řekl: „*Neboj se!*“ Čeho se měl ještě bát? To nejhorší se již stalo. Co zůstalo z víry? Dítě bylo mrtvé.

Někdo řekl, že když Bůh říká „neboj se“, pak od nás požaduje „nemožné“ (Vzpomeň si na Abrahama, Mojžíše, Gedeona, Jeremiáše a jiné). Když Ježíš řekne „Neboj se“ - neznamená to konec, ale děj dále pokračuje. Otázka zní: Opravdu důvěřuješ Bohu a Jeho slovu? Věříš, že On ví, co je pro tebe to nejlepší? Věříš, že On má moc zachránit tě i z beznadějných situací?

Ježíšova slova: „*Neboj se, jen věř!*“ měla dodat Jairovi odvahu, aby se nevzdával, protože právě pak činí Ježíš velké věci. Ve verši 37. je nám oznámeno, že Ježíš nedovolil nikomu vejít do domu, kromě Petra, Jana a Jakuba. Proč nedovolil také ostatním lidem vejít dovnitř? Proč se rozhodl něco dělat, až když již bylo všechno prohráno? Snad chtěl Ježíš ukázat Jairovi, že Boží cesty nejsou naše cesty.

- 6. Odpor v domě (v. 38-40)** Jaira přijaly v domě nařikající ženy, což mu potvrdilo, že dítě zemřelo. Co nyní chce Ježíš učinit, když se zdá být všechno ztraceno? Obrátil se k Jairovi, jehož víra byla zviklána, a řekl, že dítě nezemřelo, ale spí. Ačkoliv smrt je beznadějný stav v tomto životě, Ježíš jej nazývá spánkem. Proto bychom měli zůstat věrní až do smrti. Proto se nemáme pokoušet ubránit za všech možných podmínek a ústrků svoje pracovní postavení, případně i život. Ale Jairova víra má být ještě jednou zkoušena. Když nařikající ženy slyšely Ježíšova slova, že dítě spí, začaly se smát a posmívat. Výsměch byl více namířen na Jaira než na Ježíše.





Zažil jsi již výsměch a ponížení pro svoji víru? Víš, jaké je to snášet posměch od odborníků, znalců, od rodiny, přátel nebo od členů církve? Ptal ses někdy proč se bezbožní lidé vysmívají spravedlivým? Jairus musel projít touto zkušeností. Možná se ptal: „Proč Pán váhá, když jde o minuty? Proč mlčí, když jeho děti chtějí slyšet Jeho hlas? Proč dovolí, aby se situace zhoršovala? Proč dopustí, aby nepřátelé házeli na Jeho děti výsměch a nadávky?“

Odměna víry

Věřím, že při všech těžkostech, které máš, je Ježíš blízko tebe. Když Mu zůstaneme věrni, odmění naši věrnost stejně, jako to udělal u Jaira. Verš 41. nám říká, že ten, kdo kdysi stál nad hrobem Lazara, stojí nyní i u Jairovy dcery. Drží ji za ruku a poroučí jí: „Talit ha knoni!“ Všimněme si tohoto výroku. Ježíš nemluví nesrozumitelnou řečí nebo v extázi, ale mluví srozumitelně aramejsky.

Tentýž Ježíš, který dokáže dát život mrtvému, může také změnit naše beznadějně situace. Naše úloha spočívá jen v tom, abychom zůstali pevní ve víře bez ohledu na to, co se může stát.

Klademe si otázku jaké ponaučení chtěl dát Ježíš touto událostí Jairovi? Chci upozornit na čtyři možnosti.

- 1. Boží časový plán.** Přes zpoždění a otálení v uskutečňování našich plánů, neprijde Bůh ke svým dětem nikdy pozdě.
- 2. Podstata pravé víry.** Pravá víra je vždy vidět, bez ohledu na ponižování, výsměch či ztrátu. Není možno věřit tajně. Víra vyžaduje veřejnou zkoušku a pak musí ukázat svoji příslušnost (vlajku) bez ohledu na možné následky. Žena udělala odvážný krok víry, když na veřejnosti mluvila o své nečistotě. Jairus udělal odvážný krok víry, když se rozhodl veřejně přijít k Ježíši. Tak odvážně musíme i my stát ve víře, ať to stojí co to stojí. Když kazatelé a vedoucí církve nejsou ochotni vystoupit na obranu nepopulárních základů věrouky, proč by pak měli něco jiného očekávat od členů církve? Doba, ve které žijeme, potřebuje muže a ženy, kteří mají odvahu pro pravdu vystoupit z řady bez ohledu na důsledky.
- 3. Odplata věrnosti.** Ježíš ukázal Jairovi i nám, že pozehnání směřuje k těm, kteří jsou mu věrni. Nikdy nebude scházet tomu, kdo mu důvěřuje.
- 4. V utrpení nejsme sami.** Bolest nás učí cítit s druhými, zklamání nás učí pokoře, a těžkosti nás udrží v závislosti na Bohu. Ačkoliv Jairova zkušenost byla hořká, nebyl ve své bolesti sám, byla zde žena, která také trpěla (12 let). Mnohdy slouží naše zkoušky k tomu, abychom mohli druhým lépe porozumět a ocenit je.

Poučení pro nás

Ať máme jakýkoliv problém, musíme se svou zátěží přijít k Ježíši. Může se stát, že přijdeme k němu tak, jak to

udělala žena, tajně, anonymně. Nebo přijdeme k Ježíši jako Jairus veřejně, např. do shromáždění, či jinam. Další ponaučení, které vyplývá z událostí je, že se nemusíme bát postavit na stranu Ježíše. Doba, ve které žijeme, volá muže a ženy, kteří jsou odvážní a nebojí se dát vše pro Ježíše. Když za nic nebojujeme, nemáme také co ztratit. Jestliže se nebudeme zasazovat za pravdu, pak s námi zamává i nejslabší vítr. Strach z kritiky a strach o zaměstnání by nás nikdy neměly odradit od toho, abychom činili to, co je správné. V žádném případě bychom neměli čekat do penze, abychom zvedli a ukázali svoji vlajku. Jairus a žena šli touto cestou. My po ní musíme jít taky. A nakonec, když se postavíme na Ježíšovu stranu a bude se nám zdát, že Ježíš otálí i přes to, že naše vyhlídky jsou stále chmurnější, měli bychom Mu stále důvěřovat. Říkejme si s Jobem (Job 13,15): „*By mne i zabil, což bych v něho nedoufal? A však cesty své před obličej jeho předložím.*“ Také si řekněme se třemi židovskými mládenci: (Da 3,17): „*Nebo ať, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás. Buď že nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme.*“

Výzva

Snad přemýšlíš nad tím, že se ti zdá, že Pán nespěchá s odpověďmi na tvoje modlitby. Prosil jsi o světlo, ale vše, co jsi zjistil, je jenom tma. Prosiš o zdraví a zatím jsi stále více a více nemocný. Prosiš o životního partnera a jsi stále sám. Prosiš o úspěch, ale prožíváš jen porážky (atd.)

„Děj v ději“ nám dává poučení, že když stojíme na Ježíšově straně a situace se přesto stále zhoršuje, máme Mu stále důvěřovat. Důvěřuj Mu i tehdy, když se tvé plány úplně rozpadnou.

Když ti někdo řekne, že nemáš s Ježíšem žádnou budoucnost, odpověz, že tvoje budoucnost leží v Božích rukou. On má ve svých rukou nejlepší plány pro tvůj život. Co se ti jeví jako konec, může být začátkem pravého života.

Když ti někdo řekne, že tvoje vyhlídky jsou ubohé, odpověz, že máš naději, dokud Ježíš žije.

Když ti někdo řekne, že Ježíše zatěžuješ svými problémy a bereš mu čas, tak mu odpověz, že ten, kdo přišel k Ježíši se svými starostmi, nebyl nikdy odmítnut.

Pro každého z nás je naděje, rozhodneme-li se činit vůli Ježíše Krista. Každá starost nás vyzývá k tomu, abychom přišli k Ježíši.

Jsi-li sklíčený, On bdí nad tebou! Hřích tě svazuje, On tě vysvobodí! On tě chce posílit. Málo Ho znáš, On se ti chce dát poznat! Jsi zraněný, On tě chce uzdravit! Pán je vládcem nad hvězdami, uzdravuje zlomená srdce a ob vazuje tvoje rány. Zve tě: „Pojď ke mně!“

Pane, pomoz nám, abychom zůstali věrni, i když musíme mnoho trpět. ■



Mluvit nebo mlčet

JÁN KOVÁČIK

Mluvení i mlčení má své opodstatnění, když jsou-li použity v pravý čas a na správném místě. Jedno přísloví říká: „*Mluvití stříbro, mlčeti zlato.*“ Když mlčení má hodnotu zlata, neznamená to, že bychom měli mlčet vždy a za každou cenu. Podle situace, a k tomu potřebujeme osvícení Duchem svatým.

Šalamoun se o promluveném slovu vyjádřil velice květnatě: „*Jablka zlatá s řezbami (ozdobami) stříbrnými je slovo vyřčené v pravý čas.*“ (Př 25,11)

Na jiném místě čteme, že Bůh vyzval svého služebníka, aby promluvil k Božím lidu tvrdé poselství, a to tak hlasitě, aby se nikdo nemohl vymlouvat, že neslyšel: „*Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost (nevěrnost, přestoupení) jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich.*“ (Iz 58,1)

Byla tato slova v uších lidu „*stříbrnými ornamenty*“ na zlatých jablkách? Nevím! Nevím, jestli si v té chvíli pořádně nezacpávali uši! Tato slova, přesto že byla tvrdá a nepříjemná, byla promluvena v pravý a nejvyšší čas, neboť Bůh ve své lásce chtěl svůj lid odvrátit od špatné cesty, kterou se ubíral.

Na jiném místě se dočteme, že Pán Ježíš oslovil a vyzval ap. Pavla: „*Neboj se, ale mluv a nemlč!*“ (Sk 18,9)

Pavel měl na své misijní cestě při návštěvě v Korintu promluvit. Obyvatelům tohoto města měl přinést poselství i přesto, že mu zde hrozilo nebezpečí ze strany nepřátelsky naladěných Židů. Poselství, které měl Korintským přinést, bylo pro ně „*slovem promluveným v pravý čas.*“ Ježíš ho totiž ujistil, že v tomto městě má mnoho kandidátů pro své království (v.10)

Zamysleme se nyní nad zvláštní životní zkušeností, zda mluvit nebo mlčet, Martina Niemoellera. Je to protest kněze, kterého fašisté v r. 1938 odvěkli do koncentračního tábora: „*Nacisté v Německu zatýkali nejprve komunisty, ale já jsem se neozval, protože jsem nebyl komunist. Pak přišli pro Židy, ale já jsem mlčel, neboť jsem nebyl Žid. Pak zavírali odboráře a jelikož jsem nebyl odborář, tak jsem znovu mlčel. Později přišli pro katolíky, ale já jsem se opět neozval, neboť jsem byl protestant. Nakonec přišli pro mě, ale nebyl už nikdo, kdo by se mě zastal.*“

Mlčet nebo mluvit? Není vždy jednoduché dát správnou odpověď na danou otázku a ještě těžší je moudře se zachovat, a to zvláště tehdy, když ten, kdo má sdělit určité poselství ví, že se setká s odporem a nepochopením u posluchačů. Je tomu totiž obvyčejně tak, že jsou mezi nimi dvě třídy: Jedni mají zájem slyšet pravdu, ať je jakkoliv nepříjemná, a druzí poslouchají raději jen nějakou „*limonádu*“. Tito se pak proti pravdám vedoucím k vysokému cíli bouří. Boží služebnice EGW o tom napsala: „*Někteří nebudou moci snést toto přímé svědectví; budou se mu vzpírat, což povede k tříbení mezi lidem Božím.*“ (EW 270; *Zkušenosti, kap. Tříbení*).

Jeremiášova zkušenost: Mluvit - nemluvit?

Jeremiáš věděl, co bude následovat, když se stane Božím mluvčím a bude chtít odvrátit lid Izraelský od jeho hříšných cest. Slova, která měl vyředit zněla: „*Takto praví Hospodin... Navraťte se již jeden každý, od cesty své zlé*“ (Jr 18,11) V této věci měl Jeremiáš s lidem Izraelským patřičnou zkušenost, protože už dříve mu řekl, že budou jednat tak, jak oni sami budou chtít (v.2)

Prorok přesto vykonal Boží příkaz. Čeho se dočkal? Jakou „*pochvalu*“ obdržel za slovo Hospodinovo? Čteme o tom tato slova: „*Tehdy slyšel Paschur, syn Immerův, kněz, který byl přední správce v domě Hospodinově, Jeremiáše prorokujícího o těch věcech; ubil Paschur Jeremiáše proroka a dal jej do vězení...*“ (Jr 20,1,2) Některé překlady uvádí, že Paschur byl „*syn kněze Immera*“. To je ovšem detail. Podstatné je, jak s ním bylo naloženo, když si dovolil promluvit, když nemlčel! Dovedeme si představit, kolik se tento prorok namodlil a naplakal pro svůj lid, který tak miloval? (Pl 1,16-18). Podobná „*odměna*“ se může sesypat na kohokoli, kdo si „*dovolí*“ tlumočit Slovo Hospodinovo!

Dále pak čteme, jak si Jeremiáš postěžoval Tomu, kdo ho poslal: „*Namlouvals mne Hospodine, a dalt' jsem se přemluvit; silnější byl nežli já, proto zmocnil se mne. Jsem v posměchu každý den, každý se mi posmívá*“ (Jr 20,7). Ale přesto mluvit musel, neboť Boží Slovo působilo v jeho srdci jako oheň (v.9). Zajímavý je následující komentář k této Jeremiášově zkušenosti. „*Svémi slovy Jeremiáš přirozeně pobouřil vrchního dohlížitele v chrámě...*“ Není to první případ, kdy se oficiální kněžstvo cítilo ohroženo Božím Slovem, tlumočeným prorokem a kdy se snažili jeho vystoupení vysvětlit ja-



ko podvrtný čin.“ (Kalich, Praha; Starý Zákon, překlad s výkladem: Jeremiáš Pláč str. 124)

Zkušenost EGW: Mluvit – nemluvit?

Měla pouze 17 let, když obdržela své první vidění, ve kterém jí Pán ukázal nádheru Nové Země. Když tu to svoji úžasnou zkušenost s nadšením vyprávěla ve svém sborečku, všichni byli povzbuzeni a věřili, že vidění je od Boha.

Za týden obdržela další vidění, ve kterém jí Pán ukázal, že bude muset zakoušet mnohá úskalí a těžkosti ze strany spoluvěřících, když jim bude vyprávět o tom, co jí bylo ukázáno. Současně byla upozorněna, že přesto musí mluvit! Mladé nezkušené děvče si přálo, aby tato odpovědnost byla od ní odňata. Do svých poznámek si zapsala: „*Šla jsem v modlitbě k Pánu a prosila jsem Ho, aby toto břímě vložil na někoho jiného.*“ Když tak klečela před Pánem, bylo jí řečeno: „*Seznamuj jiné s tím, co jsem ti zjevil!*“ Jelikož tento příkaz respektovala, dostala se do těžké situace. Začalo se o jejích viděních po sborech rozhlašovat, že mají svůj původ v mesmerismu. To znamenalo, „*že je pod vlivem hypnózy, za kterou stojí satan.*“ Byla zoufalá, neboť, jak říká, „*byla jsem obviněna z blouznění.*“ (EW 22). Neměla to lehké!

Jak čas běžel, Pán jí dával další vidění. Když obdržela tvrdé poselství pro Boží lid, neměla odvahu předložit ho tak věrně, jak je uslyšela a proto se ho snažila zmírnit, ostří otupit, aby tak „*nebolelo.*“ Svým jednáním se však dopustila nevěrnosti. Když Pán Ježíš na ni pohleděl, viděla jak se zamračil, a pak od ní odvrátil svoji tvář. V té chvíli na ni padla úzkost a hrůza. Zbavená síly klesla před Ním na zem, a to, co pak následovalo, popsala slovy: „*Hned nato mi anděl poručil vstát a pohled, který se mému zraku naskytl nelze vylíčit. Byl mi představen zástup lidí, jejich šaty a vlasy byly rozervány a pohled na ně byl obrazem strachu a hrůzy. Přišli blíže ke mně, vzali svůj oděv a třeli jej o oděv můj. Pohleděla jsem na svůj oděv a viděla jsem, že je potřísněn krví, která v něm vyžírala díru. Jako mrtvá jsem padla k nohám provázejícího anděla. Nemohla jsem se omluvit. Potom mne anděl postavil na nohy a pravil: To není tvůj pád, ale tento obraz ti byl ukázán, abys poznala, jaké bude tvé postavení, budeš-li se zdráhat jiným zvěstovat, co jsem ti ukázal.*“ (EW 77)

Byla jakoby mezi dvěma kameny: mluvit nebo mlčet? Pán přikázal mluvit, ale strach z pomluv, že není pod vedením Ducha svatého, že šíří spiritizmus, ji chtěl umlčet.

A současnost? Mnozí by ji i dnes rádi odepsali, neboť její svědectví je nenechává pohodlně žít, promlouvá jim do svědomí. Jiní by zase rádi zařadili její prožitky

do mysticismu, jak tomu bylo v minulosti. Svědectví, rady a napomenutí jsou znevažovány, zesměšňovány jako zastaralé, nevhodné pro naši dobu. Budme však vděční, že kromě Bible, toho velkého světla, máme mnohé její spisy, které jsou „*menším světlem*“, svítícím na cestě našeho putování.

Ježíš jako Syn člověka: Mluvit nebo nemluvit?

Pán Ježíš často otevíral ústa aby promlouval ke svým posluchačům a vynášel jim ze svého bohatého pokladu drahocenná poučení (Mt 13,35.52). Ovšem byly i takové situace, kdy i On se musel rozhodovat, zda mluvit nebo nemluvit a když promluvit, co v dané situaci říci.

Farizeové, nenávidějící Římany, chtěli Ježíše dostat na „*tenký led*“. Proto k Němu poslali své přísluhovače se lstivou otázkou, „*zabalenou*“ do Ježíšovy čestnosti, na kterou se odvolávali. „*Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a cestě Boží v pravdě učíš, a nedbáš na žádného, nebo nepatříš na osobu lidskou. Protož pověz nám, co se tobě zdá: Sluší-li daň dáti císaři, nebo ne?*“ Byla to otázka velice zákeřná a choulostivá. Byl v ní skrytý nebezpečný politický náboj. Proto s napětím očekávali Jeho odpověď. Věděli, co chtějí: Když řekne nedávat, obviní Ho ho z pobuřování. Když odpoví kladně, dávat, poštvou proti sobě lid. Jenže Ježíš prohlédl jejich zákeřnost a proto požádal, aby Mu přinesli peníz (Petrů uvádí „*daňový*“). To proto, aby se sami dostali na ten led, na který chtěli dostat Jeho. Když mu peníz podali, zeptal se: „*Či je toto obraz a nápis?*“ Když by řekli že císařův, odpověděl by jim: „*Dávejtež tedy, co je císařovo císaři, a co je Boží Bohu.*“ (Mt 22,15-22)

Byly ovšem i situace, kdy Ježíš mlčel, nepromluvil ani jedině slovo. Čteme, že se tak stalo při výslechu u nejvyššího kněze a před Herodesem. (Mt 26,59-62; L 23,8.9)

Závěr:

I my se můžeme dostat do situace, kdy budeme váhat, zda mluvit nebo nemluvit. To je skutečně velké umění! Žel, ne vždy se nám to daří. Stává se, že mluvíme tehdy, když bychom měli mlčet a když bychom měli mluvit, tak mlčíme. Vyřčené slovo už nelze vrátit zpět!

Podobně jako byl Ježíš vyslýchán, i my tak budeme (můžeme být) vyslýcháni pro pravdu, kterou zastáváme. Do této situace nám zní Ježíšovo zaslíbení: „*Když vás soudu vydají, nestarejte se o to, jak a co máte mluvit; bude vám dáno v tom okamžiku, co máte mluvit, vždyť nemluvíte vy, nýbrž mluví ve vás Duch vašeho Otce*“ (Mt 10,19 – Žilka) ■



ODDÁLENÍ SVATBY

ARMIN KRAKOLINIG

Tepře po 4000 letech od stvoření rajske země, po letech plných vzpoury tohoto světa, dlouhý čas po pádu do hříchu, poslal Bůh svého Syna na tuto vzbouřenou zemi. Málo lidí kdy přemýšlelo, nebo se ptalo, proč vlastně čekal Bůh tak dlouho, aby náš svět osvobodil, či za něj zemřel.

Proč Bůh čeká tak dlouho na osvobození svého lidu?

Proč přišel Ježíš až 4000 let po pádu do hříchu? Nemohl poslat svého Syna už mnohem dříve na tento svět, aby za něj zemřel? Proč čekal tak dlouho, než byl připraven, přinést svoji oběť za hříchy tohoto světa? Proč neposlal svého Syna už mnohem dříve, aby byl na této zemi „vyvýšen“ nenávidnými lidmi, nemilosrdně přibit na kříž, had na poušti, aby konečně všichni, kteří v něho věří, nebyli zatraceni, ale obdrželi věčný život? (J 3,14)

Proč čekal Bůh tak dlouho, aby se jeho Syn stal člověkem a byl pak vyvýšen na kříži na Golgathě, když věděl, že tím by mohl získat ještě více lidí? Ježíš přece řekl sám: „A já, až budu vyzdvižen od země, potáhnu všechny k sobě.“ (J 12, 32). Na co tedy čekal Bůh po celá staletí?

Chtěl, aby zlo tohoto světa nejdříve narostlo do určité míry a odpadnutí se v jeho národu tak rozmohlo, až už skoro nic z pravdy a bohobojného života nezbylo? Pak tedy přece mohl přijít již před potopou, protože více zla a větší odpadnutí lidstva na konci doby už asi ani nebude! Kdybychom se o tom odvážili trochu hlouběji uvažovat, tak by pravděpodobně mezi věřícími vyvstalo nad těmito biblickými otázkami hodně úvah a odpovědí. Ale většina si bude spíše myslet, že je to typ otázky, o které se můžeme jen dohadovat, a o níž by se nemělo ani přemýšlet, protože bychom na ni nenalezli biblickou odpověď. Je tomu tak doopravdy?

Někteří mohou říci, že Bůh více jak 3000 let před křesťanskými dějinami zkrátka určil příchod vysvobození ve svém časovém plánu a zhruba 600 let před tím než se Ježíš stal člověkem, byla tato událost předpovězena skrze proroka Daniele. Tento plán se musel naplnit, a proto poslal Bůh v tento daný čas svého Syna, jak Pavel u G 4,4 jasně řekl: „Ale když se čas na-

plnil, Bůh poslal svého Syna,..“ Mezi křesťany se ale téměř nikdy neklade otázka, proč Bůh určil tak dlouhý čas, který musel uběhnout, než byl připraven, poslat svého Syna na tuto zem. Nedokáží si představit, že by Bůh neměl dobré a smysluplné důvody, proč tak dlouho otálet s vysláním Ježíše na tento svět. To přece nemohlo být závislé jen na Boží náladě, anebo snad dokonce jen na náhodě! Že tomu tak skutečně není, můžeme odvodit z různých vysvětlení Bible. Jedno takové najdeme v podobenství o otálející „královské svatbě“.

Jakou odpověď nám dává podobenství o oddálené královské svatbě ohledně prodlení jeho spasení?

Ježíš se neustále pokoušel připravit svůj národ na důležité poselství o vybudování Jeho království skrze různá podobenství. Mezi nimi byla i podobenství, ve kterých odhalil důvody, proč jeho národ a tím i celý svět, musel tak dlouho čekat na příchod Božího království i na obnovení ztraceného ráje a na věčné přímé společenství s Bohem. Zjevení 19 nám představuje spojení věřících lidí s Bohem obrazem svatby beránka, pro kterého se nevěsta připravila. Z těchto souvislostí jasně plyne, že této svatbě předchází dlouhá příprava. Může být tedy pravda, že svatbu zdržovaly těžkosti s její přípravou?

Že tomu tak skutečně je, a že toto prodlení nemá nic společného s Božím, už od věčnosti předem pevně určeným časem, se dovídáme z Ježíšova podobenství o královské svatbě. (Mt 22).

Pozoruhodné učení z jednoho Ježíšova podobenství o nevědní svatbě

Když si toto podobenství najdeme a text si pozorně přečteme, pak zcela zřetelně poznáme, že se týká oddálení svatby a tím i oddálení příchodu našeho Pána, které se táhne skrze celé dějiny světa. Přečteme si toto podobenství s tím, že se soustředíme na předcházející informace.

„Ježíš pak pokračoval dalším podobenstvím. Řekl jim: „Nebeské království se podobá králi, který svému synu vystrojil svatbu. Poslal své služebníky, aby svolali pozvané hosty na svatbu, ale oni nechťeli přijít. Poslal tedy ještě jiné služebníky a řekl jim: ‚Povězte pozvaným: Hle, připravil jsem pro vás hostinu. Dal jsem po-



razit býčky i vykrmená telata, všechno je připraveno; pojdte na svatbu!' Ale oni na to nedbali a odešli jeden na svůj statek a jiný za svým obchodem. Ostatní se pak chopili jeho služebníků, ztýrali je a zabili. Když to král uslyšel, rozhněval se, poslal svá vojska a ty vrahy zahubil a jejich město spálil. Potom řekl svým služebníkům: ‚Svatba je sice připravena, ale ti, kdo byli pozváni, nebyli hodni. Proto jděte na nároží a zvěte na svatbu, kohokoli najdete.‘ Služebníci tedy vyšli do ulic a shromáždili všechny, které našli – zlé i dobré, a tak se svatební místnost naplnila hodovníky. Když pak vešel král, aby se podíval na hosty, uviděl tam člověka, který nebyl oblečen do svatebního roucha. Řekl mu: ‚Příteli, jak jsi sem mohl vejít bez svatebního roucha?‘ A on oněměl. Král pak řekl služebníkům: ‚Svažte mu nohy a ruce, vezměte ho a vyhodte do té venkovní tmy! Tam bude pláč a skřípění zubů.‘ Je totiž mnoho povolaných, ale málo vyvolených.“ (Mt 22,1-14)

Předpokládáme, že zkušený čtenář Bible lehce pozná, že se v tomto podobenství hovoří o příběhu Izraele ve starozákonní a o příběhu křesťanů v novozákonní době. Ale jak dojdeme k závěru, který vyplývá z tohoto podobenství, a rozpoznáme podstatu poselství? Abychom si to lépe objasnili, budeme podobenství analyzovat po jednotlivých částech.

Pokus o trochu nevšednější výklad tohoto podobenství

„Nebeské království se podobá králi, který svému synu vystrojil svatbu.“ Syn v tomto podobenství může být jen Syn Boží, který se sám v tomto podobenství představuje deseti pannám (Mt 25) jako ženich, který vidí svoji nevěstu ve svojí církvi. To znamená v lidech, kteří se připravují na jeho příchod a kteří chtějí být s Ním v Jeho království. Ale tak, jak je to při každé svatbě, tak i tato svatba se musí náležitě připravit.

Vypadá to ale, jakoby svatební přípravy byly ze strany krále pro jeho syna už dávno ukončeny, a jednalo se jenom o to, pozvat svatební hosty.

V podobenství u Mt 22, je napsáno: „Poslal své služebníky, aby svolali pozvané hosty na svatbu, ale oni nechtěli přijít.“

Není to podivuhodné? Kde na světě se kdy konala svatba, která již byla připravená a pozvaní hosté nechtěli přijít? Kdyby se tak ale někde stalo, pak by se jak ženich, tak i nevěsta jistě ptali: Proč hosté nepřijali pozvání? Bud' jim do toho něco velmi důležitého přišlo, nebo je ta svatba vůbec nezajímá. Taky se mohlo stát, že se jim něco nelíbí na ženichovi či na nevěstě, o čem tento pár neví. A nebo je problém s některým z hostů, možná tam bude někdo, s kým se nechtějí setkat.

Ale pokud by šlo o něco takového, tak by měli alespoň tomuto páru oznámit, že nepřijdou. Ale o tom se v podobenství nic neuvádí. Pozvaní hosté, kte-

ří pravděpodobně patřili k nejužšímu rodinnému kruhu příbuzenstva, prostě nepřijdou bez jakékoli omluvy.

Co tím asi Ježíš chtěl říci? V jakém úseku přípravy na Boží království se to mohlo skutečně odehrát? Pro lidi, kteří znají Bibli nebude těžké, si vzpomenout na příběh Izraele, Bohem vyvoleného národa, z dob starého zákona. Kolikrát byl tento národ Božími služebníky a proroky znovu a znovu zván ke společenství s Bohem? Kolikrát ale bylo toto pozvání zamítnuto a nechali se pozvat raději ke svatební hostině boha Bála nebo k jiným hostinám!

Co bylo asi myšleno tou svatbou?

Tato svatba byla už dávno připravená, ale podle podobenství se do dnešního dne neuskutečnila. Podle Zjevení 19 se uskuteční při příchodu Božího království. Co chtěl Ježíš říci podobenstvím o svatbě? Pokud tím myslí příchod Pána a odvedení si svojí nevěsty do nebeského království, tak by to mělo vlastně znamenat, že se měl uskutečnit už dávno ve starozákonním čase, a závisí to jen na hostech, že se toto sloučení mezi lidem a Bohem, které je i dnes před námi, ještě neuskutečnilo!

Znamená to, že Ježíš, Syn Boží, chtěl a již mohl přijít ve starozákonní době aby ustanovil své království pokoje? Pro člověka, který zná dobře Bibli, to opravdu není ani tak těžké to takto vnímat. Ježíš to ve své řeči o posledním soudu objasnil tím, že řekl: „Pojďte vy požehnaní mého Otce, přijměte za dědictví Království, které je pro vás připraveno od stvoření světa.“ (Mt. 25,34)

To jednoho dne řekne těm, které povede při svém příchodu do Božího království. Podle tohoto verše musela být svatba připravena z Boží strany už hned po pádu do hříchu.

Proč se svatba opozdila?

Když uvážíme, že z Boží strany musely být všechny přípravy pro návrat Adama a Evy do ráje a tím i do původního vztahu s Bohem hotovy, tak pak to zřejmě záviselo už jen na svatebních hostech. Tito hosté ovšem nebyli připraveni, aby se k tomuto vztahu důvěry a poslušnosti vrátili. V praxi v dějinách to vedlo k tomu, že hřích Adama a Evy pokračoval v jejich potomstvu a Boží pozvání nadále platilo. Dále čteme: „Poslal své služebníky, aby svolali pozvané hosty na svatbu, ale oni nechtěli přijít. Poslal tedy ještě jiné služebníky a řekl jim: ‚Povězte pozvaným: Hle, připravil jsem pro vás hostinu. Dal jsem porazit býčky i vykrmená telata, všechno je připraveno; pojdte na svatbu!‘ Ale oni na to nedbali a odešli jeden na svůj statek a jiný za svým obchodem. Ostatní se pak chopili jeho služebníků, ztýrali je a zabili.“





Není to tragické? Kde a kdy se na této zemi konala svatba, při které se děly takové události v přípravné fázi? Který ženich a nevěsta by v takové situaci ještě čekali, a kvůli takovým událostem se dokonce svojí svatby zřekli a čekali, než konečně najdou vhodné hosty, aby mohli prožít svoji svatební hostinu?

Tato svatba není ale normální občanská svatba, ale královská svatba, kde se tak vůči králi a jeho synu chová příbuzenstvo, nejbližší přátelé a obyvatelé království. A přesně to musel Bůh už od pádu člověka do hříchu znovu a znovu prožívat.

Následky odmítnutí účasti na svatbě

Není těžké vysvětlit, že díky neustálému odmítání pozvání na svatbu, došlo i k takovým rozhodnutím, jaká Ježíš líčí: „Když to král uslyšel, rozhněval se, poslal svá vojska a ty vrahy zahubil a jejich město spálil.“

Pravděpodobně nestačí jenom to, že králův syn byl připraven přijít s pozváním z nebe na zem, a být zabit, ale chtěl, aby se pak všichni noví i na rychlo pozvaní, mohli zúčastnit svatby. Nejednal snad v dějinách světa Bůh podobně, když jej lidé odmítali? Potopa, soud při svatbě Babylónu, Sodoma a Gomora, pád Babylónu a dalších pohanských měst, která se nechtěla obrátit. Vzpomeňme si i na katastrofy, které jako Boží soudy dopadaly na zem ve všech obdobích dějin.

Tímto příběhem myslel Ježíš především na zkázu, kterou o dvě kapitoly dále, (Mt 24) z cela konkrétně předpovídá. Odehrála se 40 let po smrti „Pánova služebníka“, kterého dokonce král poslal z nebe, aby ještě jednou zvláštním způsobem zval ke svatbě. V tomto případě to byl jeho vlastní syn, kterému už chtěl před staletími udělat svatbu. Boží syn přišel sám v osobě prostého služebníka, ale pozvaní hosté jej nepoznali, a ani nechtěli poznat. Nakládali s ním, jak se jim zlíbilo. Nebylo tomu jinak, než jak to udělali už s dřívějšími služebníky. Není to tragické a hrozné?

A pak jako křesťané věříme, že Král nebes poslal právě proto svého syna na tuto zem, aby vytrpěl svůj osud pro své hosty, protože by se jinak svatba (spasení) nemohla konat.

Jaký plán s královským synem najdeme v podobenství?

Musel si Ježíš podle Boží vůle doopravdy nechat vzít život svatebními hosty, aby se pak mohli zúčastnit svatební hostiny. Mohly být jen tímto způsobem splněny požadavky a principy zákona umožňující účast na svatbě, jak někteří teologové po nás chtějí, abychom věřili? Byl Ježíš nebo Bůh někomu zavázán, že se nechá jako služebník zabít, aby právě tím dosáhli zlomyslní hosté práva zúčastnit se svatby? Mohlo být skutečně v Boží plánu, že Bůh pošle nejdříve svého

Syna na zem, aby byl lidmi, které chce pozvat na svatbu a násilně a nenávisně zamordován? Jak absurdní, vymyslet takovou svatební teologii! Jak mohlo v církevních dějinách vzniknout takové učení?

Králova reakce v tomto podobenství je v podstatě zcela shodná s reakcí vlastníka vinice, který rovněž zlé vinaře v podobenství z Matouše 21 nechá zabít, vezme jim pak vinici a dá ji jiným, kteří pak ochotně přinášejí dobré ovoce. A to vše, protože zabili jeho Syna.

Proč se svatba ještě pořád opoždíuje?

Pokud by bylo zamordování Syna Božího, který přišel se zvláštním pozváním ke svatbě na tuto zem, výslovným plánem a vůlí Boží, tak se musíme tázat, proč se nekonala svatba hned potom?

Kdyby smrt Božího Syna měla být podmínkou pro spasení a právní podmínkou účasti na svatbě a dosáhnutí věčného života, tak pak by už neexistoval rozumný důvod, proč král ještě tak dlouho vyčkává se svojí svatbou! Nyní ale vidíme v podobenství, že po jeho smrti vyslal ještě další služebníky, aby zvali dál ke svatbě. „Potom řekl svým služebníkům: ‚Svatba je si- ce připravena, ale ti, kdo byli pozváni, nebyli hodni. Proto jděte na nároží a zvěte na svatbu, kohokoli najdete.‘“ Zde se setkáváme s dalším pozváním na svatbu, které bylo po smrti královského Syna a po Jeho zmrtvýchvstání a zničení Jeruzaléma nasměrováno zvláště pohanům. V dějinách se to ale neodehrálo ze dne na den, toto pozvání platí už 2000 let. Položme si otázku, proč to tak dlouho trvá, a proč Král svému Synovi mezitím už konečně nevystrojil svatbu? Najdeme pro to rozumnou odpověď?

Co se bylo se svatbou po smrti královského syna?

Příběh naznačuje, že po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání, jsou stále zvaní noví hosté, protože nejbližší příbuzenstvo a přátelé tuto výsadu naprosto nepochopitelně zamítli a dokonce se s nenávisí obrátili proti služebníkům. Ale při zvaní po smrti Božího Syna se úspěch dostavil. „Služebníci tedy vyšli do ulic a shromáždili všechny, které našli – zlé i dobré, a tak se svatební místnost naplnila hodovníky.“

Co bylo asi důvodem pro to, že hosté přišli v takovém množství?

Ovoce smrti královského Syna

Mohlo se stát, že smrt královského Syna způsobila u lidí, kteří byli pozváni, velkou a obdivuhodnou změnu? Nebyly tedy pro budoucí hosty jeho příchod a smrt nakonec opravdu důležité?





Já si myslím, že následující popis ovoce, které přinesl Ježíšův kříž a vlastní smysl jeho kříže z pohledu spasení to může jen potvrdit.

„Nadešla hodina Kristova oslavení. Vstoupil do stínu kříže a žádost Řeků mu naznačila, že oběť, kterou vbrzku přinese, přivede mnoho synů a dcer k Bohu. Věděl, že Řekové ho záhy spatří na místě, o němž se jim nyní ani nesní. Uvidí ho vedle Barabáše, lupiče a vraha, kterého lid navrhne k propuštění místo Syna Božího. Budou slyšet, jak se lid, popuzený kněžími a předními muži, rozhoduje. A na otázku „Co tedy mám učiniti s Ježíšem, řečeným Kristus?“ uslyší odpověď: „Budíž ukřižován!“ (Mt 27,22) Kristus věděl, že tímto usmířením za hříchy lidstva bude jeho království dokončeno a že se rozšíří po celém světě. Kristus vystoupí jako Osvoboditel a jeho duch zvíťezí. Na okamžik se zahleděl do budoucích věků a slyšel hlasy zvěstující ve všech krajinách země: „Hle, Beránek Boží, jenž snímá hřích světa.“ (J 1,29) V těchto cizincích viděl Ježíš příslib bohaté sklizně, až zeď dělící Židy a pohany bude stržena a všechny národy a lidé mluvící všemi jazyky uslyší poselství spásy. Tato předtucha, splnění jeho nadějí, je vyjádřena ve slovech: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka.“ (J 12,23) Kristus však nepřestal myslet na to, jakým způsobem bude oslaven. K obrácení pohanů dojde až po jeho smrti, jež brzy nastane. Jen jeho smrtí může být svět spasen. Jako pšeničné zrno musí být Syn člověka vsazen do země a musí umřít; bude však znovu žít.“ (Touha věků, 435,436)

Další oddálení svatby a poslední podmínky k účasti na ni

Muselo se vše dosud napsané doopravdy tak stát, aby více lidí mohlo následovat volání evangelia? Byl to vysloveně plán Boží? Pokud smrt Ježíše měla doopravdy tak pozitivní následky pro zvěstování a obrácení lidí, proč pak Bůh tak dlouho čekal, než přinesl takovou oběť pro lidstvo? Nemohl už století dříve, už možná před potopou přinést takovou oběť? Možná že by se pak lidé už před potopou obrátili. A proč již v nebi nebyl Bůh připraven donést takovou oběť, aby možná už před stvořením světa získal více andělů z rukou Satana? Otázky nad otázky, které chci jednoho dne klást Bohu abych viděl, jak krátkozrace jsme tady na zemi o Božím jednání uvažovali, a přitom si mysleli, jak chytrí a vševědoucí jsme, že už nám není zapotřebí ještě hlouběji zkoumat Boží slovo. Je to ale od Ježíšovy smrti tak lehké účastnit se Jeho svatby?

Co je k svatbě ještě zapotřebí a z jakých důvodů se ještě oddaluje?

Koná se ještě určité vytřídění, která má ukázat, že není možno jen tak přijít do společenství s Bohem. Co se tedy dle podobnosti ještě předem koná? Když

pak vešel král, aby se podíval na hosty, uviděl tam člověka, který nebyl oblečen do svatebního roucha. Řekl mu: „Příteli, jak jsi sem mohl vejít bez svatebního roucha?“ A on oněměl. Král pak řekl služebníkům: „Svažte mu nohy a ruce, vezměte ho a vyhoďte do té venkovní tmy! Tam bude pláč a skřípění zubů.“ Je totiž mnoho povoláných, ale málo vyvolených.“ (Mt 22,1-14)

Je to poutavý příběh, ale ten si chceme nechat ještě pro příště, abychom mu porozuměli. Doufám, že jsme doposud poznali, že při očekávání Božího království vlastně očekáváme dlouho odkládanou svatbu. Tato svatba byla dlouhou dobu před příchodem Syna a před jeho smrtí připravená. Nebyla smrtí nezbytně urychlena, ale ještě více oddálena. Nestalo se to díky Králi, ale kvůli nevrlym a rebelujícím hostům. Co to dnes pro nás jako hosty znamená?

Mohlo se stát, že jsme skutečný Boží plán pro čas svatby ještě pořád správně nepoznali a nepochopili? Možná bychom měli ještě lépe a hlouběji přemýšlet o tom, co mohlo nastat, kdyby předem pozvaní hosté od pádu do hříchů na této zemi nebyli tak odmítaví a brutální vůči těm, kteří se pokoušeli předat pozvání a tím i pravdu o Bohu a vše další přicházející ve svých poselstvích a poučeních? Nebyli takoví služebníci vždy neprávem odmítáni a nebylo s nimi brutálně zacházeno?

Co se chceme z toho dnes naučit?

Předběžný závěr

Je možné, že jsme správně nepoznali a nepochopili Boží plán pro čas svatby. Měli bychom hlouběji přemýšlet nad tím, co by se událo, kdyby pozvaní hosté nezacházeli tak brutálně a odmítavě k pozvání a k pravdě o Bohu. Jaké poučení si dnes z toho můžeme vzít? Snad bychom měli být více pozornější k těm, kteří nám přinášejí Boží slovo s pravdami, které zcela neodpovídají našemu schématu a proto bychom je neměli ihned odmítat! Nebyl to problém v celých dějinách Božího národa a tohoto světa? Chceme tyto dějiny opakovat jen proto, že je to pohodlné zůstat u starých tradic a u zvyklého myšlení, aniž bychom museli trochu studovat a namáhat mozek? Ať nám nestojí v cestě duch Laodiceje, který říká: „**Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji!**“ ■

Perlička

Biblické zásady nejsou trhacím kalendářem, z něhož bychom mohli postupně odtrhovat jednu zásadu po druhé a pak ji zahodit do koše jako nepotřebnou a přežitou. Jsou stále platné, neboť „Slovo Hospodinovo trvá na věky“.



Třídy Boží školy

KAZIMIERZ SMOLKA



Foto: sculpies - iStockphoto

**„V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nese-
te hojné, a budete moji učedníci“ (J 15,8).**

Asi každý z vás chodil nebo chodí do nějaké školy a všichni máte s tím spojené zkušenosti. Já velmi rád vzpomínám na tuto dobu, i když to bývala období velkého stresu, např. když 5 minut před zahájením vyučování jste se dověděli, že bude písemka a jsem naprosto nepřipravený. Někteří se v takových situacích zachraňují útekem, i když dříve či později je tato písemka stejně nemine. A je nakonec dobře, že už je to za mnou, i když si stále častěji uvědomuji, že existuje škola, do které nás zapsal sám Bůh. Když je někdo přijat do školy, tak je zapsán do třídní knihy a do této knihy učitelé zapisují známky z jednotlivých předmětů. Ale když někdo nechce anebo není schopen na škole dále studovat, tak jeho jméno je z této knihy vyškrtáno. Víte, existuje taková kniha i v nebi. Bůh nazval knihou života. Tam Bůh zapsal naše jména v okamžiku našeho obrácení a Duch prorocký říká, že andělé přesně zaznamenávají to, co v životě děláme. Ale někdo se může zeptat: **„Jaký to má vý-**

znam a k čemu to všechno je? Ježíš přece všechno za nás vykonal na kříži a dává nám spasení z milosti, k čemu je nějaká škola?“ Proto se zeptám: **„Proč Ježíš přišel na zemi?“** Ježíš přišel, aby v nás obnovil Boží obraz a Boží podobu. Ale jak to udělá? Pokusme se dnes odpovědět na tuto otázku. V Písmu svatém čteme u Ez 36,26, že Bůh slibuje v nás vykoná operaci, změní nám srdce, naši hříšnou přirozenost. My víme, jak vypadá operace, transplantace srdce, v medicíně. Člověk je uspán a pod narkózou, když je v hlubokém spánku, je mu transplantováno srdce. Zpravidla takový člověk nežije dlouho. Ale tak nevypadá Boží operace. Bůh nepoužívá narkózu, aby nás uspal. Provádí změnu naší přirozenosti, našeho charakteru zaživa. Je to bolestná operace bez umrtvení. S naším souhlasem a aktivní účastí naší vůle, jinak bychom nebyli svobodnými lidmi, ale nějakými naprogramovanými automaty. A víte, kde tuto operaci provádí? V Boží škole. Tam, kde se Jeho žáci učí, přecházejí z jedné třídy do druhé. A nakonec dostávají vysvědčení. Ježíš se těší z toho, že jsi odpověděl



na Jeho lásku, že jsi Ho přijal jako svého Spasitele, který za tebe zemřel. A teď se tě ptá: „**Chceš být mým žákem? Půjdeš za mnou, kamkoliv tě povedu?**“ **Jestliže souhlasíš s tím, abys byl Ježíšovým žákem, tak ve které třídě Jeho školy jsi?**

Apoštol Pavel píše, že jsou takoví, kteří se učí celý život a stále zůstávají stejní. Nedělají žádné pokroky. Někdy si děláme legraci a říkáme o někom, že to měl do školy „do kopce“, nebo se smějeme tomu, kdo nemůže postoupit do vyšší třídy, anebo vůbec do školy nechodí. A jak je to s námi? Ve které třídě Boží školy jsme? Někdo se zeptá: „**O jaké škole a o jakých třídách to on hovoří?**“ A tak se na to podívejme zblízka. Můžeme si připomenout několik životopisů z Bible a na jejich základě prozkoumat, jak tento proces růstu probíhá. Vezměme si např. Jozefa. Otevřeme své Bible v 1M 37. kapitole. Čtème od 3. verše: „**Izrael pak miloval Jozefa nad všechny syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev.**“ Tak tedy nádherný začátek. Jozef žije v zámožné rodině, otec ho miluje, dává mu přednost ho dokonce i před bratřími a daruje mu krásné roucho. I Bůh ho poctil tím, že mu dal prorocké sny. Když nás Bůh zapisuje do své školy, náš začátek je také nádherný. Cítíme otcovskou lásku našeho Boha, On nám také dává nové nádherné roucho a krásná zaslíbení. A pak Jozef učinil chybu. Verš 5-7 říká: „**Měl pak Jozef sen a vypravoval jej svým bratřím; pročez v větší nenávisti ho měli. Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem měl. Ale, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop můj, a stál. Vůkol také stáli snopové vaši, a klaněli se snopu mému.**“ A tak Jozef vypráví tyto sny své rodině, jakoby chtěl usplnit vyplnění Božího zaslíbení, kterému ještě sám nerozuměl. Jozef neví, že ho čeká dlouhá cesta zkušeností a utváření jeho charakteru v Boží škole, než se toto zaslíbení vyplnilo. My bychom také chtěli mít ihned na počátku to, co Bůh zaslubuje. Např. Bůh nám zaslíbil vylití svého Ducha na nás. Chtěli bychom Ho už na sobě mít. Poslouchejme, co o tom hovoří Ellen Whiteová ve Svědectví sv. 5: „**Nikdo z nás neobdrží Boží pečeť, dokud náš charakter bude vykazovat ještě skvrny nebo vrásky. Záleží na nás, jestli své chyby odstraníme a vyčistíme chrám duše od všeliké nečistoty. Pak na nás dopadne pozdní déšť, tak jako jarní déšť dopadal na učedníky o letnicích**“ (5T 214). Bůh praví: „**Dosud nejsi připraven na vylití Ducha; musíš ještě projít několika třídami v mé škole.**“ Další Jozefova třída se týkala jeho rodinných poměrů. Ty se značně zhoršily, když se Jozef dopustil této chyby. Čtème, že ho otec pokáral a bratři ho začali nenávidět. Verš 4. a 8. „**A když spatřili bratři jeho, že ho miluje otec jejich nad všechny bratři jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně k němu promluvit. Jemužto odpověděli bratři jeho: Zdalíž kralovati**

budeš nad námi, aneb pánem naším budeš? Z té příčiny ještě více nenáviděli ho pro sny jeho, a pro slova jeho.“ Víte, rodina, to je taková třída v Boží škole, ve které Bůh začíná operaci, aby změnil náš charakter. To je to místo, z kterého často dlouho nemůžeme postoupit do vyšší třídy. Ó, je tam hodně zkoušek. Co děláš, když někdo z členů tvé rodiny, muž, žena, bratr či sestra, tvůj rodič nebo tvé dítě ti ubližuje slovy anebo jiným způsobem. Jaká je první přirozená reakce člověka? Vzbouřit se. Oplatit stejným. „**Jak mi to mohla tak říci?! On neměl právo mi to udělat! Já mu ukážu! Já mám přece pravdu!**“ A skutečně ji máš. A hledáme spravedlnost anebo ji bereme do svých rukou sami. Ale na tomto místě se zastav, protože to je tvoje šance, to je tvá zkouška. To je okamžik, kdy Bůh chce něco změnit ve tvém srdci. V této situaci ti ukazuje, jaké je tvé srdce, že je též plné zloby, urážek, že je jako had, který když je přišlápnut, tak tě ihned kousne.

Ježíš chce, aby tvé srdce nebylo závislé na vnějších událostech, ale aby se od nich osvobodilo a podřídilo se Jemu, abys jednal i tak, jako by jednal On na tvém místě. Dává ti poznat pravdu a pravda tě vysvobozuje. A tehdy místo, abys jednal podle své přirozenosti, lidské logiky, spravedlnosti, budeš jednat tak jako Ježíš, budeš Ho následovat. A místo rychlé odpovědi vedoucí k hádkám, budeš říkat slova plná lásky, která mají moc uhasit oheň. Nečekej na pronásledování, zkouškami procházíš už nyní v každodenním životě.

Podívejte se, co udělal Jozef. On věděl, že ho bratři nenávidí, a pravděpodobně pochopil, že se o to přičinil sám. Ve verši 9. se dočteme, že Jozef měl ještě další sen, který rovněž vyprávěl svým bratřím. Řekl: „**Hle, opět jsem měl sen, a aj, slunce a měsíc, a jedenácte hvězd klanělo mi se.**“ A možná v této chvíli řekl: „**Počkat, počkat, a kolik vás je tady?**“ My jsme také někdy příčinou negativních pocitů jiných lidí vůči nám. Ale Jozef bratřím neoplatil zlým. Miloval je a projevil tuto lásku skutky. Tím přestoupil do další třídy. Čtème od verše 18: „**Kteřížto, jakž ho uzřeli zdaleka, prvé než k nim došel, ukládali o něm, aby jej zahubili. Nebo řekli jeden druhému: Ej, mistr snů teď jde. Nyní tedy pojdte, a zabijme jej, a uvržeme ho do některé cisterny, a díme: Zvěř litá sežrala jej. I Uzříme, nač jemu vyjdou snové jeho... A když přišel Jozef k bratřím svým, strhli z něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterouž měl na sobě.**“ Dábel se velmi rozlobil, že Jozef složil první zkoušku, proto se ho pokusil zabít. A když se mu to nepodařilo, Jozef je zbaven svého roucha a prodán do Egypta jako otrok. Bratři ho chtěli zabít, ale Bůh měl s Jozefem svůj plán. Pamatuj si, jestliže ses rozhodl, že chceš být Ježíšovým žákem, tak tvůj život je v Jeho rukou a kdekoliv se ocitneš, tak nic a nikdo ti nemůže vzít život, dokud On neuzná, že





je na to čas. Čteme, že mu strhli roucho. Co se děje s tebou, když někdo z tebe strhává roucho? Odhaluje to, jaký jsi ve skutečnosti, a to jak v oblasti tělesné tak i v duchovní. Jozef se stal otrokem. Když nemáš Ježíšovo roucho, jdeš do otroctví hříchu. Ježíš nás všechny na začátku oděl bílým rouchem, rouchem Jeho připočtené spravedlnosti. Ale jak míjí období naší první lásky, našeho znovuzrození tak v různých životních situacích z nás lidé strhávají toto Ježíšovo připočtené roucho. Tehdy se ukazuje, jací jsme ve skutečnosti. Upadáme do otroctví hříchu, ale Bůh je obdivuhodný, neopouští nás, ale chce nás vysvobodit z tohoto otroctví a obléká nás do roucha své spravedlnosti. Ellen Whiteová ji nazývá udělenou spravedlností, a toto roucho udělené spravedlnosti z nás nikdy nikdo nebude moci strhnout.

V kapitole 39. se Jozef stává otrokem u Putifara, královského dvořanina, čeká ho další lekce v této třídě. Co bys ty udělal na jeho místě? Jak by ses cítil? Nebouřilo by se snad tvé srdce? Dovedeme si představit, jak trpěl, byl mladý a byl vyrván z rodinného kruhu, ze své vlasti. Ellen Whiteová píše, že propadl nezměrnému zoufalství, ale nepodlehli mu, a vykonával to, co mu bylo přikazováno, jak nejlépe uměl. Je psáno, že sloužil Putifarovi a získal si jeho přízeň (1M 39,4). A víte proč tak Jozef jednal? Poněvadž to, co dělal, vykonával ne jako pro Putifara, ale jako pro svého Boha. „**A Hospodin byl s Jozefem**“ (1M 39,2). Jestliže se ocitneš v životní situaci, která ti nesedí, která je nepříjemná, bolestná, musíš dělat něco, co nemáš rád, jsi otrokem, tehdy si vzpomeň na Jozefa. Když věříš, že to byl Bůh, kdo ho tam postavil, pamatuj, že i tebe Bůh postavil do situace, v níž se nacházíš, protože to je tvá třída, tvá lekce Boží školy, ve které On chce vytvářet tvůj charakter. Někteří říkají: „**Ó, kdybych měl vlastní dům nebo byt, kdybych měl více peněz, nemusel bych se tak lopotit. Kdybych měl hodnou ženu, která nikdy nenaříká a nekritizuje mě, tak by bylo snadné být dobrým křesťanem.**“ Ale řeknu vám, že to není pravda. Dokonce ani tehdy bys neměl šanci stát se opravdovým křesťanem, poněvadž problém není v prostředí, které tě obklopuje, ale v nás, v tobě a ve mně. A tím, že nás staví do různých životních situací, se nás Bůh snaží přetvořit ke své podobě. Jestliže nepřekonáš s Boží pomocí problém v sobě, tak nikdy od něho neutečeš, ať budeš kdekoliv, vždy tě dopadne. A tak v podmínkách, jaké teď máš, chce Bůh vytvářet další rysy tvého charakteru, vlastnosti, které si vezmeš s sebou do nebe. Chce změnit tvé nepokorné srdce na pokorné, netrpělivost na trpělivost, lenost na pracovitost, všechny špatné rysy charakteru na dobré a pokaždé, když Mu dovolíš uskutečnit tuto změnu svého charakteru, tak ti dá hodně spokojenosti a radosti. A Pán bude s tebou, tak jako byl s Jozefem a odmění tě tak, jako odměnil Jozefa.

Ale nastala další lekce pro Jozefa v této třídě, lekce pohlavní čistoty, 7. přikázání. „**Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezření.**“ Jsou tady pěkní chlapani, muži? Anebo hezké ženy? Jestliže si o sobě myslíš, že nejsi pěkný nebo hezká, nemyslím si, že jsi ochráněn před tímto přikázáním. A jak se zdá, všechny ženy jsou hezké a muži stačí, že je jenom o něco hezčí než ďábel. A tak to, co si teď povíme, se týká všech. Na Jozefa přišla zkouška v osobě Putifarovy ženy, která se ho snažila svést, a dala mu velmi konkrétní nabídku. Někteří muži se zamýšlejí nad tím, co by učinili v této situaci. A Jozef byl přece mládencem, dospělým normálním mužem. Myslíte si snad, že nevyužil nabídku proto, že tato žena se mu nelíbila? Určitě ne! Určitě ho toto pokušení trápilo. Ellen Whiteová napsala, že musel svést sám se sebou těžký boj, ale s Ježíšovou pomocí ho vyhrál. Manželská věrnost, pohlavní čistota, je v Bibli symbolem věrnosti Bohu. Ale přemýšlej nyní o sobě. Možná s tím máš stejný problém. Možná nevíš, jak přemoci toto pokušení. Zdá se ti to nevinné a krásné, ale když podleheš pokušení, cítíš se kvůli tomu špatně. Pohrdáš sám sebou. Ne všem se podaří projít zkouškou napoprvé, tak jako Jozefovi. Někteří ztrácejí svoji čistotu, ale Ježíš je neodsuzuje, On nás chce změnit. Přijde další zkouška a budeš mít možnost obdržet od Něho novou čistotu.

Když Jozef prošel touto zkouškou a zůstal čistý, postoupil do vyšší třídy. Dostal se do vězení. Nevzbouřil by ses snad na jeho místě? Co je to za povýšení? Jaká je to odměna za vítězství? Za to, že jsem Ti byl věrný, Bože, jsem nyní ve vězení? Jozef to tak neřekl. Zkušnosti, kterými prošel, mu umožnily, aby porozuměl tomu, co se dělo v jeho životě a dovolily, aby ho Ježíš dále učil. A Jozef byl dobrým žákem.

Podívejte se na cestu, kterou Jozef do té doby prošel. Z lidského pohledu bylo s Jozefem stále hůře: nenávisť bratří, prodání, odvláčení do Egypta, otroctví, vězení. Ale z Božího hlediska bylo s Jozefem stále lépe. Jeho charakter dozrával, blížilo se vyplnění Božího zaslíbení. Ale teď byl ve vězení. A vězení v tehdejší době nebylo takové jako dnes. Často z nich vězni nevycházeli živí. Ale Jozef byl všude tam, kde se ocitl, věrný a důvěřoval Bohu. Nic mu neprocházelo lehce, ale poněvadž byl stále věrný, čteme, že Bůh byl s ním. A díky tomu se mu ve všem, co dělal, šťastně vedlo a utvářely se v něm další rysy Božího charakteru.

Nebyl jsem nikdy ve vězení, ale prožíval jsem něco, co bylo podle mého přesvědčení ještě horší, zvláště počátečních měsících, kdy mi bylo velmi těžko. Bylo to období, kdy jsem četl Písmo svaté. Četl jsem ho pouze v noci, vytrácel jsem se na půdu, vytahoval jsem spod tašek Bibli a četl jsem. A to, po čem jsem tehdy nejvíce toužil, bylo, dostat se odtamtud, co nejrychleji, protože jsem byl již na pokraji fyzické i psychické výdrže. Nebyl jsem jediný, kdo se chtěl





dostat pryč z vojny. Většina vojáků plakala po nocích na svých pryčnách. Jednoho dne, když jsem byl sám na odlehlém místě, rozplakal jsem se. Měl jsem tenkrát 24 let. Poklekl jsem a řekl: „**Bože, vysvobod' mě odsud, úpěnlivě Tě prosím.**“ Měl jsem tehdy silnou víru, věřil jsem každému slovu v Bibli, věřil jsem, že Bůh mě může z vojny dostat. Víte, jakým způsobem mě Bůh vyslyšel? Vůbec mě z toho nedostal. Zůstal jsem tam ještě 2 roky. Dva roky těžkých zkušeností. Ale víte co, dnes Mu za to děkuji. Děkuji Mu, že mě tam nechal, i když tenkrát jsem to nechtěl, poněvadž díky tomu ve mně vytvořil vlastnosti, které bych nikdy nezískal, kdybych byl někde jinde.

Nestěžuj si nikdy na svůj úděl, poddej se Mu, On ví nejlépe, co je pro tebe dobré.

Dva roky Jozefova uvěznění. Je zajímavé, že před samotným vyplněním zaslíbení nastává nejtěžší období v jeho životě. Všimněte si toho. Z vězení se Jozef dostal na faraónův dvůr a spravoval Egypt. Ježíš vysvobodil Jozefa z dvojího otroctví. Byl už svobodným člověkem, i když nadále bydlel v Egyptě, v místě svého bývalého otroctví. Naučil se věrnosti v malých věcech, a proto byl připraven, aby mu bylo mnoho svěřeno. Teprve teď se mohla Boží zaslíbení v jeho životě splnit. Nyní mohl do svých rukou dostat moc, poněvadž celý svůj život dovolil Bohu měnit svůj charakter. Díky tomu, sloužil touto mocí, ne sobě, ale jiným lidem, Egypťanům, svému národu, své rodině. Nepomstil se bratřím, nepomstil se Putifarově ženě, poněvadž lekce, kterými prošel, Bůh odňal nenávisť z jeho srdce a zapsal v něm své zákony, získal roucho Ježíšovy spravedlnosti.

Obdrželi jsme pozvání na svatbu Beránkovu. Někteří toto pozvání nepřijímají vůbec, ale my, jak věřím, jsme toto pozvání přijali. Až vejdemo na svatební hostinu, zaujmeme místa, tehdy vejde Král a podívá se pozorně na své hosty, podívá se na tebe i na mne. Jeho zrak nás pronikne skrz naskrz pohlédne do nejhlubších zákoutí duše. Co v nás uvidí?

Nezúčastníš se svatební hostiny, nebudeš v nebi, jestliže nebudeš mít roucho. Bílým rouchem je tvůj charakter, to je jediná věc, kterou si vezmeš s sebou do nebe, neboť tvůj charakter, to jsi ty, to je tvá osobnost, kterou Ježíš touží obnovit, přetvořit již zde na zemi v každodenních zkušenostech života, v lekcích Boží školy. On tě chce mít u sebe, On chce, aby ses vrátil do domu svého Otce, chce ti dát štěstí a nový charakter, abys mohl žít s Ním a také i s ostatními svatými bytostmi po celou věčnost. Chceš to také? Chceš být žákem v Jeho škole? Jestliže ano, tak nakonec dostaneš vysvědčení o ukončení této školy, Boží pečeti. A pak tě Ježíš vezme na nejdelsí prázdniny, na místo, které přesahuje veškeré sny a přání, a to přeji všem. **AMEN ■**

Sobotní škola

V sobotní škole se neznámkuje.
Všichni postupují do dalšího
ročníku.

Tak rok za rokem, a všichni.

Jen Bůh nás známkuje,
Jen On každého jak tu jsme zná.
A do knihy života zapisuje:
Přesně – věrně – a spravedlivě.
Tak činí mně, tak činí i tobě.

Až jednoho dne se stane:
Že na čela věrných vloží pečeť,
A oni to znamenají budou mít.
A druhých opomine,
A oni to nebudou ani vědět.

A tak se jednoho dne stane,
Že ruku věrných stiskne.
Ten dotek ruky Boží je
nesmazatelný
A oni to poznají.

A nevěrných opomine,
A oni to nepoznají!

V sobotní škole se neznámkuje.
Tak rok za rokem
Každý do dalšího ročníku
postupuje...

Až přijde ten poslední den
A věrní uslyší hlas: aby vešli.
A nevěrní, ti oněměli!

Toman





STALO SE TĚDĚ!

I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho Iněné, kterýž stál nad vodou té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a přísahl skrze Živého na věky, že po uloženém času, a uložených časích, i půl času, a když do cela rozptýlí násilí lidu svatého, dokonají se všechny tyto věci. (Da 12,7)

„Vojsko OSN obsazuje Irák. Vláda, kterou tam OSN dosadila, dnes po měsíčních bouřích a nepokojích padla. Armáda má za úkol obnovit v zemi demokratickou vládu, přinést mír do této malé země a zabránit dalším nepokojům...“

„Prezident země společně s vládními představiteli Anglie, Francie a Ruska dnes v Paříži podepsal mírovou smlouvu. Poprvé v celé historii se tolik představitelů států naprosto dohodlo na míru. Je to velký krok k celosvětovému míru...“

„Nejvyšší soud dnes po dlouhém očekávání konečně přistoupil k dlouho diskutovanému návrhu o sobotním-nedělním zákoně. Návrh vyhláší neděli za jediný den, který jsou všichni lidé povinni světit. Prezident se přiklání ke schválení tohoto zákona a během podepisování míru v Paříži, nabádá i ostatní země ke stejným opatřením. A nyní zprávy z domova. Tento týden v Kalamazoo...“

Televizní ovládač mi pod mýma upocenýma horkýma rukama připadal studený. Ztlumila jsem hlas televizního hlasatele. Přistoupila jsem k oknu a nepřítomně zírала ven, zatímco mi v uších stále zněla slova Eldera Browna: „Vyhlášení národního nedělního zákona je znamením pro křesťany, aby opustili města...“

Na biblických hodinách jsem slyšela hodně vypravovat o nedělním zákoně a době konce, ale nechtěla jsem myslet na to, že ta doba jednou skutečně nastane. Připadala jsem si jako ve splasknutém balóně, který všechno kolem mne mačká. Vzpomněla jsem si na všechny grafy, které Elder Brown kreslil na tabuli a vysvětloval na nich den po dni události konce. Blízko sebe ležely dvě značky - nedělní zákon a doba milosti.

Cloumaly mnou pochybnosti, obavy a rozčilení. Co se bude dít? Kam půjdeme? Kdy máme odejít?

Všechno se teď zdálo být neskutečné – jako sen.

Nemohla jsem zkrátka uvěřit tomu, že k tomu došlo právě teď!

„Alice, pojd' k večeři,“ zavolala na mne matka.

Jedla jsem v napjatém tichu a přála si, aby se někdo vyjádřil k návrhu zákona. Ale všechno probíhalo jako obvykle. Na biblických hodinách jsem si říkala, co si budu přát až ta doba nastane. Otec se náhle rozhodne a jako sjednocená křesťanská rodina odejdeme na nějaké odlehlé místo. Čekala jsem, ale zdálo se, jako kdyby nikdo nevěděl co má udělat nebo říct. Chovali se tak, jako kdyby se nedělo nic mimořádného. Nakonec, když jsem už nevydržela déle mlčet, jsem řekla: „Víte, že dnes Nejvyšší soud schválil nedělní zákon?“

„Ne!“ vydechl Ron. „Vážně?“

„Doba konce se blíží,“ poznamenala matka, tak jako pokaždé, když někde došlo k nějakému neštěstí. „Vidíme to všude okolo nás.“ Otec neříkal nic.

Matka a otec se přece nemohou tvářit nezúčastněně k něčemu tak důležitému a aktuálnímu.

Rozhodla jsem se začít jinak.

„Víte, co píše Ellen Gould Whiteová o nedělním zákoně?“

Stačil mi pohled do matčiny tváře. Poznala jsem, že teď bude kritizovat všechno, co řeknu. Kdykoliv jsem se později zmínila o Bibli nebo o Ellen Gould Whiteové, matka zesmutněla.

„Ne, co o něm píše?“ odpověděla s podtónem »a už je to tady zase!«

Dělala jsem, že to nevšímám a pokračovala jsem:

„Píše, že bychom se měli odstěhovat z měst, protože





se blíží doba zkoušky.“

„A kam bychom měli jít?“ zeptal se Ron.

„Někam na venkov nebo na samotu.“

„Tak mi řekni, ty náš svatoušku, kde přesně chceš tady v okolí hledat tu svoji »samotu«?“

Matčina studená slova mě překvapila. Její reakce byla zcela jiná, než jsem čekala.

„Třeba na sever,“ řekl rychle Ron. „Jsou tam obrovské lesy, kde nás nikdo po celé týdny nenajde.“

Podívali jsme se s Ronem na sebe. Nikdy jsem si neuvědomila jeho zájem o duchovní věci. Dosud mi připadal jako lehkomyšlné děčko. Ale teprve až teď jsem jej prohlédla. Ze strany rodičů zavládlo lhostejné ticho, které ukončilo naši diskusi.

„Věc je příliš vážná,“ říkala jsem si, když jsem později uléhala do postele. „Jak mohou být rodiče tak apatičtí?“ Neučinili to, co jsem od nich očekávala.

Uběhl týden...

Ve sborě Elder Jenkins vzrušeně kázal o nedělním zákoně a konci doby milosti. Všichni souhlasně pokyvovali hlavami a hlasitě volali „Amen!“

Kdo škodí, škodíš ještě; a kdo smrdí, smrdíš ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě; a svatý posvětit se ještě. A aj, přijdu brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední. Blahoslavení, kteří zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do místa. (Zj 22,11-14)

Teď všechno probíhalo tak, jak jsem si v duchu plánovala. Ale když jsem vyšla ze sboru, zahlédla jsem lidi, kteří se smáli a žertovali tak jako každou jinou sobotu. Někteří spolu rozmlouvali o nových věcech, které si pořídili do domácnosti, nebo o novém nábytku, který si koupili do bytu. Ženy se domlouvaly o tom, jaké zákusky přinesou příští týden na sborový večírek.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Copak se člověk může nechat vést Božím duchem a tak rychle zapomenout?

Jak ubíhaly dny, napětí vzrůstalo. Konečně matka i otec souhlasili s tím, že můžeme opustit domov. Svolili, abychom se přestěhovali na naši chatu.

Po stěhování začal čas horečně ubíhat. Soboty jsme trávili čtením Bible a na modlitbách. Dosud nikdy jsem nepocítovala takovou potřebu žádat o odpuštění svých vin. Doslova celé hodiny jsme prosili nebeského Otce o odpuštění všech hříchů a vin, na které jsme si jenom mohli vzpomenout. Byla to věc naší cti.

O nedělích jsme navštěvovali sousedy a dávali jim biblické hodiny. Byli jsme při tom dost nervózní, protože jsme nikdy předtím nic podobného nedělali. Ale rozhodli jsme se důvěřovat nebeskému Otcovi, že nás vede k lidem, kteří mají slyšet Jeho zvěst. Setkali jsme se s jednou milou rodinou, Cookovými, která

již dříve slyšela o biblické sobotě a projevila zájem o další studium Písma. S nadšením přijali naši zvěst o blížícím se konci. Přestože dosud nebyli pokřtěni vodou, stali se dětmi Nejvyššího přijetím křtu Duchem svatým.

V týdnu jsem volala domů. Matka byla stejná jako obvykle – nedala najevo žádný hněv ani smutek. Myslela si, že se chceme vrátit zpět domů a požádat otce, aby pro nás přijel. Odpověděla jsem: „Ne.“ Přemlouvala jsem ji, aby se k nám přidala, ale odmítla. Nezlobila se. Smířila se s tím, že nechce opustit domov ani otce.

Zavolala jsem také Elderu Jenkinsovi a myslela jsem si, že se i on se svou rodinou brzo odstěhuje. Ale k mému překvapení to i u nich vypadalo, že k žádné změně nedošlo. Všichni byli šťastní a veselí a nikdo z nich neměl v úmyslu podnikat jakékoli změny. Naopak - Elder Jenkins mne začal varovat, abych si dala pozor a nestala se ze mne fanatička.

Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a vnáhle překvapil by vás ten den. Nebo jako osidlo přijde na všechny, jenž přebývají na tváři vsí země. Protož bděte všelikého času, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou dít, a postaviti se před Synem člověka (L 21,34-36)

Proč se to jen muselo stát? Proč k tomu nemohlo dojít až zemřu, abych nemusela snášet takové rány od rodiny a přátel, kteří odmítají Boží volání? Proč se to muselo stát právě teď?

Jednoho dne, zrovna když jsme večereli, k nám přiběhla paní Cooková. „Právě schválili celosvětový nedělní zákon,“ volala. „Doba milosti skončila!“

Hleděla jsem na ni. To přece nemůže být pravda. Proč? Byla teprve polovina července, několik týdnů po schválení národního nedělního zákona. Konec doby milosti přece nemohl přijít tak brzy. Teď ještě ne!

A pak jsem si vzpomněla na grafy, které jsem viděla v televizi. Body představující schválení nedělního zákona a ukončení doby milosti byly těsně vedle sebe. Tak těsně, jako kdyby byly slity v jeden celek Ano – ta doba je už tady!

Poté, co jsme se rozhodli, že odejdeme do Smokey Mountains, jsme se pomodlili a pak odešli. Zoufale jsem si přála vrátit se a znovu vidět otce, matku a Jenkinsovy, ale Cookovi prohlásili, že by to bylo moc riskantní, protože jsme našli bezpečný úkryt. Když jsme odjížděli z města, měla jsem zvláštní pocit.

„Tady mám domov, rodinu, sbor. To vše tam zůstalo,“ říkala jsem si, když se před námi objevila tabule „Výjezd na dálnici z Kalamazoo“. Pak jsem se podívala na sedadlo vedle sebe, kde seděl Ron. „Ne, mám přece Rona, toho nejbáječnějšího brášku.“ Naklonila jsem se k němu a políbila jej. „Máme přece Boha,“ usmál se na mne.





Paní Cooková pustila rádio. Chrlilo na nás stále nové zprávy. Války, tornáda, požáry, zločiny... a teď ještě nedělní zákon. Slyšeli jsme, že součástí zákona je trest smrti pro každého, kdo by jej odmítl poslechnout. Do týdne budou mít dovoleno nás zabít! Pouhý týden! Seděla jsme na zadním sedadle a zírala z okna na ubíhající krajinu. Měla jsem dost času na přemýšlení. Myslela jsem na své kamarádky, na učitele, s nimiž jsem se setkávala ve škole a vzpomínala, zda vůbec přijali pravdu a uvěřili. Zajímalo mne, zda také odjeli na nějaké odlehlé místo, tak jako my teď. A bolelo mne srdce při pomýšlení, jak málo jsem pro ně v tomto směru udělala.

Myslela jsem na učitele ve sboře a přemýšlela o tom, zda odešli anebo zůstali na svých místech. Ráda bych věděla, jestli alespoň otec s matkou opustili v poslední chvíli město.

„Určitě odešli,“ říkala jsem si. Elder Brown tvrdil, že svatí uprchnou. Ale možná, že jsme neodešli. Možná jsme jenom udělali všechno pro to, abychom se přesvědčili, že jsme dobří. Možná, že nejsme zapečetěni. Snad ani nejsme spaseni. Možná jsme chtěli nebi dokázat, že si zasloužíme Boží pečeť. Věděla jsem, že mnoho lidí se nakonec nechá oklamat. Možná jsem se i já nechala oklamat tím, že jsem si myslela, že budu spasena, i když to nebude pravda. Snad jsem jednala tak, jak jednají lidé, o nichž jsem si myslela, že budou spaseni. Slyšela jsem lidi, kteří lžou tak dlouho, až těm lžím sami uvěří. A možná že já jsem také taková.

Ta myšlenka byla tak děsivá, že jsem ji musela vypudit z hlavy a začít myslet na Boží zaslíbení:

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož zvíťazí, dám jísti z dřeva života, kteréž jest uprostřed ráje Božího. Andělu pak Smyrnenské církve piš: Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil: Víím o skutcích tvých, i o souzení, a chudobě tvé, (ale bohatý jsi), i o rouhání těch, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale jsou sběř satanova. Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvrže ďábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dám korunu života. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvíťazí, nebude uražen od smrti druhé. (Zj 2,7-11)

Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města. (Zj 22,14)

Tato zaslíbení mi vířila hlavou a vlévala novou naději do srdce. Vedle mne si Ron četo Cestu ke Kristu a nezdálo se mi, že by jej něco znepokojovalo. Myslela jsem na to, jak během posledních dvou měsíců vyspěl po tělesné i duchovní stránce.

„Tady se píše,“ řekl, „že Ježíšova zaslíbení musíme přijmout vírou, ne pouhými pocity. Říká, že s námi zůstane a že musíme věřit, že to učiní.“

„Je podivné,“ pomyslela jsem si „že to čte právě, když to potřebuji slyšet.“

Ale o zaslíbení Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu, Jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti. A protože počteno jest jemu to za spravedlnost. (Ř 4,20-22)

Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v něm jsou: Jest, a v něm také jest Amen,) k slávě Bohu skrze nás. (2K 1,20) Odkudžto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastníci učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech zlých. (2Pt 1,4)

Plynuly hodiny...

Zprávy byly plné nepokojů, výtržností, bojů gangů ve městech... V různých částech země se objevily epidemie a zprávy také ohlašovaly blížící se datum, kdy budou vrazi zproštěni zákona a budou moci zabíjet světitele soboty.

Konečně jsme dojeli k úpatí Smokey Mountains a připadali si jako v ráji. Zastavili jsme u pumpy a vyšli z auta, abychom se protáhli. Pumpař nám umyl okno. Pak nás požádal o průkazku k nákupu a prodeji. Když jsme mu řekli, že žádnou nemáme, ztvrdl m u obličej, pak zesinal a spěšně odešel do budky zavolal policii. *A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých, A aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo počet jména jejího. Tu jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet šelmy. Nebo jest počet člověka, a jesti počet ten šest set šedesáte a šest. (Zj 13,16-18)*

Naskočili jsme do auta a spěšně odjízďeli. Přestože byl ukazatel stavu paliva na nule, auto s námi bezvadně rychle ujízďelo po silnici nahoru a dolů, tak jako jindy. Měli jsme puštěné rádio a poslouchali je se zatajeným dechem. Vtom jsme zaslechli poznávací značku a popis našeho auta s varováním, že v něm jedou nebezpeční zločinci. Nemohla jsem uvěřit tomu, že nás dávají dohromady s kriminálníky.

Jak je to možné? Jak to, že k něčemu takovému může dojít u nás, ve Spojených státech?

„Poslyšte, děti,“ řekla paní Cooková. „Popadněte co můžete a rychle z auta ven! Vezměte si jen to, co unesete. Netvařte se ale podezřele! Není bezpečné, abychom se drželi pohromadě.“ „Ale...“

„Udělejte, co jsem vám řekla. Hned!“

Auto zastavilo a všichni jsme vyskočili ven. Chvilí jsme stáli, drželi Bible a oblečení a přemýšleli o tom, co teď budeme dělat. Měla jsem batůžek. „Kde jsem ho vzala?“ zasmála jsem se nervózně. Nevěděla jsem to. Ale bylo na čase vyrazit. Ron mne popadl za ruku a vydali jsme na cestu. ■

Pokračování příště. (autor neznámý)



Vítězně v boji proti hříchu

JAROSLAV JUŘICA



Foto: Aaron Kohr - Fotolia.com

Věřím, že v našem životě nejsou nejdůležitější naše teoretické znalosti, které nás uspokojují a které jsou nám zjeveny ve Slově Božím, ale prvořadě je, aby nás tyto znalosti připravily na druhý příchod našeho Pána. Jak zacházíme se slabostí svojí vůle, s vžitými a zděděnými slabostmi získanými od rodičů? Umím si poradit jak s těmi kladnými, tak i zápornými vlastnostmi? **Otázka, na kterou si chceme najít odpověď zní: Jak dosáhnou vítězství nad hříchem?** Není to nic jiného, než vítězství nad zděděnými a získanými charakterovými vlastnostmi, s kterými již léta žiji. Je to skutečně možné, aby člověk nad těmi negativními vlastnostmi zvítězil? Mohu s vírou očekávat, že nad nimi zvítězím ještě za života na této zemi? Abychom našli správnou odpověď, musíme nejdříve správně definovat hřích. Uvedu jen dvě definice hříchu, nad nímž mám zvítězit.

Hřích je přestoupení zákona. 1J 3,4 (Žít bez zákona.) Kdy je člověk v očích Božích bez zákona? Jak dalece se musí vzdálit od zákona? Kolik přikázání musí přestoupit, aby byl v očích Božích bez zákona? – Jedno? Jestliže člověk zachovává všechna přikázání kromě jednoho, je vinen všemi. V očích Božích jsem přestupníkem zákona, i když přestupuji jen jedno přikázání. Mohu se před Bohem ospravedlnovat malým množstvím hříchů? Nemůžu říkat, že to ještě se mnou není tak strašné. Když jde o mé spasení, tak mě chce Bůh osvobodit od všech hříchů.

Druhá definice hříchu je zapsána v 1J 5,17, - **Každá nepravost je hřích.** Co je to nepravost? Abych mohl definovat nepravost, potřebuji měřítko pro pravost – *spravedlnost. Ta se může měřit jen zákonem. Když můj život neodpovídá zákonu, činím nepravost.* Přestupuji-li zákon, žiji bez

zákona. Nemohu se ale omezit jen na 10 Božích přikázání. **Nepravost není jen v činech, ale i v mém myšlení.** Nepravost začíná v myšlení. Dříve než Adam a Eva podlehli pokušení, přemýšleli o něm. **To znamená, že vítězství nad hříchem musí začít v myšlenkách.** Když neztvídím nad myšlenkami, pak je již pozdě. **Každé špatné myšlení a čin je hříchem.** Je vůbec možné zvítězit nad hříchem? Zvítězit nad špatným myšlením a činy? Mnohé sklony jsme přejali již od svých rodičů jako dědictví. Každý člověk na světě má různé sklony a s těmi vyrůstá. Můžu zvítězit nad těmito vrozenými vlastnostmi? Očekává to vůbec Bůh ode mne? EGW píše v tomto směru jasná slova. Myšlenky ke knize Zjevení str. 187. „*Nemusíme si ponechat jediný sklon ke hříchu. (Ef 2,1-6). Jakmile budeme mít podíl na Božské přirozenosti, budou naše zděděné a získané špatné vlastnosti odděleny od našeho charakteru. ...Kristus dal svého ducha jako Boží moc pro potlačení zděděných a převzatých sklonů ke zlému a chce tuto skutečnost vštípit své církvi.*“

Bratři a sestry, to by bylo nebe na zemi. Nebe se nebude skládat z něčeho jiného, než z lidí, kteří mají Ježíšův charakter. To bude nebe. Můžeme mít nebe už zde na zemi. Budme opatrní. Podle svědectví sestry White, můžeme nad tím vším zvítězit. Kde je to ale napsáno v Bibli? Jr 13,23: „*Může-li změnití Mouřenín kůži svou, aneb pardus peřestost svou, také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti.*“ Zde je zcela jasně napsáno, co my zmůžeme s vrozenými vlastnostmi. Vůbec nic. Tak jako panter se nezbaví skvrn, tak ani ty se nezbavíš své zlomyslnosti. To říká tento text. Jr 2,22: „*Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe mýdla vypotřebovala, předceť patrná jest nepravost tvá před obličejem mým, praví Panovník Hospodin.*“ Jednoduše, nemáš žádný prostředek pro to, abys byl čistý. To je to, co obecně říká Bible. Špína, to jsou naše vrozené a získané špatné vlastnosti.

Jak se zdá, apoštol Pavel tyto myšlenky potvrzuje. Ř 3,14: „*Kterýchžto ústa plná jsou zlořečení a hořkosti.*“ Tečka a hotovo. Jsme prodáni hříchu. Mluví zde Pavel jako člověk věřící v Boha, nebo jako nevěřící? Jako obrácený, nebo jako neobrácený člověk, když říká: *jsem tělesný, zaprodaný hříchu. Co myslíte? Můžeme zde udělat rovnítko mezi věřícím člověkem a člověkem nevěřícím zaprodaným hříchu? Co na to řeknete? Ř 7,16-20: „Jestližeť pak, což nechci, to činím, tedy povoluji Zákonu, že jest dobrý.“ A tak již ne já to činím, ale ten, kterýž přebývá ve mně, hřích. Vímt' zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale vykonati dobrého, tohoť nenalézám. Nebo nečiním toho dobrého, což chci, ale činím to zlé, čehož nechci. A poněvadž pak, čehož já nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten, kterýž přebývá ve mně, hřích.*“

Mluví zde Pavel jako obrácený či neobrácený člověk? Pavel zde píše jako obrácený člověk. Píše ze své zkušenosti. Je možné, že Pavel jako obrácený říká: „*ve mně bydlí hřích*“? Římanům 7. kapitola je zcela rozhodující. Jestliže chceme porozumět vítězství nad hříchem, musíme tuto kapitolu plně pochopit. Byla by to úplná katastrofa, kdyby obrácený člověk řekl, že v něm neustále bydlí hřích. Jinými slovy to znamená, že hřích je můj stálý průvodce. Proč mohl Pavel

říci v kapitole 6,12.14: „*ale když hřích v tobě bydlí, tak jsi mu stále vydáný.*“ (6,18). Je to Pavlova zkušenost, v níž popisuje člověka v jeho padlé přirozenosti. Mnozí křesťané se tímto textem omlouvají. Pavel také říká v kap. 7,19. že nečiní dobro které chce, ale činí to zlé, jež nechce. A když on to nedokázal, jak to mám dokázat já? Chtějí si i nadále ponechat své slabosti.

Může to říci člověk, který žije s Kristem? Co tím chtěl Pavel říci? Proč Ježíš Kristus skutečně přišel? Co je Jeho cílem? Může být stav popsán ve verši 7,21. stavem člověka, který žije s Ježíšem Kristem? Ten člověk není schopen se zbavit hříchu. Co je to za člověka ve verši 19. – je to člověk neobrácený? Je to absolutní stav, ve kterém musí člověk zůstat až do své smrti? Nebo do doby než přijde Ježíš Kristus? Dovedete si představit Pavla, který po svém obrácení neustále činil to, co nechtěl? Nejedná se o občasně upadnutí do hříchu, ale o celkový stav, kdy se člověk nedostane ze svého hříchu ven. Další myšlenka je, že Pavel s tímto stavem není spokojený. Ř 7.23. „*Ale vidím jiný zákon ve svých oudech*“ – který to je? Ten, který dal Ježíš. Z tohoto poznání přichází volání – touha po vykoupení. (7,24) Ve verších předcházejících říká Pavel, že hříšný jsem od přirození. Kdo mě vysvobodí z tohoto stavu? Pavel našel Vykupitele. U Ř 7,25 děkuje Bohu, že je svobodný a hned nato říká, že myslí slouží zákonu Božím, ale tělem zákonu hříchu. Tady musíme dát pozor, abychom tento verš správně zařadili. Zde má Pavel na mysli znovu toho přirozeného člověka a nikoli člověka obráceného.

Text Ř 6,6 nemůže být v protikladu k verši 7,25. Nad obráceným člověkem nemůže hřích panovat. Pavel našel Vykupitele. Od čeho ho vysvobodí? Jen od následků hříchu? Od smrti? Starý člověk je ukřižovaný, jeho činy jsou mrtvé. Mrtvý člověk nemá nad sebou moc. Našel jen takového vykupitele? Takovým je pro většinu křesťanů. Čekají osvobození jen od smrti, případně od nemoci a jejich následků. Je to všechno, od čeho nás chce Ježíš osvobodit? Nejen od následků hříchu ale i od hříchu. Sám Pavel říká, že ho osvobodil od příčiny smrti. Ježíš nabízí lidem osvobození od hřešení. Ř 8,2. Jestliže chceme zvítězit v boji proti hříchu, pak toto je první krok, abychom tomu teoreticky správně rozuměli. Jestliže máme problémy s teorií a nerozumíme tomu, co nám Ježíš Kristus nabízí, jak pak chceme dosáhnout úspěchu v životě?

Jak byl Pavel osvobozen od zákona hříchu? (Ř 8,3). To je vlastně celá teologická stavba. Nejdříve ukazuje, co zákon nedokáže. Nemůže člověka osvobodit od hříchu. Sám nemůžeš naplnit zákon. Co nemůžeš ty, to udělal pro tebe Bůh. Poslal svého Syna v podobě hříšného těla. Co to znamená? To, že Ježíš Kristus žil na zemi v lidské přirozenosti, takové jakou máme my. Dokázal nehřešit. V lidské přirozenosti dokázal bojovat proti hříchu a zvítězil nad ním. (Ř 8,4). Proč Ježíš zemřel? Aby ukázal jak je dobrý? Mnozí křesťané si myslí, že přišel udělat to, co žádný jiný člověk udělat nemohl. Čili 100 % naplnit zákon a na místě člověka zvítězit. Zdůrazňuji, zvítězit na místě člověka. Tak uvažuje mnoho křesťanů. A když On zvítězil a byl absolutně poslušný vůči Bohu, my už nemusíme nic dělat. Jsme teď od zákona osvo-

bození. Ježíš udělal pro nás něco, co my již dělat nemusíme. On musel bojovat a zvítězit nad hříchem a potit se krvavými krůpějemi. My už to dělat nemusíme. On to udělal za nás. Takto benevolentně vidí mnoho lidí své spasení skrze Ježíše Krista. Dobře si přečtíme Ř 8,4. „*Aby byl spravedlivý požadavek zákona naplněn v nás.*“ Zní to tvrdě, že ano? Ale proč je nutné, aby byl člověk zajedno se zákonem? Proč je to nutné? Aby nás týral? Protože nás chce osvobodit? Nemůžeš žít proti své přirozenosti. To nejde. Zde však stojí – *spravedlivý požadavek* - přijměme to tedy jako Boží nabídku. Bůh ví, že člověk může věčně a šťastně žít jen tehdy, je-li v plné harmonii s Bohem.

Pavel říká, aby spravedlivý požadavek zákona byl naplněn v nás! Ne v Ježíši, ale v nás. To je krok, který musíme udělat, abychom mohli zvítězit nad hříchem.

Ježíš se postaral o to, abychom mohli tento zákon naplnit. Potom nebudeme chodit podle těla, ale podle ducha. Zde musí dojít ke změně smýšlení. Pak bude zákon ve tvých očích tím nejlepším, co existuje. Dokud toto nepochopíme, jdeme špatnou cestou. Nejde o požadavky, nýbrž o zaslíbení. Jsou to zaslíbení, která nám Bůh daroval. Bůh je naším Stvořitelem, On to může udělat, může nás změnit. On může z každé zděděné, nebo získané špatné vlastnosti udělat něco nového. Věříme tomu? Jsme vůbec ochotni tomu věřit? Mnozí mají problém chtít tomu vůbec věřit. Bojí se i pomýšlení, že by to bylo možné. Je to nádherné zaslíbení, které nám Bůh dal, abychom byli svobodní. Na kdy Bůh naplánoval naše osvobození od hřešení? Kdy nás chce osvobodit od špatných vlastností? Kdy se to stane? Při příchodu Ježíše Krista, nebo již nyní? Mnozí říkají, že to bude až při nanebevstoupení. Nebo, že se při zmrtnýchvstání jakoby lusknutím prstů staneme jinými lidmi. Nyní se mnohdy sobě navzájem vyhýbáme, abychom se nesetkali a pak najednou všechna zloba a nenávisť bude pryč? Ježíš nás přemění. V knize Kristova podobnosti se dočteme, že: „*V podobnosti o deseti pannách, je pět představeno jako moudrých a pět jako bláznivých. Označení bláznivé panny představuje charakter těch, kteří neprožili pravou změnu srdce způsobenou Božím Duchem. Příchod Ježíše Krista nezmění bláznivé panny v moudré. Když přijde Ježíš Kristus, budou nebeské váhy vážit posvěcený charakter a rozhodnou, jestli je čistý, svatý nebo nečistý a neschopný pro nebeské království. Ti, kteří opovrhovali stávající Boží milostí, která by je uschoptila pro život v nebesích, budou patřit k bláznivým pannám.*“

Co je napsáno v těchto několika větách? Že i nám dal Bůh vše potřebné k dosažení takového charakteru, který je schopen být na Nové zemi. To je dar, který nám dává. Zamysleme se, chceme tento dar přijmout? Charakter, který je zbavený všech negativních vlastností. Měli bychom si uvědomit, že Bůh nám může dát daleko více, než si myslíme. Pane, Ty jsi to zaslíbil, já to tak chci!

Chci vám dát nové srdce. Bratři a sestry co to znamená? To není zaslíbení, které se vyplní při nanebevzetí. Kdo nebude mít nové srdce, ten nebude ani proměněný. To jsou zaslíbení, na kterých dnes můžeme stavět. ■

TĚŽKÝ ZLOČINEC CHCE VÉST K JEŽÍŠI

Těžký zločinec v Rumunsku, který byl odsouzen k doživotnímu trestu, se vzdává předčasného propuštění:

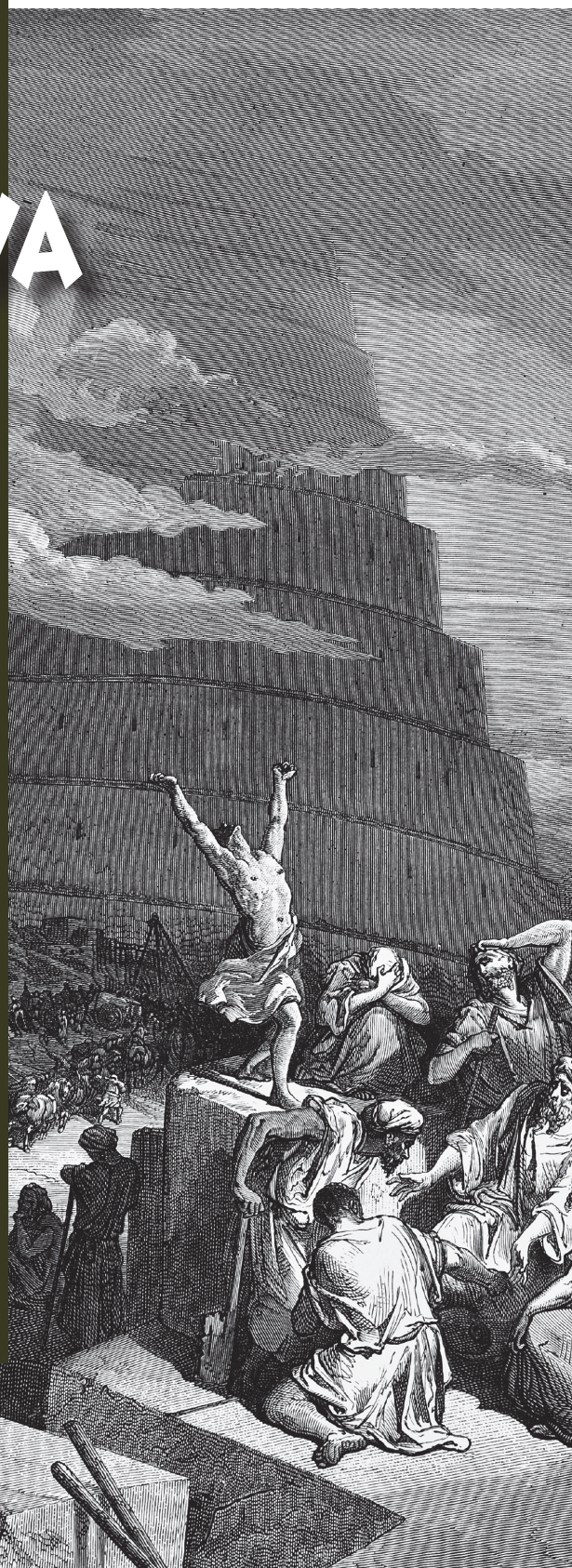
Chce zůstat za mřížemi, aby mohl spoluvězně vést k víře v Ježíše Krista. 33letý Valeriu Curin patřil před jedenácti lety ke čtyřem nejnebezpečnějším trestancům jihovýchodní Evropy. Kvůli svému spolupůsobení při organizovaném zločinu byl odsouzen k celoživotnímu trestu.

Ve svém vězeňském pokoji pak začal číst Bibli. Ta mu změnila život, jak uvádí George Uba, vedoucí pomocné adventistické služby pro vězně v Rumunsku. Obecně mají vězni, kteří jsou odsouzeni k doživotnímu trestu, možnost po 20 letech podat žádost o předčasné propuštění. Při dobrém chování je to možné již po 11 letech. Ale Curin se toho zřeknul. Chce zůstat ve vězení, aby mohl vést ostatní vězně k Ježíši. (*Topic 2007*)

VAROVNÁ SLOVA

**Varovná slova znějí světem,
poslední výzva Božím dětem.
Vyjděte z Babylona, lide můj,
každy se od jeho praktik distancuj.
A přesto čím dál více lidí,
jakoby hůř a hůře vidí.
Jejich dříve jasné zření
kalí jim moderní osvětlení.
S tím novým světlem jdou dál směle,
však ztrácejí Krista ze zřetele.
Satan však jásá velice,
přijali jeho hudbu, stravu i tradice.
A proto ne vše, co se třpytí,
musí od Boha býti!**

Žanet



duncan 1890 - iStockphoto



maliketh - iStockphoto

Z ráje do ráje